

CHARAKTERYSTYKA PROGRAMU

I PROCEDURA OSIĄGANIA CELÓW

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka” precyzuje organizację procesu wychowawczo-dydaktycznego. Zwraca się w nim uwagę na **celowość działań nauczyciela i dziecka**. Program jest **uporządkowanym zbiorem celów ogólnych**, czyli tych adresowanych do nauczyciela, określających jego zamysł, zamiar, strategię pracy, i **celów operacyjnych**, zwanych też szczegółowymi, określających konkretne osiągnięcia, umiejętności dzieci. Program zawiera także wiadomości, treści, które dziecko opanuje i zdobędzie w wyniku planowanych działań wychowawczo-dydaktycznych. Cele operacyjne wynikają z celów ogólnych. Taki układ treści w znacznym stopniu ułatwia opracowywanie narzędzi badawczych, niezbędnych do **diagnozowania osiągnięć wychowanków**.

Program jest zgodny z „Podstawą programową wychowania przedszkolnego”, ściśle się do niej odnosi. Punktem wyjścia opracowania programu stały się cele wychowania przedszkolnego w niej określone.

Główne cele wychowania przedszkolnego określa podstawa programowa

1. Wspomaganie dzieci w rozwijaniu uzdolnień oraz kształtowanie czynności intelektualnych potrzebnych im w codziennych sytuacjach i w dalszej edukacji.

- Wszystkie uzdolnione przedszkolaki potrzebują konkretnych, odnoszących się do rzeczywistości sytuacji, w których mogą wypróbować swoje pomysły, możliwości. To punkt wyjścia dla nauczyciela i rodzica.
- Każde dziecko jest indywidualnością. Nie można więc użyć jednego wzorca do wspomagania wszystkich uzdolnionych dzieci, a należy wykorzystać własne pomysły dostosowane do indywidualnych cech i możliwości wychowanka.
- Należy tworzyć sytuacje, w których dziecko mogłoby wykorzystać swój twórczy potencjał. Należy także stymulować intelekt dziecka. Szczególnie przydatne są metody aktywizujące, w tym służące rozwiązywaniu problemów, mobilizujące do myślenia przyczynowo-skutkowego. Sprawdzają się również działania w kąciakach zainteresowań – poprzez dobór odpowiednich pomocy, środków dydaktycznych, zabawek można rozwijać i odkrywać możliwości dzieci.
- W przedszkolu, oprócz zorganizowanych zajęć, pojawia się wiele sytuacji, które można wykorzystać do kształtowania czynności intelektualnych. Wynikają one chociażby z zabawy dziecięcej czy zajęć codziennych, np. sprawdzenie, czy wystarczy dla wszystkich łyżek podczas nakrywania do stołu, rozdzielanie po jednej dla każdego czy też poranne liczenie – ustalanie, ile dzieci przyszło do grupy, ustawienie w szeregi dziewczynek i chłopców – porównywanie, kogo jest więcej „na oko” poprzez kolejne ustawianie się w pary chłopiec – dziewczynka, zabawa samochodami (szczególnie lubiana przez chłopców), wzbudza zainteresowanie i zdobywanie wiedzy technicznej u dzieci. Każda sytuacja nadarżająca się w ciągu całego dnia w przedszkolu może stać się okazją do nauki.
- Niezwykle ważne jest hartowanie emocjonalne dzieci, które pomaga im radzić sobie w życiu. Odporność emocjonalna warunkuje pomyślne funkcjonowanie w grupie i udaną edukację. Zawsze pamiętać trzeba o tym, że należy wspierać swojego wychowanka w działaniach, motywować go do podejmowania zadań, chwalić, umacniając jego poczucie wartości, pozwalać mu działać i doświadczać. Błędem jest wyrażanie pojmowane jako troska i pomoc.

2. Budowanie systemu wartości, w tym wychowywanie dzieci tak, żeby lepiej orientowały się w tym, co jest dobre, a co złe.

- Budowanie systemu wartości jest najważniejszym zadaniem rodziców, a następnie wychowawców. Wyuczone wartości stanowią podłoże do kształtowania się charakteru dziecka i rzutują na jego przyszłe funkcjonowanie w społeczeństwie.
- Naukę wartości należy rozpocząć od oddziaływania własnym przykładem. Rodzic, nauczyciel stanowi wzór do postępowania. Dziecko – wnikliwy obserwator – utożsamia się z tym wzorem. Zabawa jest podstawową formą działalności dziecka, dobrze jest więc poprzez nią uczyć wartości. W jej trakcie można uświadomić dziecku, co jest dobre, a co złe. Poza tym wszelkie wspólne zajęcia, np. gotowanie, taniec, gra, wycieczka, to dobra okazja

do wprowadzania w świat wartości. Nie sposób oczywiście pominąć bajek, które stanowią skarbnicę wartości. Doskonałą formą jest także zabawa w teatr, dzięki której dziecko może wniknąć w przeżycia bohaterów, poznać skutki ich zachowań.

3. Kształtowanie u dzieci odporności emocjonalnej, koniecznej do racjonalnego radzenia sobie w nowych i trudnych sytuacjach, w tym także do łagodnego znoszenia stresów i porażek.

- Kształtowanie odporności emocjonalnej od najmłodszych lat warunkuje przyszłe życie człowieka. Już w grupie przedszkolnej pomaga funkcjonować dziecku. Warunkiem hartowania emocjonalnego jest poczucie bezpieczeństwa. Dziecko otoczone zdrową miłością musi czuć się kochane bez względu na wszystko.
- Hartowanie emocjonalne należy prowadzić metodą małych kroków, zaczynając od umożliwienia dzieciom wyrażania emocji na różne sposoby, niewerbalnie i werbalnie. Sprawdza się tu „kostka uczuć” czy „symboliczne emocjonalne buźki”. W dalszej kolejności należy uczyć dzieci radzenia sobie z emocjami, stresem, napięciem. Warto do tego wykorzystać każdą nadarzącą się sytuację, wydarzenie w przedszkolu, spontaniczną zabawę. Należy pamiętać o tym, że równie ważne są emocje pozytywne i negatywne. Trzeba jednak nieustannie czuwać nad przebiegiem działań kształujących odporność emocjonalną po to, aby emocje nie osiągnęły poziomu destrukcji.
- Nie można wyrećzać dziecka, jeśli nie radzi sobie z zadaniem, a raczej należy je wspierać, motywować i tak dobierać formy pracy, aby osiągało ono zamierzone cele. Doskonale sprawdza się propozycja konstruowania gier prof. Edyty Gruszczyk-Kolczyńskiej. Dziecko bowiem zawsze tak tworzy grę, że potrafi w nią grać. Uczy się więc podejmowania decyzji, twórczego myślenia, sensownych działań, wytrwałości, budowania poczucia własnej wartości, przeżywania sukcesu, znoszenia porażki. Dużą rolę odgrywa dobór gotowych gier do możliwości dzieci. Powinny one mieć pozytywny wpływ na dziecko oraz – co niezwykle ważne – wyzwalać takie emocje, które dziecko jest w stanie udźwignąć.

4. Rozwijanie umiejętności społecznych, które są niezbędne w poprawnych relacjach z dziećmi i dorosłymi.

- Pierwsze społeczne kontakty dziecko nawiązuje w rodzinie. Zachowania społeczne wyniesione z domu są wyjątkowo trwałe, ponieważ są kształtowane w okresie, w którym psychika dziecka jest niezwykle plastyczna. Wchodząc do grupy przedszkolnej, dziecko staje się członkiem pierwszej większej społeczności. Stopniowo dostrzega obecność innych dzieci, chce się z nimi bawić. Jakość kontaktów z rówieśnikami i osobami dorosłymi uzależniona jest od rozwoju emocjonalnego i moralnego.
- Rozwijanie umiejętności społecznych dzieci wiąże się z tworzeniem takich sytuacji, które umożliwią mu rozwijanie więzi z innymi osobami. To z kolei pozwoli na współdziałanie i coraz lepsze funkcjonowanie w grupie.
- Doskonałą okazją do zdobywania umiejętności społecznych jest oczywiście zabawa. To w jej trakcie dziecko dokonuje wyboru zabawki, często musi ustąpić, nawiązuje dialog z innymi, uczy się odporności emocjonalnej. Podczas zabawy może dojść do konfliktów, szczególnie dotyczy to zabawy najmłodszych dzieci, znajdujących się jeszcze w fazie egocentryzmu. W takich przypadkach nauczyciel powinien stwarzać sytuacje, w których dzieci będą uczyły się wzajemnego słuchania, będą mogły kształtować i rozwijać umiejętność komunikowania się niewerbalnego i werbalnego. Do zabaw integracyjnych z najmłodszymi przedszkolakami może przydać się ulubiona maskotka. Doskonale sprawdza się też chusta animacyjna. Kiedy wykorzystuje się ją do wspólnego tańca, wykonania zadania czy ćwiczenia, angażuje się cała grupa. Świetnie sprawdza się, w szczególności u starszych przedszkolaków, zabawa w teatr, metoda dramy, kiedy dzieci wcielają się w role i nawiązują przy tym kontakty. Społecznie ważne, codzienne role odgrywają dyżurni. Najczęściej pełnią dyżury we dwoje, dzieląc się obowiązkami i zadaniami – dzięki temu osiągają wysoki stopień uspołecznienia.
- Ważnym krokiem jest tworzenie w przedszkolu systemu norm i zasad regulujących życie w grupie. Z dziećmi zawiera się umowy, wprowadza proste nakazy i zakazy. Wspólnie z wychowankami można stworzyć „kodeks przedszkolaka” czy zawrzeć kontrakt grupowy. Pełnią one rolę pierwszych ważnych dokumentów przedszkolaka.
- Priorytetem w rozwijaniu umiejętności społecznych jest nieustanne oddziaływanie wychowawcy własnym wzorem. Nauczyciel z racji pełnionej przez siebie funkcji stanowi dla dziecka autorytet we wprowadzaniu ładu społecznego.

5. Stwarzanie warunków sprzyjających wspólnej i zgodnej zabawie oraz nauce dzieci o zróżnicowanych możliwościach fizycznych i intelektualnych.

- Pierwszym niezwykle ważnym krokiem wyznaczającym organizowanie warunków sprzyjających wspólnej i zgodnej zabawie oraz nauce dzieci o zróżnicowanych możliwościach fizycznych i intelektualnych jest prowadzenie i dokumentowanie obserwacji pedagogicznych, które stanowią źródło wiedzy o dziecku i wyznaczają kierunki działań. Określają one także poziom rozwoju dziecka.
- Jeśli wyniki obserwacji są niepokojące w jakimkolwiek obszarze rozwoju dziecka, konieczne jest podjęcie działań korygujących. Oczywiście nie może odbywać się to bez konsultacji ze specjalistami z poradni psychologiczno-

-pedagogicznej oraz rodzicami (oprócz udzielenia im informacji o dziecku sugeruje się również konsultację ze specjalistami).

- Ważne jest opracowanie indywidualnego programu wspomagania i korygowania rozwoju dzieci, które osiągnęły niski poziom gotowości szkolnej określony w wyniku przeprowadzonej analizy gotowości szkolnej na początku roku poprzedzającego rozpoczęcie przez dziecko nauki w klasie I szkoły podstawowej.
- Tak jak w każdym działaniu z dzieckiem, tak również przy osiąganiu powyższego celu wiele zależy od postawy nauczyciela, efektywności jego pracy. Dużą rolę odgrywają też ciekawe, adekwatne do stawianych celów metody i formy pracy z dzieckiem oraz dobór środków dydaktycznych. Sprawdzają się proponowane w tym programie metody: gimnastyka umysłu P. Dennisona, metoda Bon Depart, programy komputerowe, trening autogenny w wersji A. Polender, metoda symboli dźwiękowych (muzykoterapia według B. Kaji), pedagogika zabawy, działania w bezpośrednim kontakcie z przyrodą, terapia przez sztukę.
- Jeżeli w przedszkolu znajduje się grupa integracyjna, gdzie spotykają się dzieci pełno- i niepełnosprawne, to organizując zajęcia, należy pamiętać, że dzieci niepełnosprawne i pełnosprawne realizują swoje potrzeby, możliwości intelektualne i psychiczne na zasadzie sprzężenia zwrotnego, wzajemnie czerpiąc korzyści. W przypadku dzieci niepełnosprawnych grupa zaspokaja ich potrzeby psychiczne, uspołecznia je, mobilizuje, uczy pokonywania trudności. Z kolei dzieci pełnosprawne spontanicznie uczą się opiekuńczości, akceptacji, dostrzegania potrzeb innych. Priorytetem w tym względzie jest również systematyczna współpraca z rodzicami i specjalistami. Dla rodziców dzieci niepełnosprawnych zawsze trzeba znaleźć czas na rozmowę o ich dziecku, należy ich wspierać. Również rodzicom dzieci zdrowych należy okazać wyrozumiałość i cierpliwość, wyjaśniając, że wspólna zabawa dzieci pełno- i niepełnosprawnych dostarcza wielu korzyści. Oczywiście funkcjonowanie grupy integracyjnej wymaga spełnienia dodatkowych warunków potrzebnych do optymalnego przebiegu procesu pedagogicznego, takich jak: przygotowanie programów autorskich, dostosowanie budynku i placu przedszkolnego (np. zniesienie barier architektonicznych, odpowiednie wyposażenie), wykwalifikowana kadra pedagogiczna.

6. Troska o zdrowie dzieci i ich sprawność fizyczną; zachęcanie do uczestnictwa w zabawach i grach sportowych.

- Dzieci w wieku przedszkolnym znajdują się w okresie wzmożonego i fundamentalnego rozwoju. Uświadomienie dziecku konieczności dbania o zdrowie jest niezwykle ważnym zadaniem rodziców i nauczycieli.
- Warunkiem dbałości o zdrowie wychowanków jest utrwalenie nawyków higienicznych, kształtowanie prawidłowej postawy ciała, wdrażanie do przebywania na świeżym powietrzu, racjonalne hartowanie i odżywianie organizmu.
- Do działań prozdrowotnych należy wykorzystać naturalną potrzebę ruchu dziecka. Należy też systematycznie dawkować ruch w połączeniu z prawidłowym odżywianiem.
- Najkorzystniejsze jest uprawianie ćwiczeń, zabaw ruchowych, gier sportowych na powietrzu. Sprzyja to nie tylko podnoszeniu sprawności fizycznej, ale również dotlenianiu, hartowaniu organizmu. „Od aktywności ruchowej zależy również mineralizacja tkanki kostnej oraz prawidłowe ukrwienie organizmu. Wysiłek fizyczny pobudza dojrzewanie ośrodków ruchowych w mózgu, przyspieszając tym samym rozwój motoryczności” (K. Właźnik, 1999).
- Powinno się zapewniać dziecku dużo zajęć ruchowych, pamiętając jednak o tym, aby nie przeciążyć bardzo młodego, rozwijającego się organizmu.
- Ważne jest systematyczne organizowanie różnorodnych form ruchu – ćwiczeń porannych o wielostronnym ruchu, zestawów zabaw ruchowych, ćwiczeń gimnastycznych, szczególnie u dzieci starszych, gier sportowych z regułami, spacerów, wycieczek.
- Aktywność ruchową dobrze jest łączyć z muzyką, wykorzystywać przybory gimnastyczne, akcesoria. Należy też szukać ciekawych metod. Zaliczyć do nich można np. opowieść ruchową J. G. Thulina, gimnastykę ekspresyjną R. Labana, K. Orffa, gimnastykę rytmiczną A. i M. Kniessów, muzykoterapię według B. Kaji, pedagogikę zabawy według Polskiego Stowarzyszenia Pedagogów i Animatorów KLANZA.
- Podczas zajęć ruchowych na wolnym powietrzu można wykorzystać warunki terenowe sprzyjające w szczególności zabawom bieżnym, orientacyjno-porządkowym czy z elementem wspinania.

7. Budowanie dziecięcej wiedzy o świecie społecznym, przyrodniczym i technicznym oraz rozwijanie umiejętności prezentowania swoich przemyśleń w sposób zrozumiały dla innych.

- Priorytetowym zadaniem nauczyciela-wychowawcy jest dbałość o wszechstronny rozwój dziecka. Chodzi m.in. o stwarzanie sytuacji umożliwiających dzieciom zdobywanie wiedzy o świecie społecznym, w którym żyją, o świecie przyrody, którego są częścią, o świecie techniki, w którym działają i którego są najmłodszymi twórcami.
- Proces dydaktyczno-wychowawczy powinien przebiegać nie tylko w budynku przedszkolnym, lecz także w bliższym i dalszym otoczeniu. Niezbędne jest tzw. nauczanie poza klasą, pozwalające dzieciom na bezpośredni

kontakt ze światem społecznym i przyrodniczym, a w wyniku tego kontaktu – na zdobywanie bezpośrednich doświadczeń. Doskonale sprawdzają się tu zajęcia badawcze, obserwacje przyrodnicze, wycieczki, spacery.

- Podczas kontaktów ze światem społecznym dzieci zdobywają wiedzę o ludziach mających różne zawody, poznają znaczenie pracy innych, uczą się szacunku do niej. Przenoszą swoje doświadczenia do zabaw tematycznych, teatralnych, wcielając się w różnorodne role, naśladowując dorosłych. Bazując na swoich doświadczeniach, prezentują zdobytą wiedzę podczas innych różnorodnych form aktywności, np. rysują, tworzą, konstruują, opowiadają, przedstawiają z użyciem zabawek.
- Podczas kontaktów ze światem przyrody poznają go polisensorycznie (wielozmysłowo), dlatego te doświadczenia są wyjątkowo cenne. W trakcie działań w bezpośrednim kontakcie z przyrodą wchodzi, co może wydać się paradoksem, również w świat techniki. W trakcie zabaw w lesie czy parku dzieci konstruują z dostępnego materiału: szyszek, patyczków, liści różnorodne budowle, tory przeszkód, a z piasku czy śniegu – ciekawe budowle.
- W trakcie poznawania świata techniki dziecko nie tylko zdobywa niezbędną wiedzę o tym, jak działają różnorodne urządzenia, jak bezpiecznie z nich korzystać, ale również staje się ono twórcą, wynalazcą. Ma możliwość prezentowania swoich dzieł, opisu ich działania, np. wymyślanie i konstruowanie pojazdu przyszłości czy maszyn, ułatwiających nam życie codzienne, a potem przedstawianie i omówienie, jak działa.
- Doskonale sprawdzają się zabawy konstrukcyjne, które pozwalają dziecku „myśleć rękami”. Rozwijają one aktywność twórczą i zmysł estetyczny, zdolności sensoryczno-motoryczne oraz poczucie ładności i celowości konstrukcji. Kiedy dzieci samodzielnie konstruują, są dumne, że potrafią sobie poradzić. Sprawia im to ogromną radość. Gdy konstruują razem z innymi dziećmi, uczą się zgodnej współpracy. Zauważają, że tylko taka daje oczekiwane efekty.
- Można zauważyć, że światy społeczny, przyrodniczy i techniczny przenikają się, a my w nich funkcjonujemy. Tego musimy też nauczyć naszych wychowanków.

8. Wprowadzenie dzieci w świat wartości estetycznych i rozwijanie umiejętności wypowiedzania się poprzez muzykę, małe formy teatralne oraz sztuki plastyczne.

- Kontakt dziecka w wieku przedszkolnym ze sztuką wpływa dobroczynnie na jego rozwój poznawczy, kształtuje postawy, umożliwia spostrzeganie, przeżywanie, przyswajanie i tworzenie. Sztuka inspiruje i rozwija wrażliwość estetyczną. Świat wartości estetycznych jest niezwykle bliski dziecku. To w tym obszarze rozwija ono aktywność muzyczną, plastyczną, teatralną, ale także ruchową i literacką.
- Twórczość plastyczna jest naturalną predyspozycją każdego dziecka. Jest swoistym przekazem niewerbalnym własnych doświadczeń, emocji, wrażeń.
- Dzieciom należy pozwolić na różnorodne działania plastyczne, adekwatnie do ich możliwości. Powinno się zaczynać od nieskomplikowanych działań operowania linią, barwną plamą, a następnie przechodzić do wykonywania prac w różnych technikach płaskich i przestrzennych. Doskonale sprawdza się łączenie technik oraz działań plastycznych z muzyką i tekstem literackim.
- W pierwszym okresie rozwoju wartości estetycznych dziecka duże znaczenie ma piosenka, a w szczególności jej słowa. Później dziecko zaczyna interesować się rytmem, dynamiką, akompaniamentem. Zaczyna słuchać różnych rodzajów muzyki, w tym klasycznej, stając się jej doskonałym odbiorcą. Wspaniale sprawdza się metoda aktywnego słuchania muzyki według B. Straussa.
- Niezwykle ważny jest ruch przy muzyce, dający możliwość radosnego odreagowania napięć, zaspokojenia potrzeby ruchu, uwrażliwiania muzycznego. Ciekawą formą rozwijania wartości estetycznych jest gra na prostych instrumentach, głównie perkusyjnych, samodzielna i zespołowa np. w przedszkolnej orkiestrze. Organizacja ćwiczeń ruchowo-rytmiczno-muzycznych wpływa nie tylko na umuzykalnienie dziecka, rozwija też jego osobowość, refleks, spostrzegawczość, wrażliwość, pamięć. Wspólne tańce i pąsy dodatkowo wzmacniają integrację grupy.
- Działania muzyczne warto łączyć z działaniami teatralnymi i plastycznymi. Wpływa to na całościowe, bogate zbliżenie ze sztuką.
- Zabawa w teatr rozpoczyna się od nieskomplikowanych form – przedstawiania krótkich zdań, później tekstów. Wraz ze wzrostem możliwości dzieci można wprowadzać bogatsze formy sceniczne. Trzeba pamiętać o kilku ważnych zasadach pracy: najpierw należy poznać dziecko, aby wydobyć z niego to, co najlepsze, dobrać odpowiedni utwór i zapoznać z nim swych wychowanków, wydobyć puentę, wybrać role, omówić ustawienie i poruszanie się po scenie, dopasować muzykę i rekwizyty, wykonać scenografię, bilety, zaproszenia. W pracy z utworem literackim warto wykorzystać metodę przekładu intersemiotycznego proponowaną w tym programie. Pozwala ona bowiem na pełne wykorzystanie potencjału twórczego dziecka, łącząc działania muzyczne, ruchowe, teatralne i plastyczne, oraz na zapewnienie aktywnego kontaktu ze sztuką. Ponadto rozwija ona u dzieci pewność siebie, umiejętność dokonywania wyboru, odwagę, pozytywne postrzeganie siebie.

- Tworzenie powinno odbywać się na bazie zdobytych przez dziecko doświadczeń. Nauczyciel z kolei powinien: zainspirować je, pobudzić jego przeżycia, np. organizując ciekawą wycieczkę, aktywizować do myślenia, przeżywania, wypowiedzania się, zapewnić materiały i warunki do działań twórczych, wreszcie dać swobodę tworzenia.
- Ingerencja nauczyciela powinna być dyskretna, odpowiednia do potrzeb, wspierająca i wspomagająca.
- Bardzo ważnym końcowym elementem tworzenia jest omówienie wytworów i ich mądre, celowe „zużytkowanie”. Można wykorzystać je podczas uroczystości, przedsięwzięć, zajęć otwartych, można także zorganizować wystawę.

9. Kształtowanie u dzieci poczucia przynależności społecznej (do rodziny, grupy rówieśniczej i wspólnoty narodowej) oraz postawy patriotycznej.

- Kształtowanie u dzieci świadomości przynależności do społeczeństwa mieszkającego w najważniejszej krainie, zwanej ojczyzną, nie należy do najłatwiejszych zadań. Ojczyzna to pojęcie abstrakcyjne, tak samo jak Europa czy świat. Wyników działań przedszkolaków z zakresu wychowania patriotycznego właściwie nie da się zmierzyć. Można jednak uwrażliwiać dzieci na kraj ojczysty i jego mieszkańców, tak by wiedziały i czuły, że są Polakami, a Polska to ich ojczyzna.
- Kształtowanie małego Polaka powinno odbywać się stopniowo, metodą małych kroków. Ojczyzną bowiem dla małego dziecka jest najpierw rodzina, własne podwórko, przedszkole, potem najbliższa okolica, miasto, region, kraj.
- Szczególnym przykładem działań dzieci w tym zakresie jest tzw. nauka poza klasą – wyprawy w celu zwiedzania najbliższej okolicy, obcowanie z przyrodą, tworzenie na łonie natury prac plastycznych obrazujących piękno przyrody ojczystej.
- Pomocna staje się również literatura dziecięca o tematyce społecznej, patriotycznej, np. wiersze „Co to jest Polska” Cz. Janczarskiego, „Katechizm polskiego dziecka” W. Bełzy.
- Duże znaczenie odgrywa poznanie symboli narodowych, z którymi zresztą dziecko spotyka się w codziennym życiu – w trakcie świąt narodowych, uroczystości sportowych, w mediach. Dziecko – bystry obserwator – bardzo szybko zapamiętuje powtarzający się obraz orła białego, biało-czerwonej flagi, dźwięki hymnu narodowego. W przedszkolu także spotyka symbole narodowe i zauważa, że zajmują one szczególne miejsce. Ich poznawaniu powinna towarzyszyć zarówno radość, jak i powaga.
- Wychowanie patriotyczne jest ściśle związane z wychowaniem społeczno-moralnym i emocjonalnym.

10. Zapewnienie dzieciom lepszych szans edukacyjnych poprzez wspieranie ich ciekawości, aktywności i samodzielności, a także kształtowanie tych wiadomości i umiejętności, które są ważne w edukacji szkolnej.

- Od najmłodszych lat dzieci wymagają wsparcia edukacyjnego niezbędnego do zaspokojenia potrzeby edukacyjnej. Jest ono konieczne do osiągania nowych kompetencji dziecięcych, warunkujących zdobywanie w przyszłości najlepszych wyników w nauce i pracy.
- W działaniach pedagogicznych sprawdza się powiedzenie „im wcześniej, tym lepiej”, oczywiście zgodnie ze specyfiką rozwoju małego dziecka. To właśnie w wieku przedszkolnym dziecko posiada największy potencjał. Do piątego roku życia rozwija się 50% jego zdolności i zainteresowań. Należy więc jak najwcześniej zapewnić dzieciom warunki dobrego rozwoju.
- Jak w każdym działaniu z dziećmi, warunki dobrego rozwoju zależą od nauczyciela, jego kompetencji, efektywności, osobowości. Na nim spoczywa odpowiedzialność za rozwój swoich wychowanków. Jednocześnie ma on zaszczyt pracować z tak niezwykle dziećmi.
- Do wspomagania rozwoju dziecka nauczyciel powinien wykorzystać każdą nadarzającą się okazję – adekwatną do potrzeb i możliwości wychowanka. Szczególnie przydatne są zabawy tematyczne, w których dziecko, nawet to nieśmiałe, wchodzi w różne role. Następuje wtedy wyzwolenie emocji, m.in. radości, i zlikwidowanie napięcia, ponieważ zaspokajane są potrzeby dziecka. Warto również włączać dzieci do organizowania różnorodnych uroczystości. Dzieci mają wówczas możliwość poczuć się niezwykle ważnymi osobami, odpowiedzialnymi gospodarzami. Każdemu dziecku można przydzielić odpowiednie zadanie, np. pomoc w przygotowaniu scenografii, zaproszeń, biletów, wizytówek, przygotowanie sali na przyjęcie gości, nakrywanie do stołów, przygotowanie prostych upominków, witanie gości, wskazywanie miejsc zaproszonym itp. W takich sytuacjach wzrasta poczucie własnej wartości, stymulowana jest aktywność, następuje przełamywanie barier społecznych i psychicznych, rozwija się samodzielność.
- W szkole oprócz umiejętności społecznych, etycznych, technicznych, przyrodniczych, sprawnościowych, artystycznych dużą uwagę przywiązuje się do umiejętności niezbędnych do samodzielnego uczenia się z książek. Dlatego przygotowanie do pisania, czytania i działań matematycznych stanowi istotny element działań przed-

szkolaków. Wszelkie loteryjki, gry, rebusy, układanki, obrazki, różnorodne liczmany, fantazyjne wzory do pisania, kopiowania, szablony do obrysowywania pomagają w zdobywaniu tych umiejętności. Nauczyciel musi zwracać uwagę na stosowanie przemiennych przyborów pisarskich i kreślarskich. Warto założyć kącik czytelniczy, w którym dzieci zawsze będą miały dostęp do książek: będą mogły je oglądać, słuchać bajek, legend, opowieści, a także w przypadku dzieci szybciej rozwijających się – będą miały możliwość ich czytania. Świetnym rozwiązaniem jest „skrzynia skarbów”. Ważną kwestię stanowi ciągle motywowanie i chwalenie dziecka, wzmacniające jego chęć działania.

- U dzieci młodszych doskonale sprawdzają się wszelkie zabawy oparte na manipulowaniu, konstruowaniu. Rozwijają one nie tylko sprawność manualną. Dzieło, które jest tworzone i które powstaje, napawa dziecko dumą. Wzrasta poczucie pewności, bo przecież zrobiło coś wspaniałego samodzielnie. Podczas zabawy dziecko ma możliwość kontaktu z rówieśnikami, bo przecież obok bawią się inni, czasami włączają się do wspólnego działania, rozmawiają. Zdarzają się konflikty, kiedy jedno dziecko zabiera drugiemu „bardzo ważny klocek”. Tym sytuacjom towarzyszą emocje, z którymi przedszkolak próbuje sobie radzić. Prosi o pomoc nauczyciela, reaguje głośnym krzykiem, bije, obraża się lub po prostu płacze. Takie reakcje też są potrzebne – to też nauka, zdobywanie doświadczeń społecznych. W przypadku konfliktu potrzebna jest pomoc nauczyciela i jego mądra reakcja, ingerencja, wskazówki. Dawkowane wsparcie, szczególnie dla dzieci młodszych, potrzebne jest także podczas wykonywania codziennych czynności, takich jak np. samoobsługa w łazience, szatni, spożywanie posiłków.
- Wszystkie działania nauczyciela służą rozwijaniu wielu niezbędnych do radzenia sobie w życiu umiejętności. Stanowią one fundament budowania dalszych doświadczeń. Na początek przygotowują dziecko do roli ucznia w szkole. Nauczyciel we współpracy z rodzicami powinien kształtować w dziecku wyobrażenie szkoły i jej znaczenie oraz nastawienie dziecka do szkoły. Nie wolno tworzyć negatywnego obrazu szkoły, ale dawać wskazówki, rozwijać umiejętności niezbędne do szkolnego funkcjonowania, pomagać w obawach, wyjaśniać niepewności. Bowiem pokonanie progu szkoły stanowi dla dziecka i jego rodziców nie lada wyzwanie.

11. Przygotowanie dzieci do posługiwania się językiem nowożytnym poprzez rozbudzenie ich świadomości językowej i świadomości kulturowej oraz budowanie pozytywnej motywacji do nauki języków obcych na dalszych etapach edukacyjnych, a w przypadku dzieci z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym – rozwijanie świadomości istnienia odmienności językowej i kulturowej.

- Badania naukowe dowodzą, że mózg ludzki najintensywniej rozwija się przed siódmym rokiem życia i wtedy też mamy największą zdolność do przyswajania języka. Dzieci w wieku przedszkolnym niezwykle szybko, wręcz automatycznie, uczą się nowych słów i stosują je w naturalnych sytuacjach. Dar naturalnego, mimowolnego, wręcz instynktownego, uczenia się, którym obdarzony jest przedszkolak, można doskonale wykorzystać do nauki języka obcego. Język obcy zapamiętywany jest w taki sam sposób, jak język ojczysty.
- Należy postawić na fakt silnej chęci komunikowania się dzieci, dzięki której dziecko może się uczyć zupełnie niezależnie dwóch języków.
- Powinno się uświadamiać dzieciom istnienie odmienności językowej i kulturowej.
- W doborze metod nauczania języka należy uwzględnić charakterystyczne dla wieku przedszkolnego myślenie konkretno-obrazowe i odejść od nauczania pasywnego na rzecz nauczania aktywnego.
- Przygotowanie dzieci do posługiwania się językiem obcym nowożytnym powinno być zgodne z nową podstawą programową, włączone w różne działania realizowane w ramach programu wychowania przedszkolnego i odbywać się głównie w formie zabawy.
- Ważne, aby przyswajanie języka obcego odbywało się w środowisku przyjaznym dziecku – takim, w którym czuje się swobodnie, a nauka jest zabawą, przygodą i przyjemnością na miarę możliwości przedszkolaka. Dzieci mają wtedy możliwość angażować wszystkie zmysły i wykorzystywać różnorodne aktywności, rozbudzając przy tym własną ciekawość świata, ćwicząc pamięć i wyobraźnię. Planując i organizując zajęcia, nauczyciel powinien uwzględniać rozwojową ruchliwość dziecka tak, aby jego podopieczni mieli zapewniony zarówno ruch, jak i odpoczynek.
- Dziecko swobodnie czuje się w świecie baśni, fantazji. W naturalny sposób identyfikuje się z bohaterami bajek, naśladując to, jak się poruszają, ubierają, jak mówią itp. Tę niezwykłą umiejętność poruszania się w świecie bajek można doskonale wykorzystać do nauki języka.
- Nauczyciel musi pozwolić dzieciom na tzw. cichy okres, czyli czas osłuchania się z językiem. Nie należy wymagać, aby małe dziecko od razu powtarzało i stosowało słowa czy zdania. Efekty będą na pewno, ale należy dać dziecku indywidualny czas oraz możliwość reakcji niewerbalnej.

- Otoczenie dziecka językiem, w naturalny sposób umożliwi oswojenie się przede wszystkim z jego melodią, intonacją, akcentem, a także pozwoli na kojarzenie słów z daną zabawą, sytuacją, zdarzeniem.
- Ważne jest organizowanie zabaw, przedstawień, innych form aktywnego działania, podczas których dzieci będą miały szansę do wielokrotnego słuchania i powtarzania obcych słów czy zwrotów. Niezwykle przydatne są wiersze, rymowanki, piosenki. Pomogą także umiejętności stosowania TIK przez nauczycieli.
- Doskonałym sposobem na bezstresową, przyjemną naukę języka jest współpraca z rodzicami posługującymi się językiem obcym, którzy mogą w naturalny sposób kontynuować z dzieckiem przygodę językową w domu.

12. W przedszkolach umożliwiających dzieciom należącym do mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, o których mowa w ustawie z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. Nr 17, poz. 141, z późn. zm.1), podtrzymywanie i rozwijanie poczucia tożsamości narodowej, etnicznej i językowej – przygotowanie dzieci do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym poprzez rozbudzanie ich świadomości narodowej, etnicznej i językowej oraz budowanie pozytywnej motywacji do nauki języka mniejszości narodowej lub etnicznej lub językaregionalnego na dalszych etapach edukacyjnych.

- Ustawa o systemie oświaty wraz z aktami wykonawczymi reguluje kwestie dotyczące edukacji dzieci i młodzieży, należących do grup mniejszości narodowych i etnicznych oraz do społeczności posługującej się językiem regionalnym. Działania w tym zakresie dotyczą w szczególności: dążenia do podtrzymywania poczucia tożsamości narodowej, etnicznej, językowej i religijnej, a przede wszystkim naukę języka oraz historii i kultury mniejszości, do jakiej należy dziecko (uczeń).
- W badaniach preferencji kategorii etnicznych największą faworyzację swojej grupy etnicznej wykazują dzieci w wieku od 4 do 7 lat. Preferowanie własnej grupy etnicznej, a niechęć do obcokrajowców silniej okazują właśnie dzieci młodsze. Dzieje się tak, ponieważ dzieci w naturalny sposób preferują ludzi podobnych do siebie pod względem wyglądu, wieku, koloru skóry, języka, którym się posługują itd. Wynika to między innymi z faktu, że dzieci czują się wtedy bezpieczniej. Zrozumienie i akceptacja inności to duże wyzwanie dla dziecka, a osiągnięcie tej niezwykle trudnej umiejętności może dokonać się tylko z pomocą i wsparciem dorosłych.
- Dziecko nieustannie uczy się rozumieć współczesny mu świat. Te dziecięce poszukiwania stanowią wyzwanie dla nauczyciela – przewodnika. Szczególnie trudnym zadaniem jest dla niego prowadzenie dziecka po trudnym do zrozumienia świecie społecznym, w którym pośród wielu kultur znajduje się ta charakterystyczna dla swojego kraju. Nauczyciel powinien pokazywać dziecku prawdziwy obraz świata i pomagać w jego uporządkowaniu. Dwa spojrzenia – na inną i na własną kulturę, muszą iść ze sobą w parze, w celu kształtowania u małego dziecka spójnego, poukładanego obrazu świata. Świat obcy dziecku, winien łączyć się ze światem mu znanym, bliskim (np. dom, podwórko, przedszkole)
- Należy dostarczać wychowankom prostej, zrozumiałej wiedzy o innych kulturach i wykorzystywać te działania do głębszego poznania kultury własnego kraju.
- Powinno się podejmować działania zmierzające do kształtowania postawy poszanowania praw drugiego człowieka, tolerancji, akceptacji oraz zmniejszania dyskryminacji i agresji wobec mniejszości, a zwiększania prospołeczności i szacunku.
- Należy wykorzystać własny wzorzec osobowy (nauczyciela) do przekazywania wartości wychowankom.
- Starać się wyeliminować strach przed obcością, a tworzyć poczucie bliskości, znajomości z ludźmi odmiennymi językowo, kulturowo i etnicznie.

Program, który trzymają Państwo w ręku, stanowi uszczegółowienie podstawy. Ukierunkowany jest na wielostronny rozwój dziecka, zgodnie z jego wiekiem i możliwościami rozwojowymi.

Treści programowe ujęto w bloki tematyczne. Wynikają one z obszarów podstawy programowej – dla łatwiejszego korzystania z programu są cytowane przed każdym blokiem tematycznym. W osiągnięciu celów kształcenia i wychowania pomoże nauczycielowi:

- dokładne poznanie struktury programu,
- przeprowadzenie diagnozy w celu określenia poziomu rozwoju swoich wychowanków,
- planowanie działań zgodnie z programem i wynikami diagnozy,
- dobór odpowiednich metod i form pracy,
- ewaluacja działań.

Przy tworzeniu programu kierowano się zasadami: przejrzystości, łatwości korzystania, konkretności i spójności. Jednocześnie program jest tak skonstruowany, że umożliwia dostosowywanie go do możliwości i potrzeb dzieci. Ma

prostą konstrukcją i jest podzielony na trzy grupy wiekowe. W każdej z nich przedstawiono te same bloki tematyczne (odnoszą się one także do obszarów podstawy programowej), a w nich cele, ułożone zgodnie z zasadą stopniowania trudności. Dodatkowo wstęp do rozdziału „Jestem przedszkolakiem – zostanę pierwszakiem. Koncepcja wychowawczo-dydaktyczno-opiekuńcza” zawiera cytaty z dzieł znanych pedagogów, psychologów, lekarzy, pisarzy – uznanych autorytetów w dziedzinie edukacji. Są one źródłem mądrości godnej naśladowania. Przybliżą nauczycielowi wartość i sedno działań z dzieckiem. Staną się cenną wskazówką, wzbudzą refleksję.

Grupy wiekowe

- Jestem trzylatkiem – będę czterolatkiem
- Jestem czterolatkiem – będę pięcioletkiem
- Jestem pięcioletkiem – będę sześciolatkiem

Bloki tematyczne

- Blok 1. Znam swoje prawa i obowiązki. Zgodnie bawię się z innymi
- Blok 2. Jestem samodzielny, dbam o higienę, ład i porządek
- Blok 3. Mówię coraz wyraźniej, panuję nad swoim głosem, rozumiem się z innymi
- Blok 4. Coraz lepiej rozumiem siebie i swoje otoczenie
- Blok 5. Dbam o zdrowie i sprawność fizyczną
- Blok 6. Dbam o bezpieczeństwo swoje i innych
- Blok 7. Jestem jak prawdziwy aktor w teatrze i widzę na widowni
- Blok 8. Lubię śpiewać, lubię tańczyć
- Blok 9. Wypowiadam się przez różne działania plastyczne
- Blok 10. Interesuję się techniką, konstruuje i cieszę się, że potrafię to zrobić
- Blok 11. Obserwuję pogodę i wiem, jak się zachować, aby było bezpiecznie
- Blok 12. Jestem częścią przyrody, szanuję rośliny i zwierzęta
- Blok 13. Lubię matematykę i rozumiem coraz więcej
- Blok 14. Przygotowuję się do czytania i pisania
- Blok 15. Kocham swoją rodzinę, miejscowość, swój kraj
- Blok 16. Przygotowuję się do posługiwania się językiem obcym nowożytnym
- Blok 17. Przygotowuję się do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym

Każdy blok to zbiór celów ogólnych i szczegółowych, dających nauczycielowi poczucie uporządkowania i orientację co do możliwości dziecka w danym okresie rozwoju. Jednocześnie zakres treści programu pozwoli nauczycielowi opracowywać plany pracy wychowawczo-dydaktyczno-opiekuńczej oraz prowadzić działania z wychowankami w taki sposób, aby osiągnęli oni umiejętności dające możliwość dobrego startu w szkole.

JAK POMÓC PRZEDSZKOLAKOWI ZOSTAĆ PIERWSZAKIEM?

WSKAZÓWKI METODYCZNE DOTYCZĄCE REALIZACJI PROGRAMU

*Nie zadawajcie dzieciom gwałtu nauczania,
tylko niech się bawią.
Dziecko doskonale bawi się,
ale ta zabawa jest dla niego prawdziwą nauką,
bo uczy się „niechcący”,
a zapamiętuje „na zawsze”.*
Platon

Podstawową formą aktywności dziecka jest zabawa. „Zabawa pomaga dziecku poznać świat czterema podstawowymi metodami – poprzez naśladowanie, eksplorowanie, próbowanie i konstruowanie” (E. B. Hurlock, 1985). Są różne rodzaje zabaw, np. ruchowe, konstrukcyjno-manipulacyjne, twórcze, dydaktyczne, tematyczne, każda niesie ważne dla rozwoju dziecka wartości. W zabawie dziecko wykorzystuje swój ogromny potencjał, nabywając umiejętności. Jak umożliwić ich optymalne zdobywanie? W sposób zabawowy, odnosząc się do sytuacji życiowych, codziennych, bliskich dziecku. Należy współdziałać z wychowankiem. Uczyc się – bawiąc i bawić się – ucząc. Być jego przewodnikiem po świecie nauki. Nie wyręczać, lecz wspomagać. Pozwolić dziecku samodzielnie działać, doświadczać, przeżywać, przyswajać, wyciągać wnioski, pokonywać trudności, osiągać sukcesy.

W swojej pracy nauczyciel powinien stosować takie metody i formy pracy, aby dziecko mogło wielostronnie się rozwijać. Wśród wielu – poczynając od metod słownych, czynnych i percepcyjnych – według Marii Kwiatkowskiej na szczególną uwagę zasługują metody problemowe, aktywizujące, praktyczne. Pozwalają one na połączenie aktywności dziecka z działaniem i przeżywaniem, co z kolei umożliwia zrozumienie i utrwalenie wiedzy oraz zdobytych umiejętności. Do ciekawych propozycji metodycznych niewątpliwie należą:

- **Metoda aktywnego słuchania muzyki, zwłaszcza klasycznej, według B. Strauss**, która czyni dziecko prawdziwym odbiorcą muzyki. Wprowadzając w świat muzyki, rozwija jego wrażliwość, wyobraźnię, pomysłowość, doskonali koordynację słuchowo-wzrokowo-ruchową.
- **Metoda pedagogiki zabawy według Polskiego Stowarzyszenia Pedagogów i Animatorów KLANZA**, oparta na wielokierunkowej aktywności dziecięcej. Łączy ona ruch, muzykę, taniec, działania plastyczne, poznawcze. Do ciekawszych zabaw należą te z chustą animacyjną. Doskonale wpływają one na integrację grupy, wyzwalały pozytywne emocje.
- **Metoda gimnastyki twórczej według C. Orffa i R. Labana**. Wykorzystuje się w niej różne formy ruchu, w tym również pantomimę, opowieść muzyczno-ruchową, a także ekspresję dziecka i jego twórczą inwencję. Umożliwia podejmowanie decyzji.
- **Metoda P. Dennisona** ukierunkowana na ćwiczenie obu półkul mózgowych, oparta przede wszystkim na ruchach naprzemiennych.
- **Metoda W. Sherborne** często stosowana w pracy z dziećmi niepełnosprawnymi. Oparta na kontakcie z drugim człowiekiem i otoczeniem. Pozwala na wycucie przestrzeni, ciężaru i ciała. Rozwija sprawność fizyczną.
- **Metoda gimnastyki A. i M. Kniessów** rozwija koordynację słuchowo-wzrokowo-ruchową. Doskonale kształtuje poczucie rytmu i sprawność fizyczną. Jest to rodzaj gimnastyki utanecznionej, polegającej na poszukiwaniu coraz to nowych form ruchu sprzężonego z rytmem, muzyką, z zastosowaniem przyborów. Zajęcia polegają na naśladowaniu ruchów prowadzącego, który jest współwiczającym.
- **Metody związane z nauką czytania: M. Bogdanowicz, B. Ročławskiego, I. Majchrzak, G. Domana i inne**. Wielość pomysłów na naukę czytania pozwala dostosować do dziecka najbardziej odpowiednią metodę lub daje możliwość ich połączenia. To z kolei umożliwia pełne przygotowanie do nauki czytania i ułatwia opanowanie samej techniki czytania.
- **Metoda Dobrego Startu M. Bogdanowicz** jest systematycznie modyfikowana, rozszerzana. Stosuje się ją w terapii i w profilaktyce w odniesieniu do dzieci, których rozwój jest zaburzony – usprawniając nieprawidłowo rozwijające się funkcje, oraz do dzieci o prawidłowym rozwoju psychomotorycznym – aktywizując ten rozwój. Metoda ta to system ćwiczeń oddziałujących przede wszystkim na procesy instrumentalne: percepcyjne i motoryczne. Zasadniczą rolę odgrywają w niej trzy elementy: wzrokowy (wzory graficzne), słuchowy (piosenka) i motoryczny (wykonywanie ruchów zorganizowanych w czasie i przestrzeni, odtwarzanie wzorów graficznych, zharmonizowanych z rytmem

piosenki). Celem metody jest jednocześnie usprawnienie czynności analizatorów: wzrokowego, słuchowego i kinestetyczno-ruchowego, kształcenie lateralizacji, orientacji w schemacie ciała i przestrzeni. W jej założeniach leży więc usprawnienie i koordynacja, czyli integrowanie funkcji.

- **Metoda nauki matematyki prof. E. Gruszczyk-Kolczyńskiej** doskonale wykorzystująca możliwości i prawidłowości rozwojowe małego dziecka. Pozwala dziecku działać, doświadczać, rozwiązywać problemy, wyciągać wnioski, przewidywać, cieszyć się z każdego działania. Uczy logicznego myślenia i rozwija wyobraźnię. Zwraca uwagę na ważny aspekt hartowania emocjonalnego dziecka, nabywania odporności emocjonalnej, np. poprzez umożliwienie mu konstruowania gier.
- **Metoda oparta na tzw. nauczaniu poza klasą** w bezpośrednim kontakcie z przyrodą. Przetransponowana na teren przedszkolny umożliwia naturalne, wielozmysłowe odkrywanie, badanie otaczającego świata. Pozwala na wyzwalamie i kontrolowanie emocji, rozwija szacunek do przyrody i uzmysławia dzieciom, że wszyscy jesteśmy jej częścią.
- **Metoda malowania dziesięcioma palcami według R. F. Show** polega na manipulowaniu farbą przy użyciu dłoni i palców. Wykorzystuje naturalną skłonność dziecka do tzw. paćkania się. Jest bardzo przydatna w terapii. Wspólnie sprawdza się również w działaniach z młodszymi dziećmi.
- **Relaksacja stopniowa według E. Jacobsona w wersji B. Kaji** opiera się na wykonywaniu określonych ruchów rękami, nogami, tułowiem, twarzą w celu napinania i rozluźniania kolejnych grup mięśni. Następujące po sobie napinanie i rozluźnianie mięśni służy początkowo odczuwaniu różnicy we wrażeniach płynących z mięśnia napiętego, będącego w stanie kontrakcji, i wrażeniach płynących z mięśnia rozluźnionego. Wprowadza się przy tym np. bliskie dzieciom postacie z bajek.
- **Trening autogenny w wersji A. Polender** to metoda relaksacji, w której wykorzystano mechanizm identyfikacji i naśladownictwa w celu wywołania stanów organicznych. Relaksacja według oryginalnej instrukcji odbywa się w trakcie opowiadania bajki, w której duży nacisk położony jest na nastrój spokoju oraz uczucie ciężkości i ciepła w kończynach. Metodę stosuje się od czwartego roku życia dziecka.
- **Metoda symboli dźwiękowych (muzykoterapia według B. Kaji)** łączy w sobie ruch i muzykę. Ma charakter terapii w zaburzeniach, ale też stymulacji w prawidłowym rozwoju. Na tle odpowiednio dobranej muzyki prowadzi się zajęcia usprawniające zaburzone funkcje i procesy. Muzyka wyzwala aktywność, a ćwiczenia aktywizują rozwój psychiczny i ruchowy.
Metoda określa grupy ćwiczeń i tok metodyczny warunkujący wszechstronny rozwój. Grupy ćwiczeń:
 - sfera ruchowa – pobudzanie ruchowe całego ciała w zakresie ruchów dowolnych i kontrolowanych, stymulacja rozwoju ruchów manualnych;
 - procesy poznawcze – ćwiczenia rozwijające procesy myślowe, zwłaszcza analizę, syntezę i porównywanie poprzez ćwiczenia w operowaniu symbolami dźwięków;
 - procesy emocjonalne – ćwiczenia odrağowujące napięcia emocjonalne (relaksacyjne), wzmagające wiarę we własne siły (rola wzmocnień pozytywnych);
 - sfera społeczna – ćwiczenia zespołowe umożliwiające współdziałanie.
 Tok metodyczny:
 - ekspresja ruchowa na dowolne tematy muzyczne (spontaniczna i kontrolowana);
 - interpretacja plastyczna utworów muzycznych;
 - poznawanie i operowanie symbolami dźwięków;
 - zabawy słowno-muzyczno-ruchowe z elementami melorecytacji, inscenizacji, ćwiczeń pantomimicznych;
 - relaksacja.
- **Metoda przekładu intersemiotycznego według K. Krasoń** wprowadza w świat poezji. Polega na przetransponowaniu słowa na ruch i dźwięk, a także wytwór plastyczny. W dużym stopniu wyzwala ekspresję twórczą dziecka.
- **Metoda dramy** jako metoda dydaktyczno-wychowawcza umożliwia poznanie świata poprzez działanie. Rozwija osobowość dziecka. Jej podstawą jest fikcja wyobrażeniowa, bycie w roli. Drama podtrzymuje spontaniczną ekspresję i skłonność do zabawy. Stwarza możliwość rozwoju: zmysłów (słuchu, węchu, dotyku, wzroku, smaku), wyobraźni, używania, doskonalenia i panowania nad własnym ciałem, mowy, intelektu, panowania nad emocjami.
- **Techniki C. Freineta** oparte na nauce poprzez zabawę i wielokierunkowej działalności dziecka. Doskonale rozwijają wyobraźnię, wrażliwość i ekspresję. Pozwalają dziecku na podejmowanie decyzji, rozwiązywanie problemów, szukanie odpowiedzi na nurtujące je pytania, badanie, eksperymentowanie, przeżywanie i doświadczenie. Uczą radzenia sobie w grupie. Pozwalają na wykorzystanie ogromnego potencjału drzemiącego w małym człowieku. Podstawowe i najbardziej znane techniki Freineta przetransponowane na teren przedszkolny to: swobodne teksty dzieci połączone z gazetką przedszkolną, doświadczenia poszukujące, planowanie pracy indywidualnej i zbioro-

wej przez dzieci pod kierunkiem nauczyciela, różnorodne formy ekspresji artystycznej i technicznej jako podstawa wychowania estetycznego i technicznego; korespondencja i wymiana międzygrupowa i międzyprzedszkolna.

- **Metoda „Wzory i obrazki” według M. Frostig, D. Horne’a** polega na rozwijaniu u dzieci zdolności spostrzegania wzrokowego. Ćwiczenia skoncentrowane są na pięciu aspektach percepcji wzrokowej:
 - koordynacji wzrokowo-ruchowej;
 - spostrzeganiu figur i tła;
 - stałości spostrzegania;
 - spostrzeganiu położenia przedmiotów w przestrzeni;
 - spostrzeganiu stosunków przestrzennych.
- **Metody z zastosowaniem programów komputerowych** można wykorzystywać szczególnie w terapii dzieci o prawidłowym rozwoju umysłowym, u których rozwój funkcji percepcyjno-motorycznych jest zaburzony lub opóźniony, oraz u dzieci z inteligencją niższą niż przeciętna i u dzieci upośledzonych w stopniu lekkim. Dzięki programom komputerowym można: usprawniać zaburzone funkcje, ciekawie dla dziecka motywować do nauki czytania i pisanie, pobudzać sferę emocjonalno-motywacyjną.

Stosując metody aktywizujące, nauczyciel może również w sposób ciekawy, bezstresowy dla dziecka diagnozować jego rozwój, osiągnięcia, kompetencje.

Optymalna praca z proponowanym programem powinna być dobrze zaplanowana nie tylko w okresowym, np. miesięcznym, planie pracy nauczyciela, ale również w tygodniowym oraz w rytmie całonocnego pobytu dziecka w przedszkolu. W każdym bowiem momencie dnia można dobrać adekwatne do sytuacji metody i formy pracy z wychowankiem, które służą jego wielostronnemu rozwojowi.

Propozycja zagospodarowania dnia w przedszkolu

- 5.30-8.45** Przychodzenie dzieci do przedszkola. Czynności opiekuńcze, porządkowe i organizacyjne. Konsultacje indywidualne z rodzicami. Zabawy swobodne, spontaniczne. Indywidualna praca z dziećmi. Wspieranie rozwoju dziecka poprzez różnorodne zabawy i ćwiczenia prowadzone pod kierunkiem nauczyciela, w tym obowiązkowe zabawy ruchowe lub ćwiczenia poranne o wielostronnym ruchu.
- 8.45-9.00** Przygotowanie do śniadania. Zabiegi higieniczne. Czynności samoobsługowe. Wdrażanie zasad higieny i kulturalnego zachowania. Rozwijanie umiejętności samoobsługowych i estetycznych.
- 9.00-9.30** Śniadanie. Zwracanie uwagi na kulturalne spożywanie posiłku. Zachowanie porządku wokół siebie, zachowanie prawidłowej postawy. Wdrażanie do czynności higienicznych i porządkowych po zakończeniu śniadania.
- 9.30-12.15** Wspieranie rozwoju dziecka poprzez prowadzenie dydaktycznych zajęć programowych. Organizowanie zajęć na świeżym powietrzu, w szczególności zajęć ruchowych, sportowych, przyrodniczych, prowadzenie obserwacji, prace ogrodnicze, porządkowe, wycieczki, spacer. Zabawy swobodne, spontaniczne.
- 10.30-10.45** „Witaminka”. Spożywanie soków, owoców i warzyw. Uświadamianie dzieciom wartości zdrowego odżywiania. Zabiegi higieniczne. Czynności samoobsługowe. Wdrażanie zasad higieny i kulturalnego zachowania.
- 12.15-12.30** Przygotowanie do obiadu. Zabiegi higieniczne. Czynności samoobsługowe. Wdrażanie zasad higieny i kulturalnego zachowania.
- 12.30-13.00** Obiad. Zwracanie uwagi na kulturalne spożywanie posiłku. Zachowanie prawidłowej postawy. Rozwijanie umiejętności posługiwania się sztućcami. Wdrażanie do czynności higienicznych i porządkowych po zakończeniu obiadu.
- 13.00-13.45** Zabawy i zajęcia o charakterze relaksacyjnym w sali lub na powietrzu. Indywidualna praca z dziećmi. Zabawy na powietrzu z wykorzystaniem urządzeń rekreacyjnych.
- 13.45-14.00** Przygotowanie do podwieczorku. Zabiegi higieniczne. Czynności samoobsługowe. Wdrażanie zasad higieny i kulturalnego zachowania.

- 14.00-14.20** Podwieczorek. Zwracanie uwagi na kulturalne spożywanie posiłku. Zachowanie prawidłowej postawy. Wdrażanie do czynności higienicznych, samoobsługowych i porządkowych po zakończeniu posiłku.
- 14.20-16.00** Dowolna działalność dzieci, zabawy w sali lub na powietrzu. Kontakty indywidualne z rodzicami. Czynności organizacyjne.

Warto zauważyć, że zgodnie z podstawą programową proporcje zagospodarowania czasu przebywania w przedszkolu w rozliczeniu tygodniowym wynoszą:

1. „co najmniej jedną piątą czasu należy przeznaczyć na zabawę (w tym czasie dzieci bawią się swobodnie, przy niewielkim udziale nauczyciela);
2. co najmniej jedną piątą czasu (w przypadku młodszych dzieci – jedną czwartą czasu) dzieci spędzają w ogrodzie przedszkolnym, na boisku, w parku itp. (organizowane są tam gry i zabawy ruchowe, zajęcia sportowe, obserwacje przyrodnicze, prace gospodarcze, porządkowe i ogrodnicze itd.);
3. najwyżej jedną piątą czasu zajmują różnego typu zajęcia dydaktyczne, realizowane według wybranego programu wychowania przedszkolnego;
4. pozostały czas – dwie piąte czasu nauczyciel może dowolnie zagospodarować (w tej puli czasu mieszczą się jednak czynności opiekuńcze, samoobsługowe, organizacyjne i inne)”.

W ciągu całego dnia w sposób naturalny, zgodnie z rytmem dnia mogą być realizowane treści niniejszego programu z zastosowaniem odpowiednio dobranych przez nauczyciela metod i form pracy.

Najważniejsza jednak jest postawa nauczyciela – mądrego przewodnika. Janusz Korczak podkreślał, że „Wychowawca, który nie wtłacza, a wyzwala, nie ciągnie, a wznosi, nie ugniata, a kształtuje, nie dyktuje, a uczy, nie żąda, a zapytuje – przeżyje wraz z dzieckiem wiele natchnionych chwil” (J. Korczak, 2002). Nauczyciel jest dla dziecka wzorem do naśladowania, jego postawa powinna łączyć w sobie przyjaźń i konsekwencję. To nauczyciel, budując w dziecku poczucie bezpieczeństwa, tworzy doskonały teren do wspólnych działań, w czasie których uczy się nie tylko wychowanek, lecz także nauczyciel. Podążając za stwierdzeniem Lwa Wygotskiego, nauczyciel powinien być świadomy tego, że „Dziecko potrafi się uczyć według jakiegoś programu, lecz jednocześnie jego natura, zainteresowania i poziom umysłowy umożliwiają mu przyswojenie tego programu tylko na miarę tego, jak będzie się on stawał jego własnym programem” (Wygotski 1971).

Nauczyciel wzbogaca swoje metody i formy pracy, dostosowując je do potrzeb i możliwości dziecka. Wybierając odpowiednią metodę pracy, dobiera również ciekawe pomoce dydaktyczne, najlepiej, by były one dostępne dla dzieci w „skrzyniach skarbów”. Przedszkolaki wbrew pozorom najlepiej bawią się przedmiotami zwyczajnymi, łatwo dostępnymi, tanimi, takimi jak: kapsle, korki, drewniane patyczki, buteleczki, pokrywki, pudełka, wstążki, sznurówki, szmatki, chustki, kocyki, kartoniki o różnych kształtach i kolorach, różnorodne obrazki. Kiedy mogą wybierać spośród tych skarbów, cieszą się, gdyż mają ogromne pole działania i wymyślenia coraz ciekawszych zabaw. Piękne, kolorowe, gotowe zabawki czy zestawy typu: fryzjer, lekarz itp. dość szybko nudzą dzieci. Ważny też jest odpowiedni dobór zabawek. Zabawka odgrywa w zabawie najczęściej niebagatelną rolę: pobudza wielostronną aktywność dziecka, rozwija zainteresowania, wyobraźnię, chęć poznawania, kształci sprawność manualną, koordynację, pobudza do podejmowania decyzji i realizowania zadań, wpływa na integrację grupy, ale też wycisza (np. „przylotka”), zapewnia poczucie bezpieczeństwa

Dziecko poznaje świat i buduje jego obraz wielozmysłowo. W ten sposób rozwija się jego osobowość i świadomość. Proces nauczania i wychowania prowadzony według powyższych zasad i metod stwarza podwaliny do ukształtowania człowieka aktywnego, wrażliwego i świadomego swojej wartości oraz otaczającej go rzeczywistości. Aktywne przeżywanie środowiska, po którym swoją wędrówkę rozpoczyna młody człowiek wiedziony mądrą ręką nauczyciela, gwarantuje osiągnięcie sukcesu. Za taki bezsprzecznie uznać należy ukształtowanie świadomego, przyszłego obywatela świata.

JESTEM PRZEDSZKOLAKIEM – ZOSTANĘ PIERWSZAKIEM

KONCEPCJA WYCHOWAWCZO-DYDAKTYCZNO-OPIEKUŃCZA

Materiał edukacyjny

Blok 1. Znam swoje prawa i obowiązki. Zgodnie bawię się z innymi

Normy i granice są ludziom potrzebne, aby na świecie nie panował chaos, abyśmy wiedzieli, co jest właściwe, a co nie.

Brigitte Beil

Blok 2. Jestem samodzielny, dbam o higienę, ład i porządek

Bez względu na to, czy możesz coś zrobić, czy tylko marzysz o tym – zacznij. W śmiałości jest geniusz, potęga i magia.

Johann Wolfgang Goethe

Blok 3. Mówię coraz wyraźniej, panuję nad swoim głosem, rozumiem się z innymi

Ważne jest, by nigdy nie przestać pytać. Ciekawość nie istnieje bez przyczyny. Wystarczy więc, jeśli spróbujemy zrozumieć choć trochę tej tajemnicy każdego dnia. Nigdy nie trać świętej ciekawości. Kto nie potrafi pytać, nie potrafi żyć.

Albert Einstein

Blok 4. Coraz lepiej rozumiem siebie i swoje otoczenie

Dziecko, bawiąc się, doznaje po raz pierwszy w życiu radości twórcy i władcy.

Antoni Kępiński

Blok 5. Dbam o zdrowie i sprawność fizyczną

Dorosłym się zdaje, że dzieci nie dbają o zdrowie; dzieci zupełnie tak samo jak dorośli chcą być zdrowe i silne.

Janusz Korczak

Zdrowie chętniej widzi, gdy ciało tańczy niż pisze.

Georg Christoph Lichtenberg

Blok 6. Dbam o bezpieczeństwo swoje i innych

Doskonale bezpieczeństwo i nietykalność własności oraz osoby: oto prawdziwa wolność społeczna.

Antoine de Rivarol

Blok 7. Jestem jak prawdziwy aktor w teatrze i widz na widowni

Tylko dzieci potrafią zatknąć kij w piasku, uznać, że jest królową i obdarzyć go miłością.

Antoine de Saint- Exupéry

Dzieci mają wręcz cudowną moc, aby zmieniać się we wszystko, w co tylko zapragną.

Jean Cocteau

Blok 8. Lubię śpiewać, lubię tańczyć

W tańcu możesz sobie pozwolić na luksus bycia sobą.

Paulo Coelho

Muzyka budzi w sercu pragnienie dobrych czynów.

Antoine de Saint- Exupéry

Blok 9. Wypowiadam się przez różne działania plastyczne

Przywróćcie prawo pierwszeństwa takim wartościom, jak odczuwanie, przeżywanie, tworzenie, rozumienie, uspołecznienie, miłość i życie.

Celestyn Freinet

Nie istnieje nic takiego, czego by sztuka nie potrafiła wyrazić [...].

Oskar Wilde

Blok 10. Interesuję się techniką, konstruuję i cieszę się, że potrafię to zrobić

Wyobraźnia jest ważniejsza od wiedzy, ponieważ wiedza jest ograniczona.

Albert Einstein

Po osiągnięciu pewnego poziomu sprawności technicznej nauka i sztuka upodabniają się do siebie pod względem postaci, estetyki i cech plastycznych.

Albert Einstein

Blok 11. Obserwuję pogodę i wiem, jak się zachować, aby było bezpiecznie

Nie wpajajcie dzieciom martwej wiedzy, ale dawajcie pewien styl myślenia, który pozwoli ująć istotę rzeczy.

Antoine de Saint- Exupéry

Blok 12. Jestem częścią przyrody, szanuję rośliny i zwierzęta

Nikt nie ma na własność wschodu słońca, który zachwyił nas pewnego wieczoru [...] Tak samo jak nikt nie może mieć na własność pochmurnego popołudnia i deszczu dzwoniącego o szyby [...] ani też magicznej chwili, gdy fala morska rozbija się o skały. Nikt nie może mieć na własność tego, co na Ziemi najpiękniejsze, ale każdy to może poznać i pokochać.

Paulo Coelho

Mamy tylko jedną Ziemię, a jej przyszłość zależy od każdego na pozór niewielkiego działania, zależy od każdego z nas.

Florian Plit

Blok 13. Lubię matematykę i rozumiem coraz więcej

Matematyka zawiera w sobie nie tylko prawdę, ale i najwyższe piękno [...].

Bertrand Russell

Blok 14. Przygotowuję się do czytania i pisania

Kochajcie książki. One ułatwią wam życie, po przyjacielsku pomogą zorientować się w pstrej i burzliwej gmatwaninie myśli, uczuć i zdarzeń. One nauczą was uszanować człowieka i samych siebie, one uskrzydlą rozum i serce uczuciem miłości dla świata, dla człowieka.

Maksym Gorki

Blok 15. Kocham swoją rodzinę, miejscowość, swój kraj

Ojczyznę małego dziecka jest najpierw jego rodzinny dom – matka, ojciec, starszy brat, bliskie i znajome sprzęty, drzewa za oknem, zapach ziemi na wiosnę, śpiew ptaków, chłodna wilgoć trawy w ogrodzie, ulice i przedszkole, potem wieś lub miasto. Z tych pierwszych wrażeń i spostrzeżeń – jak z kolorowej mozaiki – powstaje obraz kraju. I niepostrzeżenie znane z dzieciństwa lasy i pola stają się najbardziej swojskim krajobrazem, najpiękniejszym ze wszystkich cudów świata, prawdziwą ojczyzną, do której się tęskni i powraca z ulgą.

Hanna Ratyńska

Blok 16. Przygotowuję się do posługiwania się językiem obcym

Bez znajomości języków człowiek czuje się gorzej niż bez paszportu.

Antoni Czechow

Mówiąc do człowieka w języku, który rozumie, trafiasz do jego głowy. Mówiąc w jego własnym języku, trafiasz do jego serca.

Nelson Mandela

Blok 17. Przygotowuję się do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym

Ojczyznę małego dziecka jest najpierw jego rodzinny dom – matka, ojciec, starszy brat, bliskie i znajome sprzęty, drzewa za oknem, zapach ziemi na wiosnę, śpiew ptaków, chłodna wilgoć trawy w ogrodzie, ulice i przedszkole, potem wieś lub miasto.

Z tych pierwszych wrażeń i spostrzeżeń – jak z kolorowej mozaiki – powstaje obraz kraju. I niepostrzeżenie znane z dzieciństwa lasy i pola stają się najbardziej swojskim krajobrazem, najpiękniejszym ze wszystkich cudów świata, prawdziwą ojczyzną, do której się tęskni i powraca z ulgą.

Hanna Ratyńska

JESTEM TRZYLATKIEM – BĘDĘ CZTEROLATKIEM

„Jestem trzylatkiem, będę czterolatkiem” – ogólna charakterystyka rozwoju dzieci trzyletnich:

- mało samodzielne i mało zaradne, potrzebują pomocy i wsparcia emocjonalnego dorosłych, wymagają indywidualnego podejścia,
- spostrzeżenia wzrokowe niedokładne,
- posiadają mały zasób słownictwa i doświadczeń, jednak rozumieją znacznie więcej niż są w stanie opowiedzieć,
- męczą się i nudzą się szybko,
- bardzo wrażliwe emocjonalnie, przechodzą z jednego nastroju w drugi,
- uwaga dzieci jest krótkotrwała, uwaga i pamięć ma charakter mimowolny,
- dominujące myślenie o charakterze sensoryczno-motorycznym,
- przejawiają bardzo silną potrzebę zabawy,
- lubią bawić się same, znajdują się jeszcze w fazie egocentryzmu,
- obserwują inne bawiące się dzieci, próbują bawić się w parach,
- rozbudzona wyobraźnia (początki wyobraźni twórczej) inspiruje dzieci do prostych zabaw tematycznych, konstrukcyjnych, plastycznych.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 1. Kształtowanie umiejętności społecznych dzieci: porozumiewanie się z dorosłymi i dziećmi, zgodne funkcjonowanie w zabawie i sytuacjach zadaniowych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- obdarza uwagę dzieci i dorosłych, aby rozumieć to, co mówią i czego oczekują;
- grzecznie zwraca się do innych (w domu i przedszkolu, na ulicy);
- przestrzega reguł obowiązujących w społeczności dziecięcej (stara się współdziałać w zabawach i sytuacjach zadaniowych) oraz w świecie dorosłych;
- w miarę samodzielnie radzi sobie w sytuacjach życiowych i próbuje przewidywać skutki swoich zachowań;
- wie, że nie należy chwalić się bogactwem i dokuczać dzieciom, które wychowują się w trudniejszych warunkach, a także, że nie należy wyszydząć i szykanować innych;
- umie się przedstawić – podaje swoje imię, nazwisko i adres zamieszkania oraz wie, komu można podawać takie informacje.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 1. Znam swoje prawa i obowiązki. Zgodnie bawię się z innymi	
Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Przygotowanie dzieci do pobytu w przedszkolu. Zachęcanie do udziału w programie adaptacyjnym	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • wchodzi chętnie do przedszkola z rodzicami, • bawi się z rówieśnikami w obecności rodziców, • stara się uważnie słuchać poleceń rodziców i nauczyciela, • próbuje przestrzegać zasad obowiązujących w grupie przedszkolnej.

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>2. Motywowanie do zgodnego udziału w życiu grupy przedszkolnej</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podaje swoje imię i nazwisko, • rozpoznaje swój znaczek indywidualny, • rozpoznaje swoje miejsce przy stoliku, • rozpoznaje swoją szafkę w szatni, • odkłada zabawki na miejsce, • porządkuje swoją półkę, • uczestniczy w zwiedzaniu przedszkola, poznając inne dzieci i pracowników przedszkola oraz pomieszczenia przedszkolne, • stara się przestrzegać zasad zgodnego współdziałania w grupie, ujętych w kodeksie przedszkolaka, • używa zwrotów grzecznościowych: <i>proszę, dziękuję, przepraszam</i>, • korzysta z pomocy nauczyciela w sytuacjach konfliktowych, • aktywnie uczestniczy w organizowanych przez nauczyciela różnorodnych zajęciach, w szczególności w zabawach integracyjnych, np. z chustą animacyjną, • wyraża swoje emocje, nastrój, samopoczucie niewerbalnie: gestem, mimiką, ruchem, za pomocą koloru, poprzez teatrzyk cieni itp., • rozpoznaje dobre i złe zachowanie, • zwraca się do innych dzieci po imieniu, • uczestniczy w zabawach relaksacyjnych, odpoczywając przy muzyce.
<p>3. Motywowanie do radzenia sobie w trudnych sytuacjach</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • korzysta z pomocy nauczyciela w trudnych, problemowych sytuacjach, • potrafi zwrócić się o pomoc do nauczyciela, • zgłasza nauczycielowi lub innemu pracownikowi przedszkola swoje dolegliwości, • zadaje pytania dzieciom i dorosłym, • uczestniczy w zwiedzaniu przedszkola, poznając inne dzieci i pracowników przedszkola, pomieszczenia przedszkolne oraz plac przedszkolny, • aktywnie uczestniczy w aranżowanych zabawach kształtujących odporność emocjonalną.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 2. Kształtowanie czynności samoobsługowych, nawyków higienicznych i kulturalnych. Wdrażanie dzieci do utrzymywania ładu i porządku

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- *umie poprawnie umyć się i wytrzeć oraz umyć zęby;*
- *właściwie zachowuje się przy stole podczas posiłków, nakrywa do stołu i sprząta po sobie;*
- *samodzielnie korzysta z toalety;*
- *samodzielnie się ubiera i rozbiera, dba o rzeczy osobiste i nie naraża ich na zgubienie lub kradzież;*
- *utrzymuje porządek w swoim otoczeniu.*

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 2. Jestem samodzielny, dbam o higienę, ład i porządek

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Wdrażanie do samodzielności i kulturalnego zachowania	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • potrafi umyć dłonie i twarz, • potrafi samodzielnie wytrzeć dłonie i twarz, • sygnalizuje potrzeby fizjologiczne, • samodzielnie korzysta z toalety: zdejmuje i podciąga majteczki i spodnie, spuszcza wodę, myje ręce, wyciera ręce, • potrafi włożyć i zdjąć spodnie, kurtkę, szalik, obuwie, • potrafi samodzielnie umyć zęby, • podczas posiłków poprawnie posługuje się łyżką i widelcem, • spożywa posiłek, zachowując odpowiednią postawę i porządek wokół siebie, • używa serwetki podczas posiłku i po jego zakończeniu.
2. Wyrabianie dbałości o ład i porządek	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • rozpoznaje swój znaczek indywidualny oznaczający szafkę w sali i szatni oraz wieszaczek w łazience, • odkłada na swoją półkę rzeczy osobiste, • wiesza własny ręcznik na swój wieszak, • wiesza ubranie we własnej szafce w szatni, • odkłada zabawki i rzeczy na swoje miejsce po zakończeniu zabawy.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 3. Wspomaganie rozwoju mowy dzieci

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- zwraca się bezpośrednio do rozmówcy, stara się mówić poprawnie pod względem artykulacyjnym, gramatycznym, fleksyjnym i składniowym;
- mówi płynnie i niezbyt głośno, dostosowując ton głosu do sytuacji;
- uważnie słucha, pyta o niezrozumiałe fakty i formuluje dłuższe wypowiedzi w ważnych sprawach;
- w zrozumiałym sposób mówi o swoich potrzebach i decyzjach.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 3. Mówię coraz wyraźniej, panuję nad swoim głosem, rozumiem się z innymi

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie wrażliwości słuchowej	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • rozróżnia różne dźwięki z najbliższego otoczenia, • eksperymentuje z dźwiękami, wydobywając je z różnych przedmiotów: stukanie klocek o klocek, potrząsanie grzechotkami wykonanymi z pudełeczek z różną wartością (ryż, groch, patyczki),

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • rozpoznaje brzmienie wybranych instrumentów: grzechotka, bębenek, tamburyn, • różnicuje dźwięki głośne i ciche, • naśladuje ton głosu nauczyciela, mówiąc np. cicho, głośno, radośnie, groźnie, smutno, • rozpoznaje nauczyciela po głosie, • rozróżnia głos męski i żeński, • rozpoznaje piosenkę po melodii.
2. Ćwiczenie oddechu	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje ćwiczenia oddechowe według wskazówek nauczyciela: wciąga powietrze nosem, wypuszcza ustami, dmucha na np. piórko, rozdmuchuje farbę na kartce, dmucha przez rurkę do napojów do szklanki z wodą, robiąc bąbelki w wodzie.
3. Usprawnianie narządów artykulacji	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje proste ćwiczenia artykulacyjne według wskazówek nauczyciela w trakcie zabawy, np. „wiosenne porządki”, ćwicząc język i wargi, • naśladuje różne łatwe głosy i odgłosy podczas zabaw dźwiękonaśladowczych, • pokazuje „śmieszne minki”.
4. Rozwijanie umiejętności porozumiewania się	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • uważnie słucha poleceń nauczyciela, • sygnalizuje nauczycielowi swoje potrzeby, • prawidłowo wykonuje polecenia nauczyciela, • zwraca się bezpośrednio do swojego rozmówcy: innego dziecka, nauczyciela, innego pracownika przedszkola.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 4. Wspieranie dzieci w rozwijaniu czynności intelektualnych, które stosują w poznawaniu i rozumieniu siebie i swojego otoczenia

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- przewiduje, w miarę możliwości, jakie będą skutki czynności manipulacyjnych na przedmiotach (wnioskowanie o wprowadzonych i obserwowanych zmianach);
- grupuje obiekty w sensowny sposób (klasyfikuje je) i formułuje uogólnienia typu: to do tego pasuje, te obiekty są podobne, a te są inne;
- stara się łączyć przyczynę ze skutkiem i próbuje przewidywać, co się może zdarzyć.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 4. Coraz lepiej rozumiem siebie i swoje otoczenie

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Stwarzanie sytuacji umożliwiających dzieciom określanie wyniku dodawania i odejmowania oraz dostrzegania efektu zmiany	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • określa, co się zmieniło, gdy do zbioru zgromadzonych przedmiotów dokłada się przedmioty lub zabiera się je,

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • przelicza przedmioty (małe liczebności na miarę własnych możliwości) i określa wynik dodawania lub odejmowania, • rozdziela przedmioty „dla każdego po tyle samo”.
<p>2. Rozwijanie umiejętności klasyfikowania przedmiotów</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • porównuje przedmioty, używając określeń: <i>takie same, podobne, inne</i>, • grupuje przedmioty ze względu na przeznaczenie, • segreguje przedmioty ze względu na przynależność, • dokonuje prostych klasyfikacji przedmiotów ze względu na wybraną cechę, • stosuje w praktycznym działaniu umiejętność klasyfikowania.
<p>3. Uświadamianie dzieciom sensu zdarzeń przyczynowo-skutkowych i umożliwienie przewidywania następstw</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega kolejność następujących sensownie po sobie czynności i skutków tych następstw, np. <i>piję mleko, mleka ubywa, wypilem – pusta szklanka, koniec picia</i> albo <i>piję mleko, mleka ubywa, wypilem – pusta szklanka, pani dolewa mleko do szklanki, piję dalej</i> itd., • rozróżnia zmiany odwracalne i nieodwracalne, • łączy przyczynę ze skutkiem w trakcie poznawania zmian związanych z odczuciami smakowymi typu: <i>dodam cukru – jest słodkie, smaczne, dodam cytryny – jest kwaśne, dodam soli – jest słone, dodam musztardy – jest ostre</i>, • łączy przyczynę ze skutkiem w trakcie ćwiczeń na kontrastach jasno – ciemno, głośno – cicho, ciepłe – zimne – w sam raz, szybko – wolno – średnio, • łączy przyczynę ze skutkiem, określając, co zrobić, aby było dobrze, np. <i>posprzątać bałagan – to będzie ładnie, uczesać lalce włosy – to będzie ładnie wyglądać</i>, • próbuje przewidzieć, co się może zdarzyć w wyniku następujących po sobie czynności.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 5. Wychowanie zdrowotne i kształtowanie sprawności fizycznej dzieci

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- dba o swoje zdrowie, zaczyna się orientować w zasadach zdrowego żywienia;
- dostrzega związek pomiędzy chorobą a leczeniem, poddaje się leczeniu;
- jest sprawne fizycznie (a jeśli jest dzieckiem mniej sprawnym ruchowo – jest sprawne jak na swoje możliwości);
- uczestniczy w zajęciach ruchowych, zabawach i grach w ogrodzie przedszkolnym, w parku, na boisku, w sali gimnastycznej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 5. Dbam o zdrowie i sprawność fizyczną

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do dbałości o swoje zdrowie	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • stosuje zasady higieny: mycie rąk przed posiłkami, mycie zębów po posiłkach, mycie rąk i twarzy po przyjściu z podwórka, mycie rąk po skorzystaniu z toalety, • wyjaśnia znaczenie spożywania produktów mlecznych, warzyw i owoców, • aktywnie uczestniczy w przygotowaniu potraw z produktów mlecznych, warzyw i owoców, • opowiada o pracy lekarza, • dostrzega związek między chorobą a leczeniem, • dostrzega różnice w ubieraniu się zgodnie z wymogami pogody, • rozumie, że kiedy jest zmęczone, musi odpocząć.
2. Motywowanie do dbałości o sprawność fizyczną	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • aktywnie uczestniczy w zabawach ruchowych, grach i ćwiczeniach gimnastycznych prowadzonych w ogrodzie przedszkolnym, parku, sali gimnastycznej, na boisku, zachowując zasady bezpieczeństwa, • ustawia się na polecenie nauczyciela w pary, w rząd, w koło, w rozsypanie, w szeregu wzdłuż wyznaczonej linii, • poprawnie porusza się na czworakach, • potrafi rzucać oburącz piłkę i jedną ręką woreczek przed siebie i do określonego celu, • toczy piłkę oburącz i jedną ręką, • skacze na jednej nodze i na dwóch nogach, • przeskakuje przez łatwą przeszkodę, np. rozłożoną na podłodze szarfę, laskę gimnastyczną, • pokonuje łatwy tor przeszkód, zachowując równowagę, • wspina się na niewielkie przeszkody, • chodzi po śladach i po narysowanej linii, po rozciągniętym na podłodze sznurku, • przenosi przedmioty, np. kubek częściowo wypełniony wodą z jednego miejsca na drugie, • korzysta ze spacerów i wycieczek terenowych, • aktywnie uczestniczy w zajęciach z profilaktyki wad postawy: przeciw płaskostopiu, na proste plecy.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 6. Wdrażanie dzieci do dbałości o bezpieczeństwo własne oraz innych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wie, jak trzeba się zachowywać w sytuacji zagrożenia i gdzie można otrzymać pomoc (umie o nią poprosić);
- orientuje się w bezpiecznym poruszaniu się po drogach i korzystaniu ze środków transportu;
- zna zagrożenia płynące ze świata ludzi, roślin i zwierząt oraz unika tych zagrożeń;
- wie, że nie można samodzielnie zażywać lekarstw i stosować środków chemicznych (np. środków czystości);
- próbuje samodzielnie i bezpiecznie organizować sobie czas wolny w przedszkolu i w domu; ma rozeznanie, gdzie można się bezpiecznie bawić, a gdzie nie.

AUTOR: Iwona Broda

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 6. Dbam o bezpieczeństwo swoje i innych

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności zapewniających bezpieczeństwo sobie i innym	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przestrzega zasad bezpieczeństwa obowiązujących w przedszkolu i jego otoczeniu, • dostrzega konieczność zachowania ostrożności wobec nieznanymi osob, • przestrzega zakazu oddalania się od opiekunów na terenie przedszkola i poza nim, • przestrzega zakazu zbliżania się do nieznanymi zwierząt, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zachowania ostrożności względem nieznanymi roślin, • przestrzega zakazu bawienia się nieznanymi przedmiotami, • przestrzega zakazu zabawy zapalkami, lekarstwami i środkami chemicznymi, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zabaw na śniegu i lodzie, • orientuje się, gdzie można bawić się bezpiecznie, • wskazuje niebezpieczne przedmioty, np. mogące wywołać pożar, • wskazuje zagrożenia związane z gorącą wodą, ogniem.
2. Uświadamianie dzieciom konieczności przestrzegania zasad bezpieczeństwa w sytuacji zagrożenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • orientuje się, do kogo należy się zwrócić o pomoc w sytuacji niebezpiecznej, • sygnalizuje nauczycielowi swoje dolegliwości.
3. Przygotowanie dzieci do właściwego zachowania się w ruchu ulicznym	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przechodzi przez ulicę, stosując się do wskazówek nauczyciela, • poprawnie reaguje na sygnalizację świetlną: czerwone światło – stop, zielone światło – przejdź przez ulicę, • wyjaśnia rolę „odblasków” (znaczków, koszulek, czapek).

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 7. Wychowanie przez sztukę – dziecko widzem i aktorem

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wie, jak należy się zachować na uroczystościach, np. na koncercie, festynie czy przedstawieniu, w teatrze, w kinie;
- odgrywa role w zabawach parateatralnych, posługuje się mową, mimiką, gestem i ruchem oraz umie używać rekwizytów (np. maski).

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 7. Jestem jak prawdziwy aktor w teatrze i widz na widowni

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Budzenie zainteresowania sztuką teatralną	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • włącza się do zabaw teatralnych, inscenizacji, uroczystości przedszkolnych, odgrywając łatwe role z pomocą nauczyciela,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • aktywnie uczestniczy w przygotowaniach do przedstawień przedszkolnych, • ilustruje ruchem, mimiką, gestem proste czynności z pomocą nauczyciela, • bawi się w teatrzyk cieni, kukielkowy, • uczestniczy w prostej zabawie w teatr z zabawkami, naśladowując nauczyciela, i samodzielnie, • aktywnie uczestniczy w prostych scenkach związanych z codziennymi czynnościami, • naśladuje, używając mimiki, gestu, głosu wybrane zwierzęta, przedmioty.
2. Kształtowanie postawy kulturalnego widza	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • potrafi kulturalnie zachować się na różnorodnych uroczystościach, np. przedstawieniach teatralnych, koncercie, festynie, w kinie, • nie przeszkadza innym dzieciom w uczestniczeniu w różnorodnych uroczystościach, przedstawieniach teatralnych, w kinie, na koncercie, festynie, • uważnie ogląda przedstawienia teatralne, uroczystości, spontanicznie reagując.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 8. Wychowanie przez sztukę – muzyka i śpiew, pląsy i taniec

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- śpiewa piosenki z dziecięcego repertuaru oraz łatwe piosenki ludowe, chętnie uczestniczy w zbiorowych tańcach, śpiewie i muzykowaniu;
- dostrzega zmiany dynamiki, tempa i wysokości dźwięków utworu muzycznego – wyraża je przez pląsy i taniec;
- tworzy muzykę przy użyciu instrumentów perkusyjnych (i innych przedmiotów), improwizuje ją ruchem;
- w skupieniu słucha muzyki, w tym także muzyki poważnej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 8. Lubię śpiewać, lubię tańczyć

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie zainteresowań muzycznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • słucha piosenek śpiewanych przez nauczyciela, nagrań piosenek, różnych rodzajów muzyki, w tym klasycznej, • śpiewa piosenki dostosowane do jego możliwości głosowych, • reaguje na zmiany w muzyce według wskazówek nauczyciela, • aktywnie uczestniczy z nauczycielem i grupą w opowieści ruchowej inspirowanej muzyką, • dowolnie gra na instrumentach perkusyjnych i różnych przedmiotach, • podejmuje próbę gry na wybranych instrumentach perkusyjnych według podanego prostego rytmu, • wydobywa dźwięki z różnych przedmiotów, np. gazety, folii, kamyków, patyków, • ilustruje krótkie wiersze i opowiadania dźwiękami wydobytymi z różnych przedmiotów według wskazówek nauczyciela.

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
2. Rozwijanie zainteresowań tanecznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • chętnie uczestniczy w piasach i tańcach zbiorowych, • tańczy w parze, trzymając za jedną rękę i obie ręce, • porusza się dowolnie do słuchanej muzyki, • porusza się przy muzyce, naśladując nauczyciela, • porusza się w rytm słyszanej muzyki: maszeruje, podskakuje, • porusza się do słuchanej muzyki: w kole, trzymając się za ręce, jeden za drugim, • tańczy, naśladując ruchy nauczyciela, • przedstawia muzykę ruchem ze wstążkami, chustkami, naśladując nauczyciela.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 9. Wychowanie przez sztukę: różne formy plastyczne

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- *przejawia, w miarę swoich możliwości, zainteresowanie wybranymi zabytkami i dziełami sztuki oraz tradycjami i obrzędami ludowymi ze swojego regionu;*
- *umie się wypowiadać w różnych technikach plastycznych i przy użyciu elementarnych środków przekazu (np. kształty i barwy), za pomocą prostych kompozycji i form konstrukcyjnych;*
- *wykazuje zainteresowanie malarstwem, rzeźbą i architekturą (także architekturą zieleni i architekturą wnętrz).*

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 9. Wypowiadam się przez różne działania plastyczne

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do wypowiadania się w różnych technikach plastycznych oraz rozwijanie wrażliwości na kształty i kolory	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozróżnia kolory zasadnicze i niektóre pochodne, nazywa je, • eksperymentuje z mieszaniem barw: miesza kolory w wodzie, nakłada na siebie kolorowe szybki, folie, szyfonowe chustki, puszcza krople farby na mokre podłoże, • maluje dłonią, palcami, stopami, pędzlem, kłębuszkami waty na dużych formatach, • tworzy swobodne, kolorowe kompozycje, stemplując i stosując odbijanki, • układa kompozycje z różnorodnego materiału (tkaniny, wstążki, sznurki, materiał naturalny, przyrodniczy, inny), • kreśli linie, kształty kolorową kredą na betonie, na dużych formatach, • tworzy swobodne kompozycje – „obrazy Ziemi” z tkanin i materiałów naturalnych, • rysuje kredkami świecowymi, patykiem na podłożu o różnej fakturze, • eksperymentuje, lepiąc z masy solnej, kolorowych mas terapeutycznych, gliny, masy papierowej, plasteliny, • nakleja gotowe elementy na kartkę w dowolny sposób i według poleceń nauczyciela, • łączy różne materiały, tworząc proste kompozycje przestrzenne, • podejmuje próbę nadania nazwy swojemu dziełu, • stempluje stemplami wykonanymi ze zwiniętych rolek bibułki, słabo nadmuchanymi balonami, stemplami z gąbki, ziemniaka, korków.

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
2. Rozwijanie zainteresowania dziełami sztuki, tradycjami i obrzędami ludowymi swego regionu	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ogląda zabytki w najbliższej okolicy, • ogląda obrazy i reprodukcje, • wykonuje proste prace plastyczne z pomocą nauczyciela, związane z tradycjami świątecznymi, • ogląda wytwory sztuki ludowej swojego regionu, • aktywnie uczestniczy w uroczystościach związanych z obrzędami ludowymi, obchodami różnorodnych świąt, np. andrzejkami, powitanie wiosny, Dzień Babci i Dziadka, Dzień Mamy, Dzień Taty, Dzień Dziecka.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 10. Wspomaganie rozwoju umysłowego dzieci poprzez zabawy konstrukcyjne, budzenie zainteresowań technicznych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wznosi konstrukcje z klocków i tworzy kompozycje z różnorodnych materiałów (np. przyrodniczych), ma poczucie sprawstwa (potrafię to zrobić) i odczuwa radość z wykonanej pracy;
- podczas majsterkowania używa – we właściwy sposób – prostych narzędzi;
- interesuje się urządzeniami technicznymi (np. używanymi w gospodarstwie domowym), próbuje rozumieć sposób ich działania i zachowuje ostrożność przy korzystaniu z nich.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 10. Interesuję się techniką, konstruuje i cieszę się, że potrafię to zrobić

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie zainteresowań technicznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ogląda narzędzia i urządzenia techniczne codziennego użytku, • obserwuje, jak działają wybrane urządzenia, przestrzega zakazu ich obsługiowania, • uruchamia zabawki, np. pojazdy z napędem, roboty, inne, • opowiada w prosty sposób, jak działa zabawka, którą się lubi bawić, np. auto, spychacz, robot, lalka, lokówka, • uczestniczy w przygotowaniu prostych potraw z wykorzystaniem sprzętu gospodarstwa domowego, • podaje przykłady nowoczesnego sprzętu elektronicznego, np. komputer, telewizor plazmowy, bankomat, drukarka, • uczestniczy w organizowaniu „przedszkolnego muzeum przeszłości” ze zbiorami dawnych narzędzi i urządzeń, przedmiotów codziennego użytku.
2. Inspirowanie do działań konstrukcyjnych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podejmuje działania konstrukcyjne, tworząc budowle, pojazdy, kompozycje przestrzenne z różnych rodzajów klocków, • tworzy budowle z różnorodnych materiałów, • próbuje opowiadać o swoich dziełach konstrukcyjnych, • cieszy się z wykonanego zadania.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 11. Pomaganie dzieciom w rozumieniu istoty zjawisk atmosferycznych i w unikaniu zagrożeń

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- rozpoznaje i nazywa zjawiska atmosferyczne charakterystyczne dla poszczególnych pór roku, podejmuje rozsądne decyzje i nie naraża się na niebezpieczeństwo wynikające z pogody (np. nie stoi pod drzewem w czasie burzy, nie zdejmuje czapki w mroźną pogodę);
- wie, o czym mówi osoba zapowiadająca pogodę w radiu lub telewizji (np. że będzie padał deszcz lub śnieg, że będzie wiatr), i w miarę swoich możliwości wykorzystuje te informacje.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 11. Obserwuję pogodę i wiem, jak się zachować, aby było bezpiecznie

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności rozumienia istoty zjawisk atmosferycznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozpoznaje podstawowe zjawiska atmosferyczne charakterystyczne dla danej pory roku, • nazywa niektóre zjawiska atmosferyczne: deszcz, śnieg, wiatr, burza, • z pomocą nauczyciela prowadzi prosty, obrazkowy kalendarz pogody, • naśladuje – z pomocą nauczyciela – ruchem, mimiką i głosem niektóre zjawiska pogodowe, • uczestniczy w zabawach eksperymentalnych, poznając właściwości wody, lodu, śniegu.
2. Uświadamianie dzieciom konieczności zachowania się stosownie do pogody	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • potrafi wskazać ubranie stosowne do pogody, np: czapka, szalik, rękawiczki, ciepła kurtka i buty, kiedy jest bardzo zimno; parasol, kalosze, kurtka nieprzemakalna z kapturem, kiedy jest deszcz; okulary przeciwsłoneczne, cienka koszulka, krótkie spodenki, sandały, kiedy jest ciepła, słoneczna pogoda, • uważnie ogląda film, słucha ilustrowanego opowiadania, jak unikać zagrożenia, np. podczas burzy, silnego wiatru, ulewnego deszczu.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 12. Wychowanie dla poszanowania roślin i zwierząt

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- umie wymieniać rośliny i zwierzęta żyjące w różnych środowiskach przyrodniczych (np. na polu, na łące, w lesie);
- wie, jakie warunki są potrzebne do rozwoju zwierząt (przestrzeń życiowa, bezpieczeństwo, pokarm) i wzrostu roślin (światło, temperatura, wilgotność);
- potrafi wymienić zmiany zachodzące w życiu zwierząt i roślin w kolejnych porach roku; wie, jak człowiek może chronić zwierzęta i rośliny oraz pomóc im np. przetrwać zimę.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 12. Jestem częścią przyrody, szanuję rośliny i zwierzęta

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności związanych z poznaniem świata roślin	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> wymienia zmiany zachodzące w przyrodzie w czterech porach roku: jesienią – liście zmieniają kolory, opadają, zimą – pada śnieg, jest zimno, wiosną – rośnie trawa, liście, kwiaty, latem – jest ciepło, słońce grzeje, obserwuje przyrodę w najbliższym otoczeniu, zbiera dary przyrody do kącika przyrodniczego, np. kasztany, żołędzie, jarzębinę, ciekawe kamyki, patyki, liście, kawałki kory, aktywnie uczestniczy w organizowaniu kącika przyrodniczego na każdą porę roku, aktywnie uczestniczy w wycieczkach do parku, sadu, ogrodu, lasu itp., aktywnie uczestniczy w hodowli roślin – fasoli, szczypiorku, rzeżuchy, wymienia, co jest potrzebne roślinie do wzrostu na podstawie hodowli fasoli – woda, słońce, dostrzega zmiany we wzroście rośliny, rozpoznaje wybrane warzywa: marchew, pietruszkę, cebulę, rozpoznaje wybrane owoce: jabłko, gruszkę, śliwkę, opowiada o wybranej przez siebie roślinie, uczestniczy w zabawach inscenizujących prace w ogrodzie i sadzie opartych na obserwacji wykonywanych prac.
2. Rozwijanie umiejętności związanych z poznaniem świata zwierząt	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> nazywa niektóre zwierzęta żyjące w różnych środowiskach dostępnych bezpośrednio i pośrednio obserwacji, np. zwierzęta żyjące w ogrodzie przedszkolnym, parku, lesie, gospodarstwie wiejskim, rozpoznaje wybrane zwierzęta hodowane w domu i gospodarstwie domowym, naśladuje sposób zachowania, poruszania się, głos wybranych zwierząt, obserwuje zwierzęta w przedszkolnym kąciku przyrody, np. rybki, ślimaki, chomiki, świnki morskie, papugi, z pomocą nauczyciela dba o przedszkolne zwierzęta.
3. Kształtowanie postawy szacunku i ochrony przyrody	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> dostrzega piękno otaczającej przyrody, wypowiadając się: <i>ładne drzewo, piękny kwiat</i>, wskazuje prawidłowe zachowania w stosunku do zwierząt i roślin, dba o przyrodę, uczestnicząc wraz z nauczycielem i najbliższymi w działaniach na rzecz ochrony przyrody, np. segregowanie odpadów, sadzenie roślin, pielęgnowanie roślin, dokarmianie ptaków, opiekowanie się zwierzętami, postępuje zgodnie z zasadą: „Do buzi cukierki, do kosza papierki”, eksperymentuje wraz z nauczycielem, poznając właściwości i znaczenie powietrza i wody.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 13. Wspomaganie rozwoju intelektualnego dzieci wraz z edukacją matematyczną

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- liczy obiekty i rozróżnia błędne liczenie od poprawnego;
- wyznacza wynik dodawania i odejmowania, pomagając sobie liczeniem na palcach lub innych zbiorach zastępczych;
- ustala równoliczność dwóch zbiorów i posługuje się liczebnikami porządkowymi;
- rozróżnia stronę lewą i prawą, określa kierunki i ustala położenie obiektów w stosunku do własnej osoby, a także w odniesieniu do innych obiektów;
- wie, na czym polega pomiar długości, i zna proste sposoby jej mierzenia: krokami, stopa za stopą;
- zna stałe następstwo dni i nocy, pór roku, dni tygodnia, miesięcy w roku.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 13. Lubię matematykę i rozumiem coraz więcej

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Kształcenie umiejętności liczenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • układa przedmioty do policzenia w szereg lub rząd, • szacuje liczbę przedmiotów, • odlicza przedmioty z pomocą nauczyciela, pokazując palcem, • liczy palce u rąk i stóp, • określa wynik dodawania lub odejmowania, licząc przedmioty podczas manipulowania nimi, np. <i>mam trzy cukierki, dam misiowi jeden, teraz mam dwa.</i>
2. Rozwijanie orientacji przestrzennej	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wskazuje, nazywając części swojego ciała i drugiej osoby: głowa, ręce, nogi, brzuch, • określa swoje położenie w przestrzeni, używając zwrotów: <i>jestem tu, to jest z przodu, to jest z tyłu, to jest wysoko</i> itp., • porusza się w przestrzeni według poleceń nauczyciela, np. <i>idź do przodu, idź do tyłu,</i> • posługuje się wyrażeniami, np. <i>na, pod, obok, w, za</i> w sytuacjach zadaniowych, • wskazuje górę i dół kartki w sytuacjach zadaniowych.
3. Rozwijanie umiejętności dostrzegania i rozumienia rytmów	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • układa przedmioty w szeregi, dostrzega to, co się powtarza, • kontynuuje prosty rytm, np. dokładając kolejne elementy w szeregu, lub kontynuuje prosty rytm dźwiękowy, powtarzając za nauczycielem, np. tupanie – klaskanie, • układa prosty rytm według podanego schematu.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 14. Kształtowanie gotowości do nauki czytania i pisania

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- potrafi określić kierunki oraz miejsca na kartce papieru, rozumie polecenia typu: *narysuj kółko w lewym górnym rogu kartki; narysuj szlaczek, zaczynając od lewej strony kartki;*
- potrafi uważnie patrzeć (organizuje pole spostrzeżeńowe), aby rozpoznać i zapamiętać to, co jest przedstawione na obrazkach;

AUTOR: Iwona Broda

- układa krótkie zdania, dzieli zdania na wyrazy, dzieli wyrazy na sylaby, wyodrębnia głoski w słowach o prostej budowie fonetycznej;
- dysponuje sprawnością rąk oraz współpracą rąk i oka potrzebną do rysowania, wycinania i nauki pisania;
- interesuje się czytaniem i pisanem; jest gotowe do nauki czytania i pisania;
- słucha np. opowiadań i baśni, rozmawia o nich; interesuje się książkami;
- rozumie sens informacji podanych w formie uproszczonych rysunków oraz często stosowanych oznaczeń i symboli.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 14. Przygotowuję się do czytania i pisania

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Pomaganie dzieciom w przygotowaniu się do czytania	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje ćwiczenia oparte na spostrzeganiu wzrokowym, np. składa pocięte obrazki, dostrzega zmiany w układzie przedmiotów, dobiera przedmioty i obrazki do pary, odszukuje wskazane przedmioty na obrazku, układa zabawki według wzoru, porównuje dwa przedmioty, dostrzega tzw. absurdy, • poprawnie dobiera przedmiot lub obrazek do usłyszanego wyrazu, powtarzając wyraz, • poprawnie dobiera ilustrację do usłyszanego prostego zdania, powtarzając zdanie, np. <i>kot pije mleko</i>, • określa słowem, co znajduje się na obrazku, • określa, co znajduje się na ilustracji, formułując krótkie zdanie pojedyncze, • wykonuje ćwiczenia słuchowe, • dzieli wyrazy na sylaby, wypowiadając je rytmicznie, • rytmizuje krótkie zdania, naśladując nauczyciela, • opisuje czynności, używając zdań pojedynczych.
2. Pomaganie dzieciom w przygotowaniu się do pisania	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje ćwiczenia manipulacyjne, np. nawleka, przewleka, konstruuje z klocków, układa, lepi, • aktywnie uczestniczy w zabawach ruchowych usprawniających części ciała, w tym kończyny górne, • wykonuje ruchy naprzemienne, naśladując nauczyciela, • wykonuje proste „ćwiczenia paluszkowe”, • poprawnie trzyma kredkę, ołówek, pędzel, • odwzorowuje na kartce papieru proste znaki ruchowe, np. linia z góry na dół, od lewej do prawej, • pokazuje ruchem proste znaki graficzne: linie, kółka, fale itp., • aktywnie uczestniczy w ćwiczeniach rozwijających sprawność manualną, np. wodzenie dłonią czy palcami po śladach, lepienie z plasteliny, malowanie pędzlem, kolorowanie, rysowanie po śladach, rysowanie patykiem po ziemi, kredą po asfalcie, obrysowywanie konturów, dorysowywanie elementów, rysowanie głowonogów, rysowanie na kartce według poleceń nauczyciela.
3. Budzenie zainteresowania czytaniem i pisanem warunkującym możliwość poznania ciekawych książek, w tym utworów literatury dziecięcej	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • chętnie ogląda książki, • uważnie słucha opowiadań i bajek,

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • pokazuje ulubione ilustracje w książkach, próbuje je omawiać, używając zdań pojedynczych, • korzysta z biblioteczki grupowej, • wypowiada się na temat ulubionych bohaterów, • uczestniczy w zabawach z pacynkami, kukiełkami, przedstawiając wraz z nauczycielem ulubione utwory.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 15. Wychowanie rodzinne, obywatelskie i patriotyczne

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wymienia imiona i nazwiska osób bliskich;
- wie, gdzie te osoby pracują, czym się zajmują;
- zna nazwę miejscowości, w której mieszka; zna ważniejsze instytucje i orientuje się w rolach społecznych pełnionych przez ważne osoby (np. policjanta, strażaka);
- wie, jakiej jest narodowości, że mieszka w Polsce, że stolicą Polski jest Warszawa;
- nazywa godło i flagę państwową, zna polski hymn i wie, że Polska należy do Unii Europejskiej;
- wie, że wszyscy ludzie mają równe prawa bez względu na narodowość, kolor skóry, płeć.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 15. Kocham swoją rodzinę, miejscowość, swój kraj

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do uczestniczenia w życiu rodziny	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wymienia członków swojej najbliższej rodziny: mama, tata, siostra, brat, babcia, dziadek, • określa, gdzie mieszka bez podawania adresu, • aktywnie uczestniczy w organizowaniu wystawki pt. „Moja rodzina” (zdjęcia, rysunki), • wykonuje drobne upominki dla najbliższych z okazji różnorodnych świąt, • opowiada zgodnie z własnymi możliwościami o członkach rodziny (jak wyglądają, co robią itd.), • aktywnie uczestniczy we wspólnych przedszkolnych zajęciach z najbliższymi.
2. Kształtowanie postawy patriotycznej w kontekście tożsamości narodowej oraz równości wszystkich ludzi bez względu na narodowość, kolor skóry, płeć	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ogląda godło państwowe w sali przedszkolnej, • ogląda flagę Polski, • obserwuje najbliższe otoczenie w trakcie spacerów i wycieczek, • aktywnie uczestniczy w spotkaniach z ludźmi różnych zawodów, np. policjantem, lekarzem, pielęgniarką, • aktywnie uczestniczy w działaniach związanych z pielęgowaniem polskich tradycji ludowych, • aktywnie uczestniczy w zabawach integracyjnych z rówieśnikami.

AUTOR: Iwona Broda

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

16. Przygotowanie dzieci do posługiwania się językiem obcym nowożytnym.

Dziecko kończące wychowanie przedszkolne i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- uczestniczy w zabawach, np. muzycznych, ruchowych, plastycznych, konstrukcyjnych, teatralnych;
- rozumie bardzo proste polecenia i reaguje na nie;
- powtarza rymowanki, proste wierszyki i śpiewa piosenki w grupie;
- rozumie ogólny sens krótkich historyjek opowiadanych lub czytanych, gdy są wspierane np. obrazkami, rekwizytami, ruchem, mimiką, gestami.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 16. Przygotuję się do posługiwania się językiem obcym nowożytnym

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do nauki języka obcego	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega, że są osoby posługujące się innym językiem, • aktywnie słucha bardzo prostych rymowanek i krótkich piosenek w języku obcym, • reaguje w sposób niewerbalny na bardzo proste polecenia, • aktywnie uczestniczy w wesołych zabawach muzyczno-ruchowych, • naśladuje nauczyciela podczas zabaw ruchowych, muzycznych, teatralnych, konstrukcyjnych, manipulacyjnych i innych, • razem z nauczycielem uczestniczy w bardzo krótkich scenkach teatralnych; • słucha historyjek wspieranych konkretami, • próbuje rozwiązywać niewerbalnie zagadki, • aktywnie uczestniczy w działaniach praktycznych proponowanych przez nauczyciela, np. wspólne pieczenie ciastek, robienie sałatki, kanapek, • ogląda krótkie filmy w danym języku, • próbuje powtarzać słowa.

UWAGA!!!

Nauka języka obcego powinna odbywać się według specjalistycznego programu opracowanego przez osoby posiadające określone prawem kwalifikacje do nauczania danego języka obcego. Program taki będzie szczegółowo podawał cele ogólne i szczegółowe, metody i formy pracy z dzieckiem w wieku przedszkolnym. (powyższy Blok 16 zawiera propozycję umiejętności osiąganych w zakresie języka obcego. Powyższe propozycje Bloku 16 skonsultowano z wieloletnim wykwalifikowanym nauczycielem języka angielskiego, specjalizującym się w pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym – Panią Bożeną Kusiną).

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

17. Przygotowanie do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej, lub językiem regionalnym dzieci należących do mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, o których mowa w ustawie z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym.

Dziecko kończące wychowanie przedszkolne i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- uczestniczy w zabawach prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym;
- rozumie bardzo proste polecenia wydawane w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnymi reaguje na nie;

AUTOR: Iwona Broda

- powtarza rymowanki, proste wierszyki i śpiewa piosenki w grupie w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym;
- rozumie ogólny sens krótkich historyjek opowiadanych lub czytanych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym;
- wie, do jakiej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej należy;
- zna godło swojej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 17. Przygotowuję się do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Motywowanie do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ogląda godło swojej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej, • dostrzega, że są osoby posługujące się innym językiem, • aktywnie słucha bardzo prostych rymowanek i krótkich piosenek w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym, • reaguje w sposób niewerbalny na bardzo proste polecenia wydawane w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • aktywnie uczestniczy w zabawach muzyczno-ruchowych w danym języku, • naśladuje nauczyciela podczas zabaw ruchowych, muzycznych, teatralnych, konstrukcyjnych, manipulacyjnych i innych prowadzonych w danym języku, • aktywnie uczestniczy w zabawach plastycznych, prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • słucha krótkich historyjek w danym języku wspieranych konkretnymi obrazami, • ogląda krótkie filmy w danym języku, • aktywnie uczestniczy w działaniach praktycznych proponowanych przez nauczyciela, np. wspólne pieczenie ciastek, robienie sałatki, kanapek itd. • aktywnie uczestniczy wraz z nauczycielem i rodzicami we wspólnych zajęciach prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • próbuje powtarzać słowa i krótkie zwroty w danym języku.

UWAGA!!!

„Podtrzymywanie poczucia tożsamości narodowej i etnicznej dzieci należących do mniejszości narodowej dokonuje się w trakcie edukacji przedszkolnej realizowanej zgodnie z podstawą programową wychowania przedszkolnego bez wprowadzania dodatkowych zajęć nauczania języka mniejszości, a jedynie przez realizację programu wychowania przedszkolnego w sposób dwujęzyczny. Proporcje między czasem zajęć prowadzonych w języku mniejszości lub regionalnym i zajęć prowadzonych w języku polskim zależą od wyboru sposobu nauczania języka. Możliwe jest:

- prowadzenie zajęć przedszkolnych w języku mniejszości lub regionalnym;
- prowadzenie zajęć w sposób dwujęzyczny – w języku polskim i mniejszości lub języku regionalnym (w równych proporcjach czasowych);
- prowadzenie zajęć w języku polskim, przy czym część tych zajęć w wymiarze 4 godzin (zegarowych) tygodniowo prowadzona jest w języku mniejszości lub regionalnym.

„ (...) Nauczanie języka mniejszości, języka regionalnego, własnej historii i kultury oraz geografii państwa, z którego obszarami kulturowymi utożsamia się mniejszość narodowa odbywa się na podstawie programów nauczania dopuszczonych do użytku w szkole przez dyrektora szkoły” [cytat: Grażyna Płoszajska, radca ministra MEN Departament Kształcenia Ogólnego i Wychowania. (Śląski Kongres Oświaty – materiały szkoleniowe. Katowice, listopad 2014)]

JESTEM CZTEROLATKIEM – BĘDĘ PIĘCIOLATKIEM

„Jestem czterolatkiem, będę pięciolatkiem” – ogólna charakterystyka rozwoju dzieci czteroletnich:

- są bardziej samodzielne i zaradne, chętnie podejmują działania samodzielnie,
- coraz ciekawsze świata, wzrasta ich zdolność poznawcza, zadają wiele pytań,
- posiadają większy zakres słownictwa niż trzylatki,
- przejawiają większą potrzebę nawiązywania kontaktów z rówieśnikami, chętniej uczestniczą we wspólnej zabawie i działaniu, a ich zabawa ma coraz bogatszą fabułę,
- dalej chwiejne uczuciowo i wrażliwe emocjonalnie,
- wykazują ogromną potrzebę ruchu i zabawy,
- przejawiają coraz większy rozwój wyobraźni i fantazji,
- charakteryzuje je myślenie konkretno-wyobrażeniowe,
- pamięć i uwaga przekształcają się z mimowolnej w dowolną,
- wykazują wzrost umiejętności koncentracji,
- stopniowo osiągają gotowość szkolną.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 1. Kształtowanie umiejętności społecznych dzieci: porozumiewanie się z dorosłymi i dziećmi, zgodne funkcjonowanie w zabawie i sytuacjach zadaniowych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- obdarza uwagę dzieci i dorosłych, aby rozumieć to, co mówią i czego oczekują;
- grzecznie zwraca się do innych (w domu i przedszkolu, na ulicy);
- przestrzega reguł obowiązujących w społeczności dziecięcej (stara się współdziałać w zabawach i sytuacjach zadaniowych) oraz w świecie dorosłych;
- w miarę samodzielnie radzi sobie w sytuacjach życiowych i próbuje przewidywać skutki swoich zachowań;
- wie, że nie należy chwalić się bogactwem i dokuczać dzieciom, które wychowują się w trudniejszych warunkach, a także, że nie należy wyszydząć i szykanować innych;
- umie się przedstawić – podaje swoje imię, nazwisko i adres zamieszkania, oraz wie, komu można podawać takie informacje.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 1. Znam swoje prawa i obowiązki. Zgodnie bawię się z innymi

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do zgodnego udziału w życiu grupy przedszkola	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • potrafi przedstawić się na forum grupy, • podaje niektóre informacje o sobie, np. <i>jestem dziewczynką, mam długie włosy, lubię lizaki,</i> • odkłada zabawki na swoje miejsce, • porządkuje swoją półkę, • przestrzega zasad zgodnego współdziałania i reguł przyjętych w grupie, zawartych w kodeksie przedszkolaka,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • używa zwrotów grzecznościowych: <i>proszę, dziękuję, przepraszam, dzień dobry, do widzenia,</i> • aktywnie uczestniczy w zabawach wymagających prostych form współdziałania, np. ustawianie się w pociąg, w pary, w kręgu, w dwóch rzędach; dziewczynki – chłopcy, w krótkich szeregach o liczebności wskazanej przez nauczyciela (np. pięcioro dzieci w szeregu), • aktywnie uczestniczy w organizowanych przez nauczyciela zabawach integracyjnych, np. z chustą animacyjną, szarfami, obręczami, • aktywnie uczestniczy w zabawach przeciwko agresji inicjowanych przez nauczyciela, • aktywnie uczestniczy w aranżowanych zabawach kształtujących postawę zrozumienia, opiekuńczości, szacunku, współczucia, troskliwości itd., • wyraża swoje emocje werbalnie i niewerbalnie, • nazywa emocje, zwłaszcza radość, smutek, złość, zadowolenie, zdziwienie, • określa swoje samopoczucie niewerbalnie i werbalnie, • zwraca się do innych dzieci po imieniu, • słucha wypowiedzi innych, • uczestniczy w zabawach relaksacyjnych, odpoczywając przy muzyce, • respektuje swoje obowiązki oraz prawa innych dzieci, • odróżnia zachowanie dobre od złego.
<p>2. Rozwijanie umiejętności radzenia sobie w sytuacjach życiowych</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • korzysta z pomocy nauczyciela w trudnych, problemowych sytuacjach, • potrafi zwrócić się o pomoc do innego pracownika przedszkola, • zgłasza nauczycielowi lub innemu pracownikowi przedszkola swoje dolegliwości, • wyraża swoje zdanie, np. <i>nie podoba mi się..., nie lubię, kiedy...,</i> • zadaje pytania dzieciom i dorosłym, • uczestniczy w zwiedzaniu przedszkola, poznając inne dzieci i pracowników przedszkola oraz pomieszczenia przedszkolne, • aktywnie uczestniczy w aranżowanych zabawach kształtujących odporność emocjonalną.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 2. Kształtowanie czynności samoobsługowych, nawyków higienicznych i kulturalnych. Wdrażanie dzieci do utrzymywania ładu i porządku

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- *umie poprawnie umyć się i wytrzeć oraz umyć zęby;*
- *właściwie zachowuje się przy stole podczas posiłków, nakrywa do stołu i sprząta po sobie;*
- *samodzielnie korzysta z toalety;*
- *samodzielnie się ubiera i rozbiera, dba o rzeczy osobiste i nie naraża ich na zgubienie lub kradzież;*
- *utrzymuje porządek w swoim otoczeniu.*

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 2. Jestem samodzielny, dbam o higienę, ład i porządek

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Wdrażanie do samodzielności i kulturalnego zachowania	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • potrafi poprawnie umyć dłonie i twarz, • potrafi samodzielnie wytrzeć dłonie i twarz, • samodzielnie, poprawnie korzysta z toalety, • potrafi samodzielnie umyć zęby, • podczas posiłków poprawnie posługuje się łyżką i widelcem oraz serwetką, • spożywa posiłek, zachowując prawidłową postawę i porządek wokół siebie, • kulturalnie zachowuje się podczas spożywania posiłków, np. zachowuje ciszę, nie przeszkadza innym, • samodzielnie ubiera się i rozbiera, • podejmuje próby wiązania butów oraz zapinania i odpinania guzików, • składa ubranie według wskazówek nauczyciela, umieszczając je na swoim miejscu, np. strój gimnastyczny we własnym woreczku, na wyznaczonym wieszaku czy półce.
2. Wyrabianie dbałości o ład i porządek	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • odkłada do swojej półki rzeczy osobiste, • wieszka własny ręcznik na swój wieszak, • odkłada zabawki i rzeczy na swoje miejsce po zakończeniu zabawy, • wieszka ubranie w swojej szafce w szatni, układa czapkę, rękawiczki, szalik i buty, • pomaga porządkować rzeczy innym dzieciom, • szanuje rzeczy osobiste innych dzieci i dorosłych, • zgłasza nauczycielowi, pracownikowi przedszkola rzeczy znalezione.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego:

Obszar 3. Wspomaganie rozwoju mowy dzieci

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- zwraca się bezpośrednio do rozmówcy, stara się mówić poprawnie pod względem artykulacyjnym, gramatycznym, fleksyjnym i składniowym;
- mówi płynnie i niezbyt głośno, dostosowując ton głosu do sytuacji;
- uważnie słucha, pyta o niezrozumiałe fakty i formułuje dłuższe wypowiedzi w ważnych sprawach;
- w zrozumiały sposób mówi o swoich potrzebach i decyzjach.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 3. Mówię coraz wyraźniej, panuję nad swoim głosem, rozumiem się z innymi

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie wrażliwości słuchowej	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • rozróżnia różne dźwięki z najbliższego otoczenia,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> rozpoznaje dźwięki wydobywane z różnych przedmiotów: stukanie klockiem o klocek, potrząsanie grzechotkami wykonanymi z pudełeczek z różną zawartością (np. ryż, groch, patyczki), szelest folią itp., rozpoznaje brzmienie wybranych instrumentów i innych przedmiotów niemelodycznych (wydających dźwięki po wprawieniu w ruch), różnicuje dźwięki głośne i ciche, wysokie, niskie itd., określa tempo: szybko, wolno, naśladuje ton głosu nauczyciela, mówiąc np. cicho, głośno, radośnie, groźnie, smutno, rozpoznaje nauczyciela i inne dzieci po głosie, rozpoznaje piosenkę po melodii, sluchając rymowanek, krótkich wierszy, rozpoznaje błąd w tekście.
2. Ćwiczenie oddechu	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> wykonuje ćwiczenia oddechowe według wskazówek nauczyciela: wdech przez nos, wydech ustami, wydmuchuje powietrze przez rurkę do wody, rozdmuchuje farbę na kartce przez rurkę, puszcza bańki mydlane, wprawia trzymaną obiema rękami kartkę w ruch, dmuchając na nią spokojnie, równo.
3. Usprawnianie narządów artykulacji	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> wykonuje proste ćwiczenia artykulacyjne według wskazówek nauczyciela, naśladuje różne głosy i odgłosy podczas zabaw dźwiękonaśladowczych, pokazuje „śmieszne minki”, obserwując je w lustrze, recytuje krótkie wierszyki, rymowanki z różnym natężeniem głosu według wskazówek nauczyciela (umowne znaki).
4. Rozwijanie umiejętności porozumiewania się	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> uważnie słucha poleceń nauczyciela, zgłasza swoje potrzeby nauczycielowi lub innemu pracownikowi przedszkola, prawidłowo wykonuje polecenia nauczyciela, zadaje pytania w sposób zrozumiały, zwraca się bezpośrednio do swojego rozmówcy: innego dziecka, nauczyciela, innego pracownika przedszkola, dzieli się swoimi spostrzeżeniami w trakcie rozmowy, wypowiada się na forum grupy, np. na temat ilustracji, obejrzonej scenki, stara się w parze z innym dzieckiem zgodnie wykonać powierzone zadanie.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 4. Wspieranie dzieci w rozwijaniu czynności intelektualnych, które stosują w poznawaniu i rozumieniu siebie i swojego otoczenia

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- przewiduje, w miarę możliwości, jakie będą skutki czynności manipulacyjnych na przedmiotach (wnioskowanie o wprowadzonych i obserwowanych zmianach);
- grupuje obiekty w sensowny sposób (klasyfikuje je) i formułuje uogólnienia typu: to do tego pasuje, te obiekty są podobne, a te są inne;
- stara się łączyć przyczynę ze skutkiem i próbuje przewidywać, co się może zdarzyć.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 4. Coraz lepiej rozumiem siebie i swoje otoczenie

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Stwarzanie sytuacji umożliwiających dzieciom określanie wyniku dodawania i odejmowania oraz dostrzegania efektu zmiany	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ustala wynik dodawania lub odejmowania, przeliczając przedmioty (małe liczebności) w trakcie czynności zadaniowych i w trakcie zabaw aranżowanych przez nauczyciela, • dostrzega zmianę podczas manipulowania przedmiotami: dokładanie, zabieranie, • dostrzega możliwość odwrócenia zmiany, • rozdziela przedmioty „dla każdego po tyle samo” w sytuacjach zadaniowych i w zabawie.
2. Rozwijanie umiejętności klasyfikowania przedmiotów	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • porównuje przedmioty, określając podobieństwa i różnice, • klasyfikuje przedmioty ze względu na przeznaczenie i przynależność, • dokonuje prostych klasyfikacji przedmiotów ze względu na wybraną cechę, • stosuje w praktycznym działaniu umiejętność klasyfikowania, • wspólnie z nauczycielem układa sensowne zdania i krótkie opowiadania, np. w zabawie „Zapominalski bajarz”, „Co dalej”.
3. Uświadamianie dzieciom sensu zdarzeń przyczynowo-skutkowych i umożliwienie przewidywania następstw	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • bazując na zdobytej wiedzy i doświadczeniach, próbuje przewidzieć, co się może zdarzyć w wyniku następujących sensownie po sobie czynności, • w aranżowanej zabawie ustala ciąg zdarzeń, starając się je zaplanować tak, aby osiągnąć cel, • rozróżnia zmiany odwracalne i nieodwracalne, • układa obrazek z minimum czterech części, • układa z danych obrazków krótkie historyjki, • wymyśla najlepsze zakończenie historyjki.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 5. Wychowanie zdrowotne i kształtowanie sprawności fizycznej dzieci

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- dba o swoje zdrowie, zaczyna się orientować w zasadach zdrowego żywienia;
- dostrzega związek pomiędzy chorobą a leczeniem, poddaje się leczeniu;
- jest sprawne fizycznie (a jeśli jest dzieckiem mniej sprawnym ruchowo – jest sprawne jak na swoje możliwości);
- uczestniczy w zajęciach ruchowych, zabawach i grach w ogrodzie przedszkolnym, w parku, na boisku, w sali gimnastycznej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 5. Dbam o zdrowie i sprawność fizyczną

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Motywowanie do dbałości o swoje zdrowie</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • stosuje zasady higieny: mycie rąk przed posiłkami, mycie zębów po posiłkach, mycie rąk i twarzy, np. po powrocie z podwórka, po skorzystaniu z toalety itp., • wyjaśnia znaczenie spożywania produktów mlecznych, warzyw i owoców, • aktywnie uczestniczy w przygotowaniu potraw z produktów mlecznych, warzyw i owoców, • opowiada o pracy lekarza, • dostrzega związek między chorobą a leczeniem, • zgłasza nauczycielowi, opiekunowi wszelkie dolegliwości, • poddaje się leczeniu, • dostrzega różnice w ubieraniu się odpowiednio do pogody, wskazuje adekwatne do pogody ubranie, • dostrzega, że lepiej bawi się i wykonuje różnorodne zadania, np. przy dobrym oświetleniu, gdy inni nie hałasują nadmiernie, • aktywnie uczestniczy w spacerach, wycieczkach i zabawach na świeżym powietrzu.
<p>2. Motywowanie do dbałości o sprawność fizyczną</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • aktywnie uczestniczy w zabawach ruchowych, grach i ćwiczeniach gimnastycznych prowadzonych w ogrodzie przedszkolnym, parku, sali gimnastycznej, na boisku, • w trakcie ćwiczeń i zabaw ruchowych reaguje na znaki, sygnały według umowy z nauczycielem, • wykonuje ćwiczenia kształtujące postawę zgodnie z poleceniem, wyjaśnieniem nauczyciela, • na sygnał lub umowny znak poprawnie ustawia się w parę, rząd, koło, półokrąg, w rozsypanie, w szeregu, • biega, poprawnie porusza się na czworakach, omijając przeszkody, nie potrącając dzieci, • potrafi rzucać, chwycić i toczyć oburącz piłkę, • rzuca piłkę do celu adekwatnie do swoich możliwości, • wykonuje skoki, przeskoki, zeskoki według poleceń, wyjaśnień nauczyciela, • pokonuje tor przeszkód dostosowany do swoich możliwości, zachowując równowagę, • wspina się na przeszkody według swoich możliwości, • korzysta ze spacerów i wycieczek terenowych, • aktywnie uczestniczy w zajęciach z profilaktyki wad postawy, w szczególności na proste plecy i przeciw płaskostopiu, • koryguje swoją postawę.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 6. Wdrażanie dzieci do dbałości o bezpieczeństwo własne oraz innych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wie, jak trzeba się zachowywać w sytuacji zagrożenia i gdzie można otrzymać pomoc (umie o nią poprosić);
- orientuje się w bezpiecznym poruszaniu się po drogach i korzystaniu ze środków transportu;
- zna zagrożenia płynące ze świata ludzi, roślin i zwierząt oraz unika tych zagrożeń;
- wie, że nie można samodzielnie zażywać lekarstw i stosować środków chemicznych (np. środków czystości);
- próbuje samodzielnie i bezpiecznie organizować sobie czas wolny w przedszkolu i w domu; ma rozeznanie, gdzie można się bezpiecznie bawić, a gdzie nie.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 6. Dbam o bezpieczeństwo swoje i innych

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności zapewniających bezpieczeństwo sobie i innym	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przestrzega zasad bezpieczeństwa obowiązujących w przedszkolu i jego otoczeniu, • dostrzega konieczność zachowania ostrożności wobec nieznanymi osob, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zachowania ostrożności względem nieznanymi roślin i zwierząt, • przestrzega zakazu zabawy zapalkami, lekarstwami i środkami chemicznymi, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zabaw na śniegu i lodzie, • orientuje się, gdzie można bawić się bezpiecznie, • wskazuje niebezpieczne przedmioty, np. mogące wywołać pożar, • wskazuje zagrożenia związane z gorącą wodą, ogniem: oparzenia, spowodowanie pożaru, • stosuje się do umów i znaków, sygnałów umownych stosowanych przez nauczyciela, służących bezpieczeństwu dzieci.
2. Uświadamianie dzieciom konieczności przestrzegania zasad bezpieczeństwa w sytuacji zagrożenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • orientuje się, do kogo należy się zwrócić o pomoc w sytuacji niebezpiecznej, • rozróżnia numer telefonu policji, straży pożarnej, pogotowia, • uczestniczy w rozmowach dotyczących bezpieczeństwa, wynikających z oglądanych zdarzeń, filmów, ilustracji.
3. Przygotowanie dzieci do właściwego zachowania się w ruchu ulicznym	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przechodzi przez ulicę, stosując się do wskazówek nauczyciela, • poprawnie reaguje na sygnalizację świetlną: czerwone światło – stop, zielone światło – przejdź przez ulicę, • wyjaśnia rolę „odblasków” (znaczków, koszulek, czapek), • aktywnie uczestniczy w wycieczce na skrzyżowanie, omawiając wspólnie z nauczycielem znaczenie sygnalizacji świetlnej (czerwone, żółte, zielone światło) i wybranych znaków, • ogląda znaki drogowe, • aktywnie uczestniczy w spotkaniu z policjantem.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 7. Wychowanie przez sztukę – dziecko widzem i aktorem

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wie, jak należy się zachować na uroczystościach, np. na koncercie, festynie czy przedstawieniu, w teatrze, w kinie;
- odgrywa role w zabawach parateatralnych, posługuje się mową, mimiką, gestem i ruchem oraz umie używać rekwizytów (np. maski).

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 7. Jestem jak prawdziwy aktor w teatrze i widz na widowni

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Budzenie zainteresowania sztuką teatralną	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • włącza się do zabaw teatralnych, inscenizacji, uroczystości przedszkolnych, odgrywając role z pomocą nauczyciela, • tworzy z pomocą nauczyciela i samodzielnie teatrzyk z zabawkami i teatrzyk cieni, • uczestniczy w przygotowaniach do przedstawień przedszkolnych: wykonuje elementy dekoracji, odgrywa role, • ilustruje ruchem, mimiką, gestem czynności, • naśladuje, używając mimiki, gestu, głosu wybrane zwierzęta, przedmioty, • przedstawia krótkie wierszyki, wykorzystując rekwizyty, • wyjaśnia wybrane pojęcia związane z teatrem, np. scena, aktor, kurtyna.
2. Kształtowanie postawy kulturalnego widza	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • potrafi kulturalnie zachować się na różnorodnych uroczystościach, np. przedstawieniach teatralnych, koncercie, w kinie, • uważnie ogląda przedstawienia teatralne, film w kinie, uroczystość, • reaguje adekwatnie do sytuacji.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 8. Wychowanie przez sztukę – muzyka i śpiew, pąsy i taniec

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- śpiewa piosenki z dziecięcego repertuaru oraz łatwe piosenki ludowe, chętnie uczestniczy w zbiorowych tańcach, śpiewie i muzykowaniu;
- dostrzega zmiany dynamiki, tempa i wysokości dźwięków utworu muzycznego – wyraża je przez pąsy i taniec;
- tworzy muzykę przy użyciu instrumentów perkusyjnych (i innych przedmiotów), improwizuje ją ruchem;
- w skupieniu słucha muzyki, w tym także muzyki poważnej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 8. Lubię śpiewać, lubię tańczyć

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie zainteresowań muzycznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • uważnie słucha piosenek śpiewanych przez nauczyciela, nagrań piosenek, różnych rodzajów muzyki, w tym klasycznej, • śpiewa piosenki dostosowane do swoich możliwości głosowych, • śpiewa piosenki z podziałem na role, • rytmizuje krótkie teksty piosenek, jednocześnie rytmicznie klaszcząc, tupiąc, stukając, • reaguje na zmiany w muzyce według wskazówek nauczyciela i znaków umownych, • dowolnie gra na instrumentach perkusyjnych, • próbuje grać rytmicznie na wybranych instrumentach perkusyjnych, • wydobywa dźwięki z różnych przedmiotów: gazety, folii, kamyków, patyków według wskazówek nauczyciela, • uczestniczy w przedszkolnej orkiestrze, grając na instrumentach perkusyjnych i innych przedmiotach, • ilustruje krótkie wiersze i opowiadania dźwiękami wydobytymi z różnych przedmiotów.
2. Rozwijanie zainteresowań tanecznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • chętnie uczestniczy w piasach i tańcach zbiorowych, • porusza się dowolnie do słuchanej muzyki, • porusza się w rytm słyszanej muzyki: maszeruje, podskakuje, lekko porusza się na palcach, • tańczy, naśladowując ruchy nauczyciela, • przedstawia muzykę ruchem ze wstążkami, chustkami, naśladowując nauczyciela, • wymyśla proste tańce (kroki taneczne) samodzielnie, w parach, w małych zespołach, • prezentuje wymyślone tańce na forum grupy.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 9. Wychowanie przez sztukę: różne formy plastyczne

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- *przejawia, w miarę swoich możliwości, zainteresowanie wybranymi zabytkami i dziełami sztuki oraz tradycjami i obrzędami ludowymi ze swojego regionu;*
- *umie się wypowiedzieć w różnych technikach plastycznych i przy użyciu elementarnych środków przekazu (np. kształty i barwy), za pomocą prostych kompozycji i form konstrukcyjnych;*
- *wykazuje zainteresowanie malarstwem, rzeźbą i architekturą (także architekturą zieleni i architekturą wnętrz).*

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 9. Wypowiadam się przez różne działania plastyczne

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Motywowanie do wypowiadania się w różnych technikach plastycznych i rozwijanie wrażliwości na kształty i kolory</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozróżnia kolory zasadnicze i pochodne, nazywając je, • eksperymentuje z mieszaniem kolorów: miesza kolory w wodzie, nakłada na siebie kolorowe szybki, folie, miesza kolory (farby) na palecie, • maluje dłonią, palcami, pędzlem, kłębuszkami waty, gąbką na dużych formatach, • tworzy swobodne, kolorowe kompozycje, stemplując i stosując odbijanki z różnego materiału, • układa płaskie, przestrzenne, liniowe kompozycje z różnorodnego materiału (tkaniny, chusty, wstążki, sznurki, materiał naturalny, przyrodniczy, inny), • eksperymentuje z kolorowymi plamami, • kreśli linie, kształty kolorową kredą na betonie, na dużych formatach, • tworzy swobodne kompozycje – „obrazy Ziemi” z tkanin i materiałów naturalnych w bezpośrednim kontakcie z przyrodą, w środowisku pozbawionym kiczu, • rysuje różnymi rodzajami kredek, patykiem na podłożu o różnej fakturze, • eksperymentuje, lepiąc z masy solnej, kolorowych mas terapeutycznych, gliny, masy papierowej, plasteliny, modliny, • nakleja gotowe elementy w dowolny sposób i według poleceń nauczyciela, • łączy różne materiały, tworząc proste kompozycje przestrzenne, • wykonuje prace plastyczne, posługując się różnymi technikami, np. malowanie na różnych fakturach, rysowanie, wydzieranki, wycinanki, lepienie, stemplowanie, sklejanie, składanki papierowe, techniki łączone, • nazywa swoje dzieła.
<p>2. Rozwijanie zainteresowania dziełami sztuki, tradycjami i obrzędami ludowymi swego regionu</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ogląda zabytki w najbliższej okolicy, • ogląda obrazy i reprodukcje, • uczestniczy w zabawach tematycznych umożliwiających kontakt z dziełami sztuki, np. „wycieczka do muzeum”, • wykonuje proste prace plastyczne związane z tradycjami świątecznymi, • ogląda wytwory sztuki ludowej swojego regionu, • wykonuje proste prace plastyczne, wzorując się na wytworach sztuki ludowej, • uczestniczy w przygotowaniach do uroczystości związanych z obrzędami ludowymi, tradycjami świątecznymi, obchodami różnorodnych świąt, • aktywnie uczestniczy w uroczystościach związanych z obrzędami ludowymi, obchodami różnorodnych świąt, np. andrzejki, powitanie wiosny, Dzień Babci i Dziadka, Dzień Mamy, Dzień Taty, Dzień Dziecka, spotkania świąteczne i okazjonalne.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 10. Wspomaganie rozwoju umysłowego dzieci poprzez zabawy konstrukcyjne, budzenie zainteresowań technicznych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wznosi konstrukcje z klocków i tworzy kompozycje z różnorodnych materiałów (np. przyrodniczych), ma poczucie sprawstwa (potrafię to zrobić) i odczuwa radość z wykonanej pracy;
- podczas majsterkowania używa – we właściwy sposób – prostych narzędzi;
- interesuje się urządzeniami technicznymi (np. używanymi w gospodarstwie domowym), próbuje rozumieć sposób ich działania i zachowuje ostrożność przy korzystaniu z nich.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 10. Interesuję się techniką, konstruuje i cieszę się, że potrafię to zrobić

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie zainteresowań technicznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozpoznaje i nazywa narzędzia i urządzenia techniczne codziennego użytku, • obserwuje, jak działają wybrane urządzenia, przestrzegając zakazu ich obsługiwania, • wprawia w ruch zabawki, np. pojazdy z napędem, roboty, próbując wyjaśnić ich działanie, • rozróżnia najczęściej spotykane i znane pojazdy: lądowe, morskie, powietrzne, wyjaśniając, do czego służą, • aktywnie uczestniczy w zabawach tematycznych umożliwiających poznanie środków lokomocji, • majsterkuje, poprawnie używając prostych narzędzi z zachowaniem zasad bezpieczeństwa, • wykorzystuje w zabawie działanie maszyn prostych, takich jak równia pochyła, dźwig, • aktywnie uczestniczy w przygotowaniu prostych potraw z wykorzystaniem sprzętu gospodarstwa domowego, • podaje przykłady nowoczesnego sprzętu elektronicznego, np. komputer, telewizor plazmowy, bankomat, drukarka, • aktywnie uczestniczy w organizowaniu „przedszkolnego muzeum przeszłości” ze zbiorami dawnych narzędzi i urządzeń, przedmiotów codziennego użytku, • próbuje wskazać różnice między urządzeniami i przedmiotami z przeszłości a urządzeniami i przedmiotami ze współczesności.
2. Inspirowanie do działań konstrukcyjnych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podejmuje działania konstrukcyjne, tworząc budowle, pojazdy, kompozycje przestrzenne z różnych rodzajów klocków, • tworzy budowle z różnorodnego materiału, • opowiada o swoich dziełach konstrukcyjnych, • nadaje nazwę wykonanemu dziełu, • cieszy się z wykonanego zadania.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 11. Pomaganie dzieciom w rozumieniu istoty zjawisk atmosferycznych i w unikaniu zagrożeń

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- rozpoznaje i nazywa zjawiska atmosferyczne charakterystyczne dla poszczególnych pór roku, podejmuje rozsądne decyzje i nie naraża się na niebezpieczeństwo wynikające z pogody (np. nie stoi pod drzewem w czasie burzy, nie zdejmuje czapki w mroźną pogodę);
- wie, o czym mówi osoba zapowiadająca pogodę w radiu lub telewizji (np. że będzie padał deszcz lub śnieg, że będzie wiał wiatr), i w miarę swoich możliwości wykorzystuje te informacje.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 11. Obserwuję pogodę i wiem, jak się zachować, aby było bezpiecznie

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności rozumienia istoty zjawisk atmosferycznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozróżnia zjawiska atmosferyczne charakterystyczne dla danej pory roku, • nazywa niektóre zjawiska atmosferyczne: deszcz, śnieg, mróz, wiatr, burza, • z pomocą nauczyciela prowadzi prosty, obrazkowy kalendarz pogody, wyjaśniając znaczenie zastosowanych symboli na obrazkach, • naśladuje – z pomocą nauczyciela – ruchem, mimiką i głosem niektóre zjawiska pogodowe, • uczestniczy w zabawach eksperymentalnych, poznając właściwości wody, lodu, śniegu i powietrza.
2. Uświadamianie dzieciom konieczności zachowania się stosownie do pogody	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • potrafi wskazać i nazwać ubranie stosowne do pogody, np. czapka, szalik, rękawiczki, ciepła kurtka, spodnie, sweter i ciepłe buty, kiedy jest mróz, • określa niebezpieczeństwa wynikające z pogody, np. lizanie sopli w mroźną pogodę, dotykanie językiem metalu w czasie mrozu, bieganie, ślizganie się po zamrożonych zbiornikach wodnych, wbieganie w czasie upałów do zimnej wody, • uważnie ogląda film, słucha ilustrowanego opowiadania, jak unikać zagrożenia, np. podczas burzy, silnego wiatru, ulewnego deszczu, upału.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 12. Wychowanie dla poszanowania roślin i zwierząt

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- umie wymieniać rośliny i zwierzęta żyjące w różnych środowiskach przyrodniczych (np. na polu, na łące, w lesie);
- wie, jakie warunki są potrzebne do rozwoju zwierząt (przestrzeń życiowa, bezpieczeństwo, pokarm) i wzrostu roślin (światło, temperatura, wilgotność);
- potrafi wymienić zmiany zachodzące w życiu zwierząt i roślin w kolejnych porach roku; wie, jak człowiek może chronić zwierzęta i rośliny oraz pomóc im np. przetrwać zimę.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 12. Jestem częścią przyrody, szanuję rośliny i zwierzęta

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Rozwijanie umiejętności związanych z poznaniem świata roślin</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wymienia zmiany zachodzące w przyrodzie w poszczególnych porach roku, • obserwuje przyrodę w najbliższym otoczeniu, • zbiera dary przyrody do kącika przyrodniczego, nazywając je, np. kasztany, żołądźcie, ciekawe kamyki, patyki, liście, kawałki kory, jarzębinę, • aktywnie uczestniczy w organizowaniu kącika przyrodniczego na każdą porę roku, • aktywnie uczestniczy w wycieczkach do parku, sadu, ogrodu, lasu, • aktywnie uczestniczy w hodowli roślin, podejmując działania pielęgnacyjne, np. podlewanie, usuwanie suchych liści, • wymienia, co potrzebne jest roślinie do wzrostu, • próbuje nazywać zaobserwowane zmiany we wzroście rośliny, • rozpoznaje wybrane warzywa i owoce, nazywając je, • aktywnie uczestniczy w zabawach inscenizujących prace w ogrodzie i sadzie opartych na obserwacji wykonywanych prac, • wybiera w trakcie spaceru lub wycieczki roślinę, którą obserwuje i charakteryzuje, • wyjaśnia, do czego służą wybrane narzędzia ogrodnicze, np. grabie, szpadel, łopatka ogrodnicza, wąż ogrodniczy.
<p>2. Rozwijanie umiejętności związanych z poznaniem świata zwierząt</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • nazywa niektóre zwierzęta żyjące w różnych środowiskach dostępnych bezpośrednio i pośrednio obserwacji, np. zwierzęta żyjące w ogrodzie przedszkolnym, parku, lesie, gospodarstwie wiejskim, a także w zoo, • wskazuje wybrane zwierzęta hodowane w domu i gospodarstwie domowym, • naśladuje sposób zachowania, poruszania się, głos wybranych zwierząt, wskazując różnice i podobieństwa, • porównuje wygląd wybranych zwierząt dorosłych i ich potomstwa, określając charakterystyczne cechy, • wskazuje pożywienie charakterystyczne dla danego zwierzęcia, • obserwuje zwierzęta w przedszkolnym kąciku przyrody, np. rybki, ślimaki, chomiki, świnki morskie, papugi, • z pomocą nauczyciela dba o przedszkolne zwierzęta.
<p>3. Kształtowanie postawy szacunku i ochrony przyrody</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega piękno otaczającej przyrody podczas spacerów, wycieczek, • zachwyca się przyrodą w czasie zajęć w terenie umożliwiających jej poznawanie wszystkimi zmysłami, • wykonuje prace plastyczne inspirowane obserwacjami i doświadczeniami zdobytymi podczas zajęć w terenie w bezpośrednim kontakcie z przyrodą, • wskazuje prawidłowe zachowania w stosunku do zwierząt i roślin, • dba o przyrodę, uczestnicząc wraz z nauczycielem i najbliższymi w działaniach na rzecz ochrony przyrody, np. segregowanie odpadów, sprzątanie świata, sadzenie roślin, pielęgnowanie ich, dokarmianie ptaków, opiekowanie się zwierzętami, • eksperymentuje wraz z nauczycielem, poznając właściwości i znaczenie wody, powietrza oraz gleby.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 13. Wspomaganie rozwoju intelektualnego dzieci wraz z edukacją matematyczną

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- liczy obiekty i rozróżnia błędne liczenie od poprawnego;
- wyznacza wynik dodawania i odejmowania, pomagając sobie liczeniem na palcach lub innych zbiorach zastępczych;
- ustala równoliczność dwóch zbiorów i posługuje się liczebnikami porządkowymi;
- rozróżnia stronę lewą i prawą, określa kierunki i ustala położenie obiektów w stosunku do własnej osoby, a także w odniesieniu do innych obiektów;
- wie, na czym polega pomiar długości, i zna proste sposoby jej mierzenia: krokami, stopą za stopą;
- zna stałe następstwo dni i nocy, pór roku, dni tygodnia, miesięcy w roku.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 13. Lubię matematykę i rozumiem coraz więcej

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Kształcenie umiejętności liczenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • układa przedmioty do policzenia w szereg lub rząd, • szacuje liczbę przedmiotów, • liczy przedmioty stosownie do swoich możliwości z pomocą nauczyciela, pokazując palcem i nazywając: <i>jeden, dwa, trzy</i> itd., • podaje liczbę, np. <i>jest pięć lalek</i>, • wskazuje na palcach liczbę policzonych przedmiotów, • liczy palce u rąk i stóp, • z pomocą nauczyciela ustala wynik dodawania i odejmowania, licząc przedmioty w sytuacjach zabawowych, • liczy na palcach w sytuacjach zadaniowych (dodawanie, odejmowanie).
2. Rozwijanie umiejętności działania na zbiorach	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • działa na zbiorach w sytuacjach zadaniowych, życiowych i zabawowych, dostrzegając równoliczność zbiorów, choć oceniając „na oko”, może wydawać się, że zbiory nie są równoliczne, np. zbiór pięciu klocków dużych i zbiór pięciu klocków małych.
3. Rozwijanie umiejętności posługiwania się liczebnikami porządkowymi	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • układa przedmioty w szeregi, liczy, nazywając liczebniki z pomocą nauczyciela, • układa w szeregi (krótkie serie) różne przedmioty, np. według wielkości, wysokości, • aktywnie uczestniczy w zabawach naśladowczych, ilustrujących różne następujące po sobie sensowne czynności, kończące się pozytywnie, np. <i>budzę się, przecieram oczy, przeciągam się, wstaję, spoglądam przez okno, jest piękny dzień</i> itp.
4. Rozwijanie orientacji przestrzennej	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wskazuje i nazywa części swojego ciała i drugiej osoby, • wskazuje serce i w odniesieniu do niego prawą i lewą stronę, • określa swoje położenie w przestrzeni, używając zwrotów: <i>jestem tu, to jest z przodu, to jest z tyłu, to jest wysoko</i>, • porusza się w przestrzeni według poleceń nauczyciela, np. <i>idź do tyłu</i>, • posługuje się wyrażeniami, np. <i>na, pod, obok, za</i> w sytuacjach zadaniowych, • wskazuje przedmioty w przestrzeni z własnego punktu widzenia,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • obserwując uważnie ruchy drugiej osoby, rozwiązuje zagadki pantomimiczne, • rysuje postać człowieka, stopniowo wzbogacając rysunek w szczegóły, • wskazuje górę i dół kartki w sytuacjach zadaniowych.
5. Rozwijanie umiejętności dostrzegania i rozumienia rytmów	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • układa przedmioty w szeregi, dostrzegając to, co się powtarza, • kontynuuje rytm, np. dokładając kolejne elementy w szeregu lub powtarzając za nauczycielem np. tupanie–klaskanie, • układa rytm według podanego schematu, • dostrzega rytm w wyliczankach, • wymawia rytmicznie słowa: <i>dzień, noc, dzień, noc...</i> i układa ten rytm, np. z klocków z pomocą nauczyciela.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 14. Kształtowanie gotowości do nauki czytania i pisania

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- potrafi określić kierunki oraz miejsca na kartce papieru, rozumie polecenia typu: *narysuj kółko w lewym górnym rogu kartki; narysuj szlaczek, zaczynając od lewej strony kartki;*
- potrafi uważnie patrzeć (organizuje pole spostrzeżeniowe), aby rozpoznać i zapamiętać to, co jest przedstawione na obrazkach;
- układa krótkie zdania, dzieli zdania na wyrazy, dzieli wyrazy na sylaby, wyodrębnia głoski w słowach o prostej budowie fonetycznej;
- dysponuje sprawnością rąk oraz współpracą rąk i oka potrzebną do rysowania, wycinania i nauki pisania;
- interesuje się czytaniem i pisanem; jest gotowe do nauki czytania i pisania;
- słucha np. opowiadań i baśni, rozmawia o nich; interesuje się książkami;
- rozumie sens informacji podanych w formie uproszczonych rysunków oraz często stosowanych oznaczeń i symboli.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 14. Przygotowuję się do czytania i pisania

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Pomaganie dzieciom w przygotowaniu się do czytania	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje ćwiczenia oparte na spostrzeganiu wzrokowym, np. składa pocięte obrazki, dostrzega zmiany w układzie przedmiotów, dobiera przedmioty i obrazki do pary, odszukuje wskazane przedmioty na obrazku, układa zabawki według wzoru, układa domino obrazkowe, • wykonuje ćwiczenia słuchowe, • dzieli wyrazy na sylaby, wypowiadając i klaszcząc rytmicznie, • uważnie patrzy na obrazek, zapamiętuje jego elementy, • układa krótkie pojedyncze zdania na podstawie obrazka i w sytuacjach zabawowych, • rytmizuje krótkie zdania, naśladując nauczyciela, • aktywnie uczestniczy w zabawach rozwijających koordynację wzrokowo-ruchową i wzrokowo-słuchową.

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>2. Pomaganie dzieciom w przygotowaniu się do pisania</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje ćwiczenia manipulacyjne, np. nawleka, przewleka, konstruuje z klocków, układa, lepi, • aktywnie uczestniczy w zabawach ruchowych, w szczególności usprawniających części ciała, w tym kończyny górne, • wykonuje ruchy naprzemienne, • wykonuje „ćwiczenia paluszkowe”, • aktywnie uczestniczy w ćwiczeniach rozwijających sprawność manualną, np. wodzenie dłonią, palcami po śladach, malowanie pędzlem różnej grubości, rysowanie patykiem po ziemi, piasku, rysowanie kredą na betonie, kolorowanie, rysowanie po śladach, obrysowywanie konturów, uzupełnianie rysunku, rysowanie na kartce według poleceń nauczyciela, rysowanie postaci.
<p>3. Budzenie zainteresowania czytaniem i pisaniem warunkującym możliwość poznania ciekawych książek, w tym utworów literatury dziecięcej</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • chętnie ogląda książki, • uważnie słucha opowiadań i bajek, • pokazuje ulubione ilustracje w książkach, próbuje je omawiać, • korzysta z biblioteczki przedszkolnej, • wypowiada się na temat ulubionych bohaterów, • aktywnie uczestniczy w zabawach z pacynkami, kukielkami, przedstawiając wraz z nauczycielem ulubione utwory, • odszukuje w książce, poznając po ilustracjach, określoną bajkę, • stosuje zasady właściwego obchodzenia się z książką, • wraz z nauczycielem układa bajkę, posługując się wybranymi obrazkami, • wraz z nauczycielem przygotowuje książkę z zastosowaniem uproszczonych obrazków, znaków, symboli, • z pomocą nauczyciela odczytuje wykonaną książkę, • aktywnie uczestniczy w organizowaniu biblioteczki przedszkolnej pt. „Własne książeczki do biblioteczki”.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 15. Wychowanie rodzinne, obywatelskie i patriotyczne

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wymienia imiona i nazwiska osób bliskich;
- wie, gdzie te osoby pracują, czym się zajmują;
- zna nazwę miejscowości, w której mieszka; zna ważniejsze instytucje i orientuje się w rolach społecznych pełnionych przez ważne osoby (np. policjanta, strażaka);
- wie, jakiej jest narodowości, że mieszka w Polsce, że stolicą Polski jest Warszawa;
- nazywa godło i flagę państwową, zna polski hymn i wie, że Polska należy do Unii Europejskiej;
- wie, że wszyscy ludzie mają równe prawa bez względu na narodowość, kolor skóry, płeć.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 15. Kocham swoją rodzinę, miejscowość, swój kraj

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do uczestniczenia w życiu rodziny	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> wymienia członków swojej najbliższej rodziny: mama, tata, siostra, brat, babcia, dziadek, określa, gdzie mieszka, próbując podać adres, próbuje opowiadać o swoim domu i zabawach na swoim podwórku, aktywnie uczestniczy w organizowaniu wystawki pt. „Moja rodzina” (zdjęcia, rysunki), wykonuje drobne upominki dla najbliższych z okazji różnorodnych świąt, opowiada o rodzinnych tradycjach związanych np. ze świętami, opowiada o członkach rodziny (wygląd, co robią itd.), opowiada o wydarzeniach rodzinnych, wypowiada się na temat pracy rodziców, próbując w miarę możliwości pokazać ją za pomocą ruchu, okazuje szacunek najbliższym w różnych formach, aktywnie uczestniczy we wspólnych przedszkolnych zajęciach z najbliższymi.
2. Kształtowanie postawy patriotycznej w kontekście tożsamości narodowej oraz równości wszystkich ludzi bez względu na narodowość, kolor skóry, płeć	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> ogląda godło państwowe w sali przedszkolnej, opowiada, co ono przedstawia, opisuje flagę Polski dekorującą przedszkole i inne domy, słucha hymnu Polski, nazywa nasz kraj: Polska – kraina, w której mieszkamy, słucha legend związanych z naszą ojczyzną, nazywa własną miejscowość i rzekę, nad którą leży, obserwuje najbliższe otoczenie w trakcie spacerów i wycieczek, wskazując zachodzące zmiany, aktywnie uczestniczy w spotkaniach z ludźmi różnych zawodów, np. policjantem, lekarzem, pielęgniarką, aktywnie uczestniczy w działaniach związanych z pielęgnowaniem polskich tradycji ludowych, aktywnie uczestniczy w zabawach integracyjnych z rówieśnikami, dziećmi starszymi i młodszymi; rozumie, że wszyscy mają równe prawa do zabawy, nauki.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 16. Przygotowanie dzieci do posługiwania się językiem obcym nowożytnym

Dziecko kończące wychowanie przedszkolne i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- uczestniczy w zabawach, np. muzycznych, ruchowych, plastycznych, konstrukcyjnych, teatralnych;
- rozumie bardzo proste polecenia i reaguje na nie;
- powtarza rymowanki, proste wierszyki i śpiewa piosenki w grupie;
- rozumie ogólny sens krótkich historyjek opowiadanych lub czytanych, gdy są wspierane np. obrazkami, rekwizytami, ruchem, mimiką, gestami.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 16. Przygotowuję się do posługiwania się językiem obcym nowożytnym

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
I. Motywowanie do nauki języka obcego	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega, że są osoby posługujące się innym językiem, • aktywnie słucha bardzo prostych rymowanek i krótkich piosenek w języku obcym, • reaguje w sposób niewerbalny na bardzo proste polecenia, • aktywnie uczestniczy w wesołych zabawach muzyczno-ruchowych, • naśladuje nauczyciela podczas zabaw ruchowych, muzycznych, teatralnych, konstrukcyjnych, manipulacyjnych i innych, • razem z nauczycielem uczestniczy krótkich scenkach teatralnych i zabawach słownych, • aktywnie uczestniczy w zabawach plastycznych, • słucha historyjek, krótkich opowiadań i bajek wspieranych konkretnymi przedmiotami, • próbuje rozwiązywać niewerbalnie zagadki, • aktywnie uczestniczy w działaniach praktycznych proponowanych przez nauczyciela np. wspólne pieczenie ciastek, robienie sałatki, kanapek itd., • ogląda krótkie filmy w obcym języku, • aktywnie uczestniczy wraz z nauczycielem i rodzicami we wspólnych zajęciach prowadzonych w języku obcym nowożytnym, • próbuje powtarzać słowa i krótkie zwroty, • próbuje powtarzać bardzo krótkie rymowanki, piosenki, wierszyki w danym języku.

UWAGA!!!

Nauka języka obcego powinna odbywać się według specjalistycznego programu opracowanego przez osoby posiadające określone prawem kwalifikacje do nauczania danego języka obcego. Program taki będzie szczegółowo podawał cele ogólne i szczegółowe, metody i formy pracy z dzieckiem w wieku przedszkolnym.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 17. Przygotowanie do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej, lub językiem regionalnym dzieci należących do mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, o których mowa w ustawie z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym

Dziecko kończące wychowanie przedszkolne i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- uczestniczy w zabawach prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym;
- rozumie bardzo proste polecenia wydawane w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym i reaguje na nie;
- powtarza rymowanki, proste wierszyki i śpiewa piosenki w grupie w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym;
- rozumie ogólny sens krótkich historyjek opowiadanych lub czytanych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym;
- wie, do jakiej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej należy;
- zna godło swojej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej.

AUTOR: Iwona Broda

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 17. Przygotowuję się do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Motywowanie do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podaje, do jakiej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej należy; • rozpoznaje godło swojej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej; • dostrzega elementy podobne i wspólne dla własnej i innej kultury; • dostrzega, że są osoby posługujące się innym językiem; • aktywnie słucha bardzo prostych rymowanek i krótkich piosenek w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym, • reaguje w sposób niewerbalny na bardzo proste polecenia wydawane w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym, • aktywnie uczestniczy w wesołych zabawach muzyczno-ruchowych w danym języku, • naśladuje nauczyciela podczas zabaw ruchowych, muzycznych, teatralnych, konstrukcyjnych, manipulacyjnych i innych prowadzonych w danym języku, • razem z nauczycielem uczestniczy w bardzo krótkich scenkach teatralnych prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • aktywnie uczestniczy w zabawach plastycznych, prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • słucha historyjek w danym języku wspieranych konkretnymi obrazami, • ogląda krótkie filmy w danym języku, • próbuje rozwiązywać niewerbalnie lub werbalnie zagadki, • aktywnie uczestniczy w działaniach praktycznych proponowanych przez nauczyciela, np. wspólne pieczenie ciastek, robienie sałatki, kanapek itd., • aktywnie uczestniczy wraz z nauczycielem i rodzicami we wspólnych zajęciach prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • aktywnie uczestniczy w działaniach związanych z pielęgnowaniem danych tradycji i zwyczajów, • aktywnie uczestniczy w wielokulturowych zabawach integracyjnych, • próbuje powtarzać słowa i krótkie zwroty w danym języku, • próbuje powtarzać bardzo krótkie rymowanki, piosenki, wierszyki w danym języku.

UWAGA!

„Podtrzymywanie poczucia tożsamości narodowej i etnicznej dzieci należących do mniejszości narodowej dokonuje się w trakcie edukacji przedszkolnej realizowanej zgodnie z podstawą programową wychowania przedszkolnego bez wprowadzania dodatkowych zajęć nauczania języka mniejszości, a jedynie przez realizację programu wychowania przedszkolnego w sposób dwujęzyczny. Proporcje między czasem zajęć prowadzonych w języku mniejszości lub regionalnym i zajęć prowadzonych w języku polskim zależą od wyboru sposobu nauczania języka. Możliwe jest:

- prowadzenie zajęć przedszkolnych w języku mniejszości lub regionalnym;
- prowadzenie zajęć w sposób dwujęzyczny – w języku polskim i mniejszości lub języku regionalnym (w równych proporcjach czasowych);
- prowadzenie zajęć w języku polskim, przy czym część tych zajęć w wymiarze 4 godzin (zegarowych) tygodniowo prowadzona jest w języku mniejszości lub regionalnym .

„ (...) nauczanie języka mniejszości, języka regionalnego, własnej historii i kultury oraz geografii państwa, z którego obszarami kulturowymi utożsamia się mniejszość narodowa odbywa się na podstawie programów nauczania dopuszczonych do użytku w szkole przez dyrektora szkoły” [cytat: Grażyna Płoszajska, radca ministra MEN Departament Kształcenia Ogólnego i Wychowania. (Śląski Kongres Oświaty – materiały szkoleniowe. Katowice, listopad 2014)].

JESTEM PIĘCIOLATKIEM – BĘDĘ SZEŚCIOLATKIEM

„Jestem pięciolatkiem, będę sześciolatkiem” – ogólna charakterystyka rozwoju dzieci pięcioletnich:

- wykazują dużą samodzielność i zaradność; chętnie służą pomocą młodszym kolegom,
- chętnie bawią się z innymi dziećmi, przejawiają chęć działania zespołowego,
- mają duży zasób słownictwa, ich wypowiedzi są coraz bogatsze,
- zdolne do dłuższej koncentracji uwagi,
- żywo interesują się światem, wieloma dziedzinami: przyrodą, sztuką, techniką,
- wykazują „głód” ruchu, ogromną potrzebę zabawy i nauki poprzez działanie,
- przechodzą od myśli do sytuacji, realizują pomysły, podejmują i wykonują zadania,
- organizują zabawy o bogatej fabule, używają w nich wielu rekwizytów,
- stopniowo przejmują kontrolę nad swoimi emocjami,
- wzrasta u nich umiejętność przestrzegania norm i zasad współżycia w grupie,
- są bardziej obowiązkowe i odpowiedzialne,
- z myślenia konkretno-wyobrażeniowo przechodzą stopniowo do myślenia słowno--logicznego (zaczątki myślenia abstrakcyjnego),
- stopniowo zaczynają rozumieć uczucia wyższe, społeczne, estetyczne.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 1. Kształtowanie umiejętności społecznych dzieci: porozumiewanie się z dorosłymi i dziećmi, zgodne funkcjonowanie w zabawie i sytuacjach zadaniowych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- obdarza uwagę dzieci i dorosłych, aby rozumieć to, co mówią i czego oczekują;
- grzecznie zwraca się do innych (w domu i przedszkolu, na ulicy);
- przestrzega reguł obowiązujących w społeczności dziecięcej (stara się współdziałać w zabawach i sytuacjach zadaniowych) oraz w świecie dorosłych;
- w miarę samodzielnie radzi sobie w sytuacjach życiowych i próbuje przewidywać skutki swoich zachowań;
- wie, że nie należy chwalić się bogactwem i dokuczać dzieciom, które wychowują się w trudniejszych warunkach, a także, że nie należy wyszydząć i szykanować innych;
- umie się przedstawić – podaje swoje imię, nazwisko i adres zamieszkania, oraz wie, komu można podawać takie informacje.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 1. Znam swoje prawa i obowiązki. Zgodnie bawię się z innymi

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do zgodnego udziału w życiu grupy przedszkola	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • potrafi przedstawić się na forum grupy, • określa swoje upodobania, zainteresowania, życzenia, marzenia, • przedstawia swoje pomysły i słucha pomysłów innych osób, • stara się ze zrozumieniem odnosić się do problemów innych, • dba o porządek w swojej szafce i w sali przedszkolnej, • pomaga w dekorowaniu sali,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • odpowiedzialnie wykonuje zadania i obowiązki dyżurnego, • przestrzega zasad zgodnego współdziałania i reguł przyjętych w grupie, zawartych w kodeksie przedszkolaka, • używa zwrotów grzecznościowych, • aktywnie uczestniczy w zabawach wymagających prostych form współdziałania, np. ustawianie się w pociąg, w pary, w kręgu, w dwóch rzędach; dziewczynki – chłopcy, w dwuszeregu, w półkręgu, w szachownicę, • aktywnie uczestniczy w organizowanych przez nauczyciela różnorodnych zajęciach, zwłaszcza w zabawach, płasach i tańcach integracyjnych, np. z chustą animacyjną, szarfami, obręczami, • aktywnie uczestniczy w zabawach „przeciwko agresji”, • aktywnie uczestniczy w aranżowanych zabawach kształtujących postawę zrozumienia, opiekuńczości, szacunku, współczucia, troskliwości, • wyraża swoje emocje werbalnie i niewerbalnie, • nazywa emocje, w szczególności radość, smutek, złość, zadowolenie, zdziwienie, • stara się panować nad własnymi emocjami, • określa swoje samopoczucie, • zwraca się do innych dzieci po imieniu, • słucha wypowiedzi innych, • proponuje własne pomysły innym, • uczestniczy w zabawach relaksacyjnych, odpoczywa przy muzyce, • odróżnia dobro od zła, • podaje przykłady dobrego i złego zachowania.
<p>2. Rozwijanie umiejętności radzenia sobie w sytuacjach życiowych</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • potrafi zwrócić się o pomoc do pracownika przedszkola, • radzi sobie w nowych, trudnych sytuacjach, podejmując decyzje, • zgłasza swoje dolegliwości dorosłemu, określając je, np. <i>boli mnie mocno brzuch, nie mogę się schylać</i>, • podejmuje postawione zadania, wytrwale je realizuje, • wyraża swoje zdanie, np. <i>nie podoba mi się..., nie lubię, kiedy...</i>, • zadaje pytania dzieciom i dorosłym, • respektuje polecenia dorosłych, • pośredniczy w przekazywaniu informacji między nauczycielem a rodzicami, • nazywa pomieszczenia przedszkolne, wyjaśnia, do czego służą, co można w nich robić, • aktywnie uczestniczy w aranżowanych zabawach, kształtujących odporność emocjonalną, • potrafi pogodzić się z porażką i przyjąć czyjś sukces.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 2. Kształtowanie czynności samoobsługowych, nawyków higienicznych i kulturalnych. Wdrażanie dzieci do utrzymywania ładu i porządku

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

– *umie poprawnie umyć się i wytrzeć oraz umyć zęby,*

– *właściwie zachowuje się przy stole podczas posiłków, nakrywa do stołu i sprzęta po sobie;*

AUTOR: Iwona Broda

- samodzielnie korzysta z toalety;
- samodzielnie się ubiera i rozbiera, dba o rzeczy osobiste i nie naraża ich na zgubienie lub kradzież;
- utrzymuje porządek w swoim otoczeniu.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 2. Jestem samodzielny, dbam o higienę, ład i porządek

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Wdrażanie do samodzielności i kulturalnego zachowania	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • samodzielnie myje dłonie i twarz, • samodzielnie wyciera dłonie i twarz we własny ręcznik, • poprawnie korzysta z toalety, • poprawnie myje zęby, odkładając przybory na miejsce, • spożywa posiłki, posługując się sztućcami i serwetką, • spożywa posiłek, zachowując porządek wokół siebie, • zachowuje się kulturalnie podczas spożywania posiłków: zachowuje ciszę, nie przeszkadza innym itd., • samodzielnie ubiera się i rozbiera, • wiąże sznurowadła oraz zapina i odpina guziki, • składa ubranie, umieszcza je na swoim miejscu, np. strój gimnastyczny we własnym woreczku, na wyznaczonym wieszaku czy półce, ubranie wierzchnie na wieszaku w szatni, • pomaga młodszym w czynnościach samoobsługowych, • orientuje się w sali przedszkolnej, • cieszy się z możliwości pomagania innym dzieciom.
2. Wyrabianie dbałości o ład i porządek	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • odkłada do swojej półki rzeczy osobiste, • wiesza własny ręcznik na swój wieszak, • starannie nakrywa do stołu z zachowaniem zasad higieny, • sprząta po sobie naczynia, odkłada je we wskazane miejsce, • odkłada zabawki i rzeczy na swoje miejsce po zakończeniu zabawy, • starannie układa wskazane przedmioty, • pomaga porządkować rzeczy innym dzieciom, • pomaga w dekoracji sali, • szanuje rzeczy własne i cudze, • zgłasza nauczycielowi, pracownikowi przedszkola rzeczy znalezione.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 3. Wspomaganie rozwoju mowy dzieci

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- zwraca się bezpośrednio do rozmówcy, stara się mówić poprawnie pod względem artykulacyjnym, gramatycznym, fleksyjnym i składniowym;
- mówi płynnie i niezbyt głośno, dostosowując ton głosu do sytuacji;
- uważnie słucha, pyta o niezrozumiałe fakty i formułuje dłuższe wypowiedzi w ważnych sprawach;
- w zrozumiały sposób mówi o swoich potrzebach i decyzjach.

AUTOR: Iwona Broda

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 3. Mówię coraz wyraźniej, panuję nad swoim głosem, rozumiem się z innymi

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie wrażliwości słuchowej	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozróżnia różne dźwięki z najbliższego otoczenia, • rozpoznaje brzmienie wybranych instrumentów i innych przedmiotów niemelodycznych, • różnicuje dźwięki głośne i ciche, wysokie, niskie, • określa tempo i nastrój muzyki, • na polecenie nauczyciela, sygnał słowny, obrazkowy itp. dziecko mówi cicho, głośno, radośnie, groźnie, smutno, wesoło, powoli, szybko, • rozpoznaje nauczyciela i inne dzieci po głosie, • rozpoznaje piosenkę po melodii, • słuchając rymowanek, wierszy, rozpoznaje i poprawia błąd w tekście, • powtarza usłyszany rytm.
2. Ćwiczenie oddechu	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • poprawnie wykonuje ćwiczenia oddechowe według wskazówek nauczyciela: wciąga powietrze nosem, wypuszcza ustami, regulując długość oddechu; dmucha równomiernie na skrawki papieru, kartkę, wstążkę, wprawiając je w ruch; rozdmuchuje płamę farby na kartce, wydmuchuje skrawki papieru z kubka, puszcza bańki mydlane.
3. Usprawnianie narządów artykulacji	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje ćwiczenia artykulacyjne według wskazówek nauczyciela, • naśladuje różne głosy i odgłosy podczas zabaw dźwiękonaśladowczych, • pokazuje „śmieszne minki”, • wykonuje „gimnastykę buzi i języka”, • recytuje krótkie wierszyki, rymowanki z różnym natężeniem głosu według wskazówek nauczyciela (umowne znaki).
4. Rozwijanie umiejętności porozumiewania się	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • uważnie słucha poleceń nauczyciela, • zgłasza swoje potrzeby nauczycielowi lub innemu pracownikowi przedszkola, • prawidłowo wykonuje polecenia nauczyciela, • zadaje pytania w sposób zrozumiały, • zwraca się bezpośrednio do swojego rozmówcy: innego dziecka, nauczyciela, innego pracownika przedszkola, • dzieli się swoimi spostrzeżeniami w trakcie rozmowy, • wypowiada się na forum grupy, np. na temat ilustracji, obejrzonej scenki, wysłuchanego opowiadania, • stara się mówić poprawnie pod względem artykulacyjnym, gramatycznym, fleksyjnym i składniowym, • mówi płynnie, panując nad swoim głosem, • pyta o niezrozumiałe fakty, • porusza ważne dla niego sprawy, formułując dłuższe wypowiedzi, • przedstawia w zabawie czy działaniu swoje pomysły, słuchając także pomysłów innych uczestników,

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • podejmuje próbę zgodnego wykonania powierzonego zadania w parze, z innym dzieckiem lub w małym zespole.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 4. Wspieranie dzieci w rozwijaniu czynności intelektualnych, które stosują w poznawaniu i rozumieniu siebie i swojego otoczenia

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- przewiduje, w miarę możliwości, jakie będą skutki czynności manipulacyjnych na przedmiotach (wnioskowanie o wprowadzonych i obserwowanych zmianach);
- grupuje obiekty w sensowny sposób (klasyfikuje je) i formułuje uogólnienia typu: *to do tego pasuje, te obiekty są podobne, a te są inne;*
- stara się łączyć przyczynę ze skutkiem i próbuje przewidywać, co się może zdarzyć.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 4. Coraz lepiej rozumiem siebie i swoje otoczenie

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Stwarzanie sytuacji umożliwiających dzieciom określanie wyniku dodawania i odejmowania oraz dostrzeganie efektu zmiany	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ustala wynik dodawania lub odejmowania, przeliczając przedmioty w zakresie dziesięciu w trakcie czynności zadaniowych i w trakcie zabaw aranżowanych przez nauczyciela, • dostrzega zmianę podczas rachowania na palcach, zbiorach zastępczych w zakresie dziesięciu, • rozdziela przedmioty, stosując się do umowy „dla każdego po tyle samo” w sytuacjach zadaniowych i w zabawie.
2. Rozwijanie umiejętności klasyfikowania przedmiotów	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dobiera obrazki w pary, wyjaśnia związek między nimi, • układa obrazki w sensowną historyjkę, opowiada ją, • klasyfikuje przedmioty ze względu na przeznaczenie i przynależność, • dokonuje prostych klasyfikacji przedmiotów ze względu na wybrane cechy, • stosuje w praktycznym działaniu umiejętność klasyfikowania.
3. Uświadamianie dzieciom sensu zdarzeń przyczynowo-skutkowych i umożliwienie przewidywania następstw	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podaje przykłady tego, co się może zdarzyć w wyniku następujących po sobie czynności, • w aranżowanej zabawie ustala ciąg zdarzeń, stara się je zaplanować, tak aby osiągnąć cel, • układa obrazek z wielu części, • układa z danych obrazków sensowne historyjki, • próbuje dokończyć historyjkę, wymyślając najlepsze zakończenie, • układa słownie sensowne opowiadania według metody „zapominalskiego bazarza”, przewidując dalszy ciąg zdarzeń, • określa przyczyny i skutki wydarzeń po wysłuchaniu opowiadania.

AUTOR: Iwona Broda

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 5. Wychowanie zdrowotne i kształtowanie sprawności fizycznej dzieci

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- dba o swoje zdrowie, zaczyna się orientować w zasadach zdrowego żywienia;
- dostrzega związek pomiędzy chorobą a leczeniem, poddaje się leczeniu;
- jest sprawne fizycznie (a jeśli jest dzieckiem mniej sprawnym ruchowo – jest sprawne jak na swoje możliwości);
- uczestniczy w zajęciach ruchowych, zabawach i grach w ogrodzie przedszkolnym, w parku, na boisku, w sali gimnastycznej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 5. Dbam o zdrowie i sprawność fizyczną

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do dbałości o swoje zdrowie	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • stosuje zasady higieny: mycie rąk przed posiłkami, mycie zębów po posiłkach, mycie rąk, np. po powrocie z podwórka, po skorzystaniu z toalety i w każdej sytuacji, kiedy ręce są brudne, • wyjaśnia znaczenie spożywania produktów mlecznych, warzyw i owoców, podkreślając korzyści dla zdrowia, • aktywnie uczestniczy w przygotowaniu potraw z produktów mlecznych, warzyw i owoców, • opowiada o pracy lekarza, • wskazuje niektóre przyczyny chorób, • dostrzega związek między chorobą a leczeniem, • poddaje się leczeniu i działaniom zapobiegającym chorobie (np. szczepienia ochronne, odpowiednie odżywianie), • wskazuje różnice w ubieraniu się zgodnie z wymogami pogody, • dobiera ubranie do warunków pogodowych, • dostrzega, że lepiej bawi się i wykonuje różnorodne zadania przy dobrym oświetleniu i gdy inni nie hałasują nadmiernie itp., • aktywnie uczestniczy w spacerach, wycieczkach i zabawach na świeżym powietrzu, • uczestniczy w różnych formach wypoczynku, relaksu.
1. Motywowanie do dbałości o sprawność fizyczną	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • aktywnie uczestniczy w zabawach ruchowych, grach i ćwiczeniach gimnastycznych prowadzonych w ogrodzie przedszkolnym, parku, sali gimnastycznej, na boisku, • aktywnie uczestniczy w zabawach ruchowych i ćwiczeniach, w szczególności: kształtujących postawę, orientacyjno-porządkowych, bieżnych, skocznych, z elementem rzutu, celowania, toczenia, unoszenia, równowagi, wspinania, czworakowania, • bierze udział w spacerach i wycieczkach terenowych, • aktywnie uczestniczy w zajęciach z profilaktyki wad postawy, wykonując ćwiczenia wyprostne oraz zapobiegające płaskostopiu, • aktywnie uczestniczy w ćwiczeniach i zabawach prowadzących do poznania przestrzeni, wycucia czasu, ciężaru, poznania własnego ciała, • inicjuje ruchy kreatywne w sytuacjach zabawowych.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 6. Wdrażanie dzieci do dbałości o bezpieczeństwo własne oraz innych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wie, jak trzeba się zachowywać w sytuacji zagrożenia i gdzie można otrzymać pomoc (umie o nią poprosić);
- orientuje się w bezpiecznym poruszaniu się po drogach i korzystaniu ze środków transportu;
- zna zagrożenia płynące ze świata ludzi, roślin i zwierząt oraz unika tych zagrożeń;
- wie, że nie można samodzielnie zażywać lekarstw i stosować środków chemicznych (np. środków czystości);
- próbuje samodzielnie i bezpiecznie organizować sobie czas wolny w przedszkolu i w domu; ma rozeznanie, gdzie można się bezpiecznie bawić, a gdzie nie.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 6. Dbam o bezpieczeństwo swoje i innych

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności zapewniających bezpieczeństwo sobie i innym	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przestrzega zasad bezpieczeństwa obowiązujących w przedszkolu i jego otoczeniu, • wyjaśnia, że należy zachować ostrożność wobec nieznanymi osobom, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zachowania ostrożności względem nieznanymi roślin i zwierząt, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zakazu zabawy zapalnikami, lekarstwami i środkami chemicznymi, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zabaw na śniegu i lodzie, • przestrzega zakazu zabawy w miejscach niedozwolonych, takich jak ulica, plac budowy, • wyjaśnia, gdzie można bawić się bezpiecznie, • wskazuje niebezpieczne przedmioty, np. mogące wywołać pożar, • wskazuje zagrożenia związane z gorącą wodą, ogniem, • stosuje się do umów i znaków, sygnałów umownych stosowanych przez nauczyciela, służących bezpieczeństwu dzieci, • samodzielnie z zastosowaniem zasad bezpieczeństwa organizuje sobie czas wolny w przedszkolu.
2. Uświadamianie dzieciom konieczności przestrzegania zasad bezpieczeństwa w sytuacji zagrożenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • orientuje się, do kogo należy się zwrócić o pomoc w sytuacji niebezpiecznej, • wskazuje numer telefonu policji, straży pożarnej, pogotowia, • uczestniczy w rozmowach dotyczących bezpieczeństwa, wynikających z oglądanych zdarzeń, filmów, ilustracji.
3. Przygotowanie dzieci do właściwego zachowania się w ruchu ulicznym	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przechodzi przez ulicę, stosując znane mu zasady bezpieczeństwa, • poprawnie reaguje na sygnalizację świetlną: czerwone światło – stop, zielone światło – przejdź przez ulicę, • wyjaśnia rolę „odblasków” (znaczków, koszulek, czapek), • uczestniczy w wycieczce na skrzyżowanie, omawiając wspólnie z nauczycielem znaczenie sygnalizacji świetlnej (czerwone, żółte, zielone światło) i wybranych znaków, • rozpoznaje wybrane znaki drogowe i wyjaśnia ich znaczenie, • aktywnie uczestniczy w spotkaniu z policjantem.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 7. Wychowanie przez sztukę – dziecko widzem i aktorem

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wie, jak należy się zachować na uroczystościach, np. na koncercie, festynie czy przedstawieniu, w teatrze, w kinie;
- odgrywa role w zabawach parateatralnych, posługuje się mową, mimiką, gestem i ruchem oraz umie używać rekwizytów (np. maski).

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 7. Jestem jak prawdziwy aktor w teatrze i widz na widowni

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Budzenie zainteresowania sztuką teatralną	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • bierze udział w zabawach teatralnych, inscenizacjach, uroczystościach przedszkolnych, odgrywając różne role, • aktywnie uczestniczy w przygotowaniach do przedstawień przedszkolnych, • ilustruje ruchem, mimiką, gestem czynności i sytuacje, • naśladuje wybrane zwierzęta, przedmioty, zawody, używając mimiki, gestu, głosu, • przedstawia krótkie wierszyki, wykorzystując rekwizyty i przebrania, • wyjaśnia wybrane pojęcia związane z teatrem, np. scena, aktor, kurtyna, scenografia, sufler, • jest małym aktorem w przedstawieniach przedszkolnych i pozapredszkolnych, • aktywnie uczestniczy w dramie, pantomimie i innych formach teatralnych, • inicjuje scenki, przedstawia je z innymi dziećmi z użyciem rekwizytów i strojów, • przedstawia teatr cieni, teatrzyk kukiełkowy.
2. Kształtowanie postawy kulturalnego widza	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • potrafi kulturalnie zachować się na różnorodnych uroczystościach, np. przedstawieniach teatralnych, koncercie, • uważnie ogląda przedstawienia teatralne, • sygnalizuje niekulturalne zachowanie innych, • porównuje zachowanie kulturalne i niekulturalne, dokonując oceny, • reaguje adekwatnie do sytuacji podczas przeżywania spektaklu, • nagradza brawami aktorów.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 8. Wychowanie przez sztukę – muzyka i śpiew, pląsy i taniec

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- śpiewa piosenki z dziecięcego repertuaru oraz łatwe piosenki ludowe, chętnie uczestniczy w zbiorowych tańcach, śpiewie i muzykowaniu;
- dostrzega zmiany dynamiki, tempa i wysokości dźwięków utworu muzycznego – wyraża je przez pląsy i taniec;
- tworzy muzykę przy użyciu instrumentów perkusyjnych (i innych przedmiotów), improwizuje ją ruchem;
- w skupieniu słucha muzyki, w tym także muzyki poważnej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 8. Lubię śpiewać, lubię tańczyć

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie zainteresowań muzycznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • uważnie słucha piosenek śpiewanych przez nauczyciela, nagrań piosenek, różnych rodzajów muzyki, w tym klasycznej, • śpiewa piosenki dostosowane do jego możliwości głosowych, • śpiewa piosenki z podziałem na role, • rytmizuje krótkie teksty piosenek, jednocześnie rytmicznie klaszcząc, tupiąc, stukając itp., • reaguje na zmiany w muzyce według wskazówek nauczyciela, • dostrzega zmiany dynamiki, tempa i wysokości dźwięków utworu muzycznego podczas zabaw muzycznych, • improwizuje na instrumentach perkusyjnych, • gra rytmicznie na wybranych instrumentach perkusyjnych, • wydobywa dźwięki z różnych przedmiotów, np. gazety, folii, kamyków, patyków, • uczestniczy w przedszkolnej orkiestrze, grając na instrumentach perkusyjnych i innych przedmiotach, • ilustruje krótkie wiersze i opowiadania dźwiękami wydobytymi z różnych przedmiotów, • improwizuje własną i usłyszaną muzykę ruchem, • z pomocą nauczyciela i samodzielnie przedstawia ruchem ułożoną do muzyki krótką historyjkę, • opowiada ułożoną do muzyki krótką historyjkę.
2. Rozwijanie zainteresowań tanecznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • chętnie uczestniczy w płąsach i tańcach zbiorowych współczesnych, ludowych, narodowych, • porusza się dowolnie do słuchanej muzyki, • porusza się w rytm słyszanej muzyki: maszeruje, podskakuje, lekko porusza się na palcach itd., • tańczy, naśladując ruchy nauczyciela, • tańczy układy różnorodnych kroków zgodnie z poleceniem nauczyciela, • przedstawia muzykę ruchem ze wstążkami, chustkami, naśladując nauczyciela, • wymyśla tańce (kroki taneczne) samodzielnie, w parach, w małych zespołach, • prezentuje wymyślone tańce na forum grupy, • okazuje radość z zabaw przy muzyce.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 9. Wychowanie przez sztukę: różne formy plastyczne

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- *przejawia, w miarę swoich możliwości, zainteresowanie wybranymi zabytkami i dziełami sztuki oraz tradycjami i obrzędami ludowymi ze swojego regionu;*
- *umie się wypowiadać w różnych technikach plastycznych i przy użyciu elementarnych środków przekazu (np. kształty i barwy), za pomocą prostych kompozycji i form konstrukcyjnych;*
- *wykazuje zainteresowanie malarstwem, rzeźbą i architekturą (także architekturą zieleni i architekturą wnętrz).*

AUTOR: Iwona Broda

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 9. Wypowiadam się przez różne działania plastyczne

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Motywowanie do wypowiadania się poprzez różne techniki plastyczne i rozwijanie wrażliwości na kształty i kolory</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozróżnia kolory zasadnicze i pochodne, nazywając je, • eksperymentuje z mieszaniem kolorów: miesza kolory w wodzie, nakłada na siebie kolorowe szybki, folie, miesza kolory (farby) na palecie, na kartce papieru, na różnych fakturach, • tworzy obraz, wykorzystując barwne plamy, • porównuje odcienie w obrębie jednej barwy, • maluje dłonią, palcami, pędzlem, kłębuszkami waty, gąbką na dużych formatach, • tworzy swobodne, kolorowe kompozycje, stemplując (stemple z ziemniaka, korków, balonów, zwitków bibuły) i stosując odbijanki z różnego materiału, • układa płaskie, przestrzenne, liniowe kompozycje z różnorodnych materiałów (tkaniny, chusty, wstążki, sznurki, materiał naturalny, przyrodniczy, inny), • kreśli linie, kształty kolorową kredą na betonie, na dużych formatach, • tworzy swobodne kompozycje samodzielnie i w małych zespołach – „obrazy Ziemi” z tkanin oraz materiałów naturalnych w bezpośrednim kontakcie z przyrodą, w środowisku naturalnym, • rysuje różnymi rodzajami kredek, patykiem na podłożu o różnej fakturze, • eksperymentuje, lepiąc z masy solnej, kolorowych mas terapeutycznych, gliny, masy papierowej, plasteliny, modeliny, mas naturalnych, • wykonuje rzeźby z piasku i śniegu, • tworzy kolaże, • łączy różne materiały, tworząc kompozycje przestrzenne, • wykonuje prace plastyczne, posługując się różnymi technikami, np. malowanie na różnych fakturach, rysowanie, wydzieranki, wycinanki, lepienie, sklejanie, składanki papierowe, rozdmuchiwanie, techniki łączone, • wyraża w pracach plastycznych dostrzeżone piękno otaczającego świata, • tworzy dzieła plastyczne na podstawie bezpośredniej obserwacji, np. roślin, elementów przyrody, ciekawego przedmiotu, postaci, • projektuje na dużych i mniejszych formatach swój wymarzony pokój, dom, ogród, • nadaje nazwy i tytuły swoim dziełom.
<p>2. Rozwijanie zainteresowania dziełami sztuki, tradycjami i obrzędami ludowymi swego regionu</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • opisuje zabytki oglądane w najbliższej okolicy, na filmach, ilustracjach, fotografiach, • wypowiada się na temat oglądanych obrazów, reprodukcji, rzeźb, • uczestniczy w zabawach tematycznych umożliwiających kontakt z dziełami sztuki, np. „wycieczka do muzeum”, „w galerii”, „w pracowni malarskiej”, • pomaga w tworzeniu galerii przedszkolnej, • z uwagą uczestniczy w zwiedzaniu galerii, wystaw, ekspozycji, • wykonuje prace plastyczne związane z tradycjami świątecznymi, obrzędami ludowymi, • ogląda wytwory sztuki ludowej swojego regionu i charakteryzuje je, • wykonuje prace plastyczne, wzorując się na wytworach sztuki ludowej, • dokonuje oceny prac plastycznych,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • aktywnie uczestniczy w przygotowaniach do uroczystości związanych z obrzędami ludowymi, tradycjami świątecznymi, obchodami różnorodnych świąt, • aktywnie uczestniczy, pełniąc rolę gospodarza, w uroczystościach związanych z obrzędami ludowymi, obchodami różnorodnych świąt, np. andrzejką, powitanie wiosny, Dzień Babci i Dziadka, Dzień Mamy, Dzień Taty, Dzień Dziecka.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 10. Wspomaganie rozwoju umysłowego dzieci poprzez zabawy konstrukcyjne, budzenie zainteresowań technicznych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wznosi konstrukcje z klocków i tworzy kompozycje z różnorodnych materiałów (np. przyrodniczych), ma poczucie sprawstwa (potrafię to zrobić) i odczuwa radość z wykonanej pracy;
- podczas majsterkowania używa – we właściwy sposób – prostych narzędzi;
- interesuje się urządzeniami technicznymi (np. używanymi w gospodarstwie domowym), próbuje rozumieć sposób ich działania i zachowuje ostrożność przy korzystaniu z nich.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 10. Interesuję się techniką, konstruuje i cieszę się, że potrafię to zrobić

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie zainteresowań technicznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • nazywa narzędzia i urządzenia techniczne codziennego użytku, np. <i>mikser, toster, odkurzacz, trzepaczka, kuchenka elektryczna</i>, • obserwuje, jak działają wybrane urządzenia, i przestrzega zakazu ich obsługiwania, • włącza urządzenia w obecności nauczyciela i z jego pomocą, obserwuje przy tym, jak one działają, • uruchamia zabawki, objaśniając hipotetycznie zasady ich działania, • rozróżnia najczęściej spotykane i znane pojazdy: lądowe, morskie, powietrzne, wyjaśniając, do czego służą, • aktywnie uczestniczy w zabawach tematycznych umożliwiających poznanie środków lokomocji, • majsterkuje, poprawnie używając prostych narzędzi z zachowaniem zasad bezpieczeństwa, • wykorzystuje w zabawie działanie prostych maszyn, takich jak równia pochyła, dźwign, • aktywnie uczestniczy w przygotowaniu prostych potraw z wykorzystaniem sprzętu gospodarstwa domowego, • podaje przykłady nowoczesnego sprzętu elektronicznego, np. komputer, telewizor plazmowy, bankomat, drukarka, próbując wyjaśnić ich działanie, • aktywnie uczestniczy w organizowaniu „przedszkolnego muzeum przeszłości” ze zbiorami dawnych narzędzi i urządzeń, przedmiotów codziennego użytku, • wskazuje różnice między urządzeniami i przedmiotami z przeszłości a urządzeniami i przedmiotami ze współczesności, ocenia je.

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
2. Inspirowanie do działań konstrukcyjnych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podejmuje działania konstrukcyjne, tworząc budowle, pojazdy, kompozycje przestrzenne z różnych rodzajów klocków, • tworzy budowle i konstrukcje z różnorodnych materiałów, • opowiada o swoich dziełach konstrukcyjnych, • nadaje nazwę wykonanemu dziełu, • projektuje urządzenia, maszyny, pojazdy przyszłości, opisuje ich działanie i znaczenie, • wspólnie z innymi dziećmi na podstawie projektu konstruuje z różnorodnego materiału maszyny przyszłości, • cieszy się z wykonanego zadania.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 11. Pomaganie dzieciom w rozumieniu istoty zjawisk atmosferycznych i w unikaniu zagrożeń

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- rozpoznaje i nazywa zjawiska atmosferyczne charakterystyczne dla poszczególnych pór roku, podejmuje rozsądne decyzje i nie naraża się na niebezpieczeństwo wynikające z pogody (np. nie stoi pod drzewem w czasie burzy, nie zdejmuje czapki w mroźną pogodę);
- wie, o czym mówi osoba zapowiadająca pogodę w radiu lub telewizji (np. że będzie padał deszcz lub śnieg, że będzie wiatr) i w miarę swoich możliwości wykorzystuje te informacje.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 11. Obserwuję pogodę i wiem, jak się zachować, aby było bezpiecznie

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności rozumienia istoty zjawisk atmosferycznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozpoznaje zjawiska atmosferyczne charakterystyczne dla danej pory roku, • nazywa niektóre zjawiska atmosferyczne, np. deszcz, śnieg, mróz, wiatr, huragan, burza, błyskawica, mgła, tęcza, • prowadzi obrazkowy kalendarz pogody, wyjaśnia znaczenie zastosowanych symboli na obrazkach, • tworzy obrazki według własnego pomysłu do kalendarza pogody, • naśladuje ruchem, mimiką i głosem niektóre zjawiska pogodowe, • uczestniczy w zabawach eksperymentalnych, poznając właściwości wody, lodu, śniegu i powietrza, • wyjaśnia zjawisko krążenia wody w przyrodzie, • eksperymentuje z piaskiem i gliną, wodą i powietrzem.
2. Uświadamianie dzieciom konieczności zachowania się stosownego do pogody	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ubiera się stosownie do pogody, potrafi to wyjaśnić, • określa niebezpieczeństwa wynikające z pogody, np. lizanie sopli w mroźną pogodę, dotykanie językiem metalu w czasie mrozu, bieganie, ślizganie się po zamrzniętych zbiornikach wodnych, wbieganie w czasie upałów do zimnej wody, nadmierne opalanie się,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> wymienia pozytywne i negatywne skutki działania promieni słonecznych, uważnie ogląda film, słucha ilustrowanego opowiadania o tym, jak unikać zagrożeń, np. podczas burzy, silnego wiatru, ulewnego deszczu, wypowiada się na temat oglądanego filmu, ilustracji dotyczących zagrożeń.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 12. Wychowanie dla poszanowania roślin i zwierząt

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- umie wymieniać rośliny i zwierzęta żyjące w różnych środowiskach przyrodniczych (np. na polu, na łące, w lesie);
- wie, jakie warunki są potrzebne do rozwoju zwierząt (przestrzeń życiowa, bezpieczeństwo, pokarm) i wzrostu roślin (światło, temperatura, wilgotność);
- potrafi wymienić zmiany zachodzące w życiu zwierząt i roślin w kolejnych porach roku; wie, jak człowiek może chronić zwierzęta i rośliny oraz pomóc im np. przetrwać zimę.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 12. Jestem częścią przyrody, szanuję rośliny i zwierzęta

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności związanych z poznaniem świata roślin	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> opowiada o zmianach zachodzących w przyrodzie w poszczególnych porach roku: jesień – zmiana barw liści i roślin, opadanie liści, coraz zimniej; zima – zamarzanie wody w stawie, jeziorze, sople, zawieja śnieżna; wiosna – rosną rośliny, przylatują ptaki, zmienna pogoda; lato – coraz cieplej, świeci słońce, długo przebywamy na podwórku, obserwuje przyrodę w najbliższym otoczeniu, wskazuje przystosowanie roślin do życia w określonym środowisku, gromadzi dary przyrody w kąci przyrody i nazywa je, np. kasztany, żołędzie, kamyczki, patyki, liście, kawałki kory, niektóre minerały, aktywnie uczestniczy w organizowaniu kąci przyrodniczego na każdą porę roku, aktywnie uczestniczy w wycieczkach do parku, sadu, ogrodu, lasu, prowadząc obserwacje, wyciąga wnioski z prowadzonych obserwacji przyrody w parku, lesie, ogrodzie, prowadzi notatki obrazkowe z obserwacji przyrody, aktywnie uczestniczy w hodowli roślin, podejmując działania pielęgnacyjne, np. podlewanie, usuwanie suchych liści, prowadzi obrazkowe dzienniczki wzrostu roślin na podstawie własnej obserwacji, omawia je, wymienia, co potrzebne jest roślinie do wzrostu: woda, słońce, gleba, powietrze, nawozy, nazywa wybrane warzywa i owoce, także egzotyczne,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> uczestniczy w zabawach inscenizujących prace w ogrodzie, sadzie, polu, opartych na obserwacji wykonywanych prac, posługuje się wybranymi narzędziami ogrodniczymi.
<p>2. Rozwijanie umiejętności związanych z poznaniem świata zwierząt</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> nazywa wybrane zwierzęta żyjące w różnych środowiskach dostępnych bezpośrednio i pośrednio obserwacji, np. zwierzęta żyjące w ogrodzie przedszkolnym, parku, lesie, gospodarstwie wiejskim, a także w zoo, nazywa wybrane zwierzęta hodowane w domu i gospodarstwie domowym, opisuje ich wygląd i zachowanie, uczestniczy w wycieczce do gospodarstwa wiejskiego, naśladuje sposób zachowania, poruszania się, głos wybranych zwierząt, wskazuje różnice i podobieństwa, porównuje wygląd wybranych zwierząt dorosłych i ich potomstwa, określając charakterystyczne cechy, wskazuje pożywienie charakterystyczne dla danego zwierzęcia, obserwuje zwierzęta w przedszkolnym kąci przyrody, np. rybki, ślimaki, chomiki, świnki morskie, papugi, opisuje i naśladuje ich wygląd i zachowanie, zbiera materiały dotyczące zwierząt: obrazki, zdjęcia, ilustracje i tworzy z nich albumy, wskazuje przystosowanie zwierząt do życia w określonym środowisku, z pomocą nauczyciela dba o przedszkolne zwierzęta, podejmuje działania pielęgnacyjne.
<p>3. Kształtowanie postawy szacunku i ochrony przyrody</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> zachwycą się pięknem otaczającej przyrody podczas spacerów, wycieczek itp., zachwycą się przyrodą w czasie zajęć w terenie umożliwiających jej poznawanie wszystkimi zmysłami, wykonuje prace plastyczne inspirowane obserwacjami i doświadczeniami zdobytymi podczas zajęć w terenie w bezpośrednim kontakcie z przyrodą, aktywnie uczestniczy w organizowaniu tematycznych ekspozycji przyrodniczych, prawnie i z szacunkiem zachowuje się w stosunku do zwierząt i roślin, dba o przyrodę, uczestnicząc wraz z nauczycielem i najbliższymi w działaniach na rzecz ochrony przyrody, np. segregowaniu odpadów, sprzątaniu świata, sadzeniu roślin, pielęgnowaniu roślin, dokarmianiu ptaków, opiekowaniu się zwierzętami, wyjaśnia hasła: „Chcemy żyć z przyrodą w zgodzie nie tylko na święto Ziemi, ale i na co dzień”, „Przyrodę kochamy, więc jej nie zaśmiecamy”, stosuje się do zasad: „Do buzi cukierki, do kosza papierki”, „Przyrodę kochamy, więc jej pomagamy”, podejmuje próbę rozwiązania problemu: „Co mogą zrobić dorośli i dzieci z górą śmieci?“, „Co mogą zrobić dorośli i dzieci, aby nie było tak dużo śmieci?“, eksperymentuje wraz z nauczycielem, poznając właściwości i znaczenie wody, powietrza oraz gleby, tworzy dzieła artystyczne ukazujące piękno otaczającego świata pod wpływem doznań, wrażeń, doświadczeń nabytych podczas bezpośredniego, wielozmysłowego kontaktu ze światem przyrody.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 13. Wspomaganie rozwoju intelektualnego dzieci wraz z edukacją matematyczną

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- liczy obiekty i rozróżnia błędne liczenie od poprawnego;
- wyznacza wynik dodawania i odejmowania, pomagając sobie liczeniem na palcach lub innych zbiorach zastępczych;
- ustala równoliczność dwóch zbiorów i posługuje się liczebnikami porządkowymi;
- rozróżnia stronę lewą i prawą, określa kierunki i ustala położenie obiektów w stosunku do własnej osoby, a także w odniesieniu do innych obiektów;
- wie, na czym polega pomiar długości, i zna proste sposoby jej mierzenia: krokami, stopa za stopą;
- zna stałe następstwo dni i nocy, pór roku, dni tygodnia, miesięcy w roku.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 13. Lubię matematykę i rozumiem coraz więcej

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Kształcenie umiejętności liczenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • liczy przedmioty ustawione w szereg lub rząd stosownie do swoich możliwości, • rozróżnia błędne liczenie od poprawnego, • szacuje liczbę przedmiotów, • podaje liczbę przedmiotów, • wskazuje na palcach liczbę policzonych przedmiotów, • liczy na palcach i innych zbiorach zastępczych, • ustala liczbę przedmiotów, • z pomocą nauczyciela ustala wynik dodawania i odejmowania, licząc przedmioty w sytuacjach zabawowych, • liczy na palcach w sytuacjach zadaniowych (dodawanie, odejmowanie), • liczy w szerokim zakresie.
2. Rozwijanie umiejętności działania na zbiorach	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • działa na zbiorach w sytuacjach zadaniowych, życiowych i zabawowych oraz ustala równoliczność zbiorów, choć oceniając „na oko”, może wydawać się, że zbiory nie są równoliczne, • tworzy zbiory przedmiotów.
3. Rozwijanie umiejętności posługiwania się liczebnikami porządkowymi	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • układa przedmioty w szeregi, liczy w możliwie szerokim zakresie, nazywając liczebniki, • układa w szeregi różne przedmioty, np. według wielkości, wysokości, • numeruje schody, sztachetki w płocie, zabawki ustawione w szeregu, określając, który jest np. drugi, piąty itd., • tworzy opowieść ruchową z nauczycielem, zapamiętując ciąg następujących po sobie wydarzeń od początku do końca i od końca do początku, • przedstawia opowieść ruchową wspólnie z nauczycielem od początku do końca i od końca do początku.

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
4. Rozwijanie orientacji przestrzennej	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wskazuje i nazywa części swojego ciała i drugiej osoby, • wskazuje serce i w odniesieniu do niego stronę prawą i lewą, • określa swoje położenie w przestrzeni, używając zwrotów: <i>jestem tu, to jest z przodu, to jest z tyłu, to jest wysoko</i> itd., • porusza się w przestrzeni według poleceń nauczyciela, np. <i>idź do tyłu</i>, • posługuje się wyrażeniami, np. <i>na, pod, obok, za</i> w sytuacjach zadaniowych, • wskazuje przedmioty w przestrzeni z własnego punktu widzenia i z punktu widzenia drugiej osoby, • porozumiewa się z drugą osobą niewerbalnie, • rysuje postać człowieka, stopniowo wzbogacając rysunek w szczegóły, • wskazuje górę i dół kartki w sytuacjach zadaniowych.
5. Rozwijanie umiejętności dostrzegania i rozumienia rytmów	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • układa przedmioty w szeregi, dostrzegając to, co się powtarza, • kontynuuje rytm, • przekłada dostrzeżony rytm z jednej reprezentacji na inną, np. wyklaskuje rytm ułożony z patyczków, • układa rytm według słownej instrukcji nauczyciela, • dostrzega rytm w wyliczankach, wierszach itp., • wymawia rytmicznie słowa: <i>dzień, noc, dzień, noc...</i> i układa ten rytm np. z klocków, • dostrzega następstwa pór roku i układa ten rytm z przedmiotów, zaznaczając regularność.
6. Kształcenie umiejętności mierzenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • porównuje obiekty pod względem długości, wielkości, • mierzy długość krokami i stopa za stopą, • stosuje umiejętność mierzenia krokami i stopa za stopą w sytuacjach życiowych.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 14. Kształtowanie gotowości do nauki czytania i pisania

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- potrafi określić kierunki oraz miejsca na kartce papieru, rozumie polecenia typu: *narysuj kółko w lewym górnym rogu kartki; narysuj szlaczek, zaczynając od lewej strony kartki;*
- potrafi uważnie patrzeć (organizuje pole spostrzeżeniowe), aby rozpoznać i zapamiętać to, co jest przedstawione na obrazkach;
- układa krótkie zdania, dzieli zdania na wyrazy, dzieli wyrazy na sylaby, wyodrębnia głoski w słowach o prostej budowie fonetycznej;
- dysponuje sprawnością rąk oraz współpracą rąk i oka potrzebną do rysowania, wycinania i nauki pisania;
- interesuje się czytaniem i pisaniami; jest gotowe do nauki czytania i pisania;
- słucha np. opowiadań i baśni, rozmawia o nich; interesuje się książkami;
- rozumie sens informacji podanych w formie uproszczonych rysunków oraz często stosowanych oznaczeń i symboli.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 14. Przygotowuję się do czytania i pisania

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Pomaganie dzieciom w przygotowaniu się do czytania</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje ćwiczenia oparte na spostrzeganiu wzrokowym, np. składa pocięte obrazki, dostrzega zmiany w układzie przedmiotów, doбира przedmioty i obrazki do pary, odszukuje wskazane przedmioty na obrazku, układa zabawki według wzoru, układa domino obrazkowe, • wykonuje ćwiczenia słuchowe: rozpoznaje, naśladuje dźwięki, dokonuje analizy i syntezy słuchowej wyrazu, • aktywnie uczestniczy w zabawach słownych, • wyodrębnia głoski w słowach, • dzieli wyrazy na sylaby, wypowiadając i klaszcząc rytmicznie, • dzieli zdanie na wyrazy, • porównuje dwa obrazki, • wskazuje zmiany w układankach, obrazkach, • układa krótkie zdania na podstawie obrazka i w sytuacjach zadaniowych, • rytmizuje krótkie zdania, naśladując nauczyciela, • recytuje wiersze, • aktywnie uczestniczy w zabawach rozwijających koordynację wzrokowo-ruchową i wzrokowo-słuchową, • wyszukuje określone litery w tekście, • rozpoznaje napisane swoje imię, • czyta globalnie wyrazy.
<p>2. Pomaganie dzieciom w przygotowaniu się do pisania</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykonuje ćwiczenia manipulacyjne, np. nawleka, przewleka, konstruuje z klocków, układa, lepi, • aktywnie uczestniczy w zabawach ruchowych, w szczególności usprawniających części ciała, w tym kończyny górne, • wykonuje ruchy naprzemienne, • inicjuje ruchy kreatywne, • wykonuje „ćwiczenia paluszkowe”, • aktywnie uczestniczy w ćwiczeniach rozwijających sprawność manualną, np. wodzenie dłonią czy palcami po śladach, malowanie pędzlami różnej grubości, kolorowanie, rysowanie po śladach, obrysowywanie konturów, łączenie linią punktów, rysowanie według wzoru, rysowanie na kartce według poleceń nauczyciela.
<p>3. Budzenie zainteresowania czytaniem i pisaniem warunkującym możliwość poznania ciekawych książek, w tym utworów literatury dziecięcej</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • chętnie ogląda książki, • omawia ulubione ilustracje w książkach, • wyjaśnia znaczenie umiejętności czytania w życiu człowieka, • uważnie słucha opowiadań i bajek, wypowiada się na temat ich treści, • wyjaśnia sens informacji podanych w formie uproszczonych rysunków oraz często stosowanych oznaczeń i symboli, np. na metce przy ubraniu, • „pisze” listy i krótkie historyjki, stosując symboliczne obrazki i znaki oraz odczytuje takie listy otrzymane od innych dzieci,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • wykonuje książeczki obrazkowe i „czyta” je, • „czyta” książeczki obrazkowe innych dzieci, • korzysta z biblioteczki grupowej, • wypowiada się na temat ulubionych bohaterów, • uczestniczy w zabawach z pacynkami, kukielkami, przedstawiając wraz z nauczycielem ulubione utwory, • odszukuje w książce, poznając po ilustracjach, określone bajki, wiersze, utwory, • recytuje ulubione utwory, • stosuje zasady właściwego obchodzenia się z książką, • aktywnie uczestniczy w organizowaniu biblioteczki grupowej pt. „Własne książeczki do biblioteczki”, podając propozycje korzystania z niej.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 15. Wychowanie rodzinne, obywatelskie i patriotyczne

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wymienia imiona i nazwiska osób bliskich;
- wie, gdzie te osoby pracują, czym się zajmują;
- zna nazwę miejscowości, w której mieszka; zna ważniejsze instytucje i orientuje się w rolach społecznych pełnionych przez ważne osoby (np. policjanta, strażaka);
- wie, jakiej jest narodowości, że mieszka w Polsce, że stolicą Polski jest Warszawa;
- nazywa godło i flagę państwową, zna polski hymn i wie, że Polska należy do Unii Europejskiej;
- wie, że wszyscy ludzie mają równe prawa bez względu na narodowość, kolor skóry, płeć.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 15. Kocham swoją rodzinę, miejscowość, swój kraj

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Motywowanie do uczestniczenia w życiu rodziny</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • opowiada o członkach swojej najbliższej rodziny: mamie, tacie, siostrze, bracie, babci, dziadku, • podaje adres zamieszkania, • opowiada o swoim domu i zabawach na swoim podwórku, • wykonuje drobne upominki dla najbliższych z okazji różnorodnych świąt, • opowiada o rodzinnych tradycjach, • opowiada o wydarzeniach rodzinnych, • wypowiada się na temat pracy rodziców, próbując w miarę możliwości pokazać ją za pomocą ruchu, • okazuje szacunek najbliższym w różnych formach, np. pełniąc rolę gospodarza podczas uroczystości, spotkań z rodzicami, wykonując dla nich podarunki, • aktywnie uczestniczy we wspólnych przedszkolnych zajęciach edukacyjnych z najbliższymi,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>2. Kształtowanie postawy patriotycznej w kontekście tożsamości narodowej oraz równości wszystkich ludzi bez względu na narodowość, kolor skóry, płeć</p>	<ul style="list-style-type: none"> • aktywnie uczestniczy w rodzinnych piknikach, zawodach sportowych i innych spotkaniach rodzinnych w przedszkolu. <p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozpoznaje godło państwowe w sali przedszkolnej, opowiada, co ono przedstawia, • opisuje flagę Polski dekorującą przedszkole i inne domy, • śpiewa fragment hymnu Polski, zachowując odpowiednią postawę, • nazywa nasz kraj – Polska – kraina, w której mieszkamy, • wie, że jest Polakiem, • wie, że stolicą Polski jest Warszawa, • wie, że Polska należy do Unii Europejskiej, • uczestniczy w podróżach na niby po krajach Unii Europejskiej, • słucha legend związanych z naszą ojczyzną, • nazywa własną miejscowość i rzekę, nad którą leży, wskazując ją na mapie, • obserwuje najbliższe otoczenie w trakcie spacerów i wycieczek, wskazując zachodzące zmiany, • wymienia charakterystyczne cechy regionu, • aktywnie uczestniczy w spotkaniach z ludźmi różnych zawodów, np. policjantem, lekarzem, pielęgniarką, • naśladuje w zabawach czynności ludzi różnych zawodów, • aktywnie uczestniczy w działaniach związanych z pielęgowaniem polskich tradycji ludowych, • aktywnie uczestniczy w zabawach integracyjnych z rówieśnikami, dziećmi starszymi i młodszymi, niepełnosprawnymi, rozumie, że wszyscy mają równe prawa do zabawy, nauki bez względu na kolor skóry, narodowość i płeć.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 16. Przygotowanie dzieci do posługiwania się językiem obcym nowożytnym

Dziecko kończące wychowanie przedszkolne i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- uczestniczy w zabawach, np. muzycznych, ruchowych, plastycznych, konstrukcyjnych, teatralnych;
- rozumie bardzo proste polecenia i reaguje na nie;
- powtarza rymowanki, proste wierszyki i śpiewa piosenki w grupie;
- rozumie ogólny sens krótkich historyjek opowiadanych lub czytanych, gdy są wspierane np. obrazkami, rekwizytami, ruchem, mimiką, gestami.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 16. Przygotuję się do posługiwania się językiem obcym nowożytnym

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Motywowanie do nauki języka obcego</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega, że są osoby posługujące się innym językiem, • aktywnie słucha bardzo prostych rymowanek i krótkich piosenek w języku obcym,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • reaguje w sposób niewerbalny lub werbalny na bardzo proste polecenia, • aktywnie uczestniczy w wesołych zabawach muzyczno-ruchowych, • naśladuje nauczyciela podczas zabaw ruchowych, muzycznych, teatralnych, konstrukcyjnych, manipulacyjnych i innych, • razem z nauczycielem uczestniczy krótkich scenkach teatralnych i zabawach słownych, • aktywnie uczestniczy w zabawach plastycznych, • aktywnie uczestniczy w grach i zabawach edukacyjnych, • słucha historyjek, krótkich opowiadań i bajek wspieranych konkretnymi przedmiotami, • próbuje rozwiązywać niewerbalnie lub werbalnie zagadki, • aktywnie uczestniczy w działaniach praktycznych proponowanych przez nauczyciela, np. wspólne pieczenie ciastek, robienie sałatki, kanapek itd., • ogląda krótkie filmy w obcym języku, • aktywnie uczestniczy wraz z nauczycielem i rodzicami we wspólnych zajęciach prowadzonych w języku obcym, • próbuje powtarzać słowa i krótkie zwroty, • próbuje powtarzać wierszyki, • próbuje wypowiadać słowa i krótkie zdania w języku obcym, • próbuje krótko odpowiadać na pytania, • próbuje śpiewać krótkie rymowanki i piosenki, • próbuje nazywać rzeczy w języku obcym.

UWAGA!!!

Nauka języka obcego powinna odbywać się według specjalistycznego programu opracowanego przez osoby posiadające określone prawem kwalifikacje do nauczania danego języka obcego. Program taki będzie szczegółowo podawał cele ogólne i szczegółowe, metody i formy pracy z dzieckiem w wieku przedszkolnym.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 17. Przygotowanie do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej, lub językiem regionalnym dzieci należących do mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, o których mowa w ustawie z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym

Dziecko kończące wychowanie przedszkolne i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- uczestniczy w zabawach prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym;
- rozumie bardzo proste polecenia wydawane w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym i reaguje na nie;
- powtarza rymowanki, proste wierszyki i śpiewa piosenki w grupie w języku mniejszości narodowej, lub etnicznej lub języku regionalnym;
- rozumie ogólny sens krótkich historyjek opowiadanych lub czytanych w języku mniejszości narodowej, lub etnicznej lub języku regionalnym;
- wie, do jakiej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej należy;
- zna godło swojej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 17. Przygotowuję się do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>I. Motywowanie do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podaje, do jakiej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej należy, • rozpoznaje godło swojej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej, • dostrzega, że są osoby posługujące się innym językiem, • dostrzega elementy podobne i wspólne dla własnej oraz innej kultury, • aktywnie uczestniczy w działaniach związanych z pielęgniowaniem danych tradycji i zwyczajów, • ogląda krótkie filmy dotyczące własnej kultury, historii, tradycji itp., • prowadzi wraz z nauczycielem i rodzicami „kącik kulturowy”, • aktywnie uczestniczy w wielokulturowych zabawach integracyjnych, • aktywnie słucha bardzo prostych rymowanek i krótkich piosenek w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • reaguje w sposób niewerbalny lub werbalny na bardzo proste polecenia wydawane w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • aktywnie uczestniczy w zabawach muzyczno-ruchowych w danym języku, • naśladuje nauczyciela podczas zabaw ruchowych, muzycznych, teatralnych, konstrukcyjnych, manipulacyjnych i innych prowadzonych w danym języku, • razem z nauczycielem uczestniczy w bardzo krótkich scenkach teatralnych prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym, • aktywnie uczestniczy w zabawach plastycznych, prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • słucha historyjek w danym języku wspieranych konkretnymi obrazami, • ogląda krótkie filmy w danym języku, • próbuje rozwiązywać niewerbalnie lub werbalnie zagadki, • aktywnie uczestniczy w działaniach praktycznych proponowanych przez nauczyciela, np. wspólne pieczenie ciastek, robienie sałatki, kanapek itp., • aktywnie uczestniczy wraz z nauczycielem i rodzicami we wspólnych zajęciach prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • próbuje powtarzać słowa i krótkie zwroty, • próbuje powtarzać wierszyki, • próbuje mówić słowa i krótkie zdania w danym języku, • próbuje krótko odpowiadać na pytania, • próbuje śpiewać krótkie rymowanki i piosenki, • próbuje nazywać rzeczy w danym języku.

UWAGA!

„Podtrzymywanie poczucia tożsamości narodowej i etnicznej dzieci należących do mniejszości narodowej dokonuje się w trakcie edukacji przedszkolnej realizowanej zgodnie z podstawą programową wychowania przedszkolnego bez wprowadzania dodatkowych zajęć nauczania języka mniejszości, a jedynie przez realizację programu wychowania przedszkolnego w sposób dwujęzyczny. Proporcje między czasem zajęć prowadzonych w języku mniejszości lub regionalnym i zajęć prowadzonych w języku polskim zależą od wyboru sposobu nauczania języka. Możliwe jest:

- prowadzenie zajęć przedszkolnych w języku mniejszości lub regionalnym;

AUTOR: Iwona Broda

- prowadzenie zajęć w sposób dwujęzyczny – w języku polskim i mniejszości lub języku regionalnym (w równych proporcjach czasowych);
- prowadzenie zajęć w języku polskim, przy czym część tych zajęć w wymiarze 4 godzin (zegarowych) tygodniowo prowadzona jest w języku mniejszości lub regionalnym”

„ (...) nauczanie języka mniejszości, języka regionalnego, własnej historii i kultury oraz geografii państwa, z którego obszarami kulturowymi utożsamia się mniejszość narodowa odbywa się na podstawie programów nauczania dopuszczonych do użytku w szkole przez dyrektora szkoły” [cytat: Grażyna Płoszajska, radca ministra MEN Departament Kształcenia Ogólnego i Wychowania. (Śląski Kongres Oświaty – materiały szkoleniowe. Katowice, listopad 2014)].

POTRAFIĘ TAK WIELE, ALE MOGĘ I CHCĘ WIĘCEJ

Priorytetowym zadaniem zreformowanego systemu oświaty jest znajdowanie drogi do zaspokajania potrzeb edukacyjnych wszystkich dzieci. Zwłaszcza zwraca się uwagę na te o tzw. potrzebach edukacyjnych – wymagających w procesie kształcenia warunków odpowiadających ich indywidualnym możliwościom. Do grupy tej zalicza się dzieci:

- ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się,
- niepełnosprawne umysłowo i fizycznie,
- szczególnie uzdolnione.

U dzieci w wieku przedszkolnym można zaobserwować różnice indywidualne. Dotyczą one w szczególności bystrości umysłu, pomysłowości, szybkości i łatwości wykonywania różnych działań, oryginalności. Różnice określa się mianem **zdolności** (w psychologii mówi się o zdolnościach ogólnych – inteligencja, oraz kierunkowych – np. matematyczne, muzyczne i twórczych – np. znajdowanie oryginalnych rozwiązań, podawanie i realizowanie pomysłów). Przeprowadzona diagnoza gotowości szkolnej dostarcza nam informacji na temat zdolności danego dziecka. Wyjątkowe cechy indywidualne zwane „nadpobudliwościami” są zachowaniami prawidłowymi i należy je wziąć pod uwagę, wspierając rozwój dziecka.

Psycholodzy wskazują różne rodzaje nadpobudliwości:

- **Nadpobudliwość intelektualna.** Charakteryzuje się ogromną liczbą zadawanych pytań kierowanych do dorosłych. Mogą być one zaskakujące, czasem irytujące, szczególnie. Dodatkowo dziecko oczekuje wyczerpującej, natychmiastowej odpowiedzi.
- **Nadpobudliwość wyobraźniowa.** Dziecko tworzy swój wewnętrzny świat, posługując się sobie tylko znanym językiem, używa swoistych, różnych, dziwnych gestów. Żyjąc niejako w swoim świecie, rozmawia z niewidzialnymi osobami, istotami, swoimi przyjaciółmi. Na pozór takie zachowanie może wydawać się dziwne, nawet patologiczne, ale w wypadku dziecka zdrowego jest to zachowanie prawidłowe.
- **Nadpobudliwość emocjonalna.** Dziecko przejawia nadmierne, wyolbrzymione reakcje emocjonalne. Bardzo często takie zachowanie jest niepokojące dla innych i nagannie lub zbyt poważnie odbierane przez otoczenie, co krzywdzi dzieci zdolne. One, tak jak inne dzieci, potrzebują miłości, cierpliwości i zrozumienia.
- **Nadpobudliwość zmysłowo-sensoryczna.** Objawia się nadmierną ekspresją, skłonnością do uczuleń, reakcji skórnych na stres. Odbierana jest najczęściej jako nadpobudliwość ruchowa.
- **Nadpobudliwość psychomotoryczna.** Charakteryzuje się częstym brakiem skupienia, dekoncentracją uwagi spowodowaną tym, że umysł dziecka zdolnego pracuje nieustannie na wysokich obrotach. W głowie dziecka kłębi się wiele myśli i tematów. Tej intensywności pracy umysłu nie dostrzega się na zewnątrz, gdyż dziecko zdolne ma podzielność uwagi.

Jak zatem stymulować rozwój dziecka obdarzonego wspaniałymi cechami, takimi jak umiejętność wnioskowania, szybkie tempo myślenia, świetna pamięć, zainteresowanie prowadzeniem obserwacji, oryginalność, zainteresowania czytelnicze, chęć rozwiązywania problemów, a także wyjątkowa ciekawość świata? Oczywiście należy wspierać uzdolnienia wyróżniających się dzieci. Jednocześnie jednak trzeba pracować z grupą, tak by wszystkie dzieci miały możliwość rozwijania swoich talentów. W każdym człowieku bowiem tkwi coś wspaniałego, indywidualnego, co zasługuje na zainteresowanie i kształtowanie.

Zadania nauczyciela w pracy stymulującej rozwój dziecka to przede wszystkim:

- stworzenie przyjaznej atmosfery wychowawczej, okazanie ciepła i zrozumienia,
- budowanie w dziecku poczucia własnej wartości,
- motywowanie do podejmowania trudnych zadań,
- motywowanie do korzystania z innych pomysłów w celu ulepszenia, modyfikowania i tworzenia nowych,
- dostarczanie źródeł i materiałów, aby dziecko „nauczyło się uczyć”, rozwijało swoją wyobraźnię i możliwości twórcze,
- niezawężanie ram czasowych, nieponaglanie dziecka w trakcie wykonywania zadań, zapewnienie optymalnych warunków do działań twórczych,
- zachęcanie do kończenia, omówienia i eksponowania czy też dalszego wykorzystania prac,

- zachęcanie do coraz bardziej szczegółowego przedstawienia, opracowania, upiększania swego dzieła,
- chwalenie ciekawych pomysłów i indywidualności, akceptowanie ich i zachwycanie się nimi,
- pielęgnowanie oryginalności, niepowtarzalności, nietypowości,
- pozwolenie na szukanie błędów, odkrywanie ich, poprawianie, ulepszenie,
- rozwijanie wyższych procesów poznawczych w zajęciach, które zwiększają wiedzę, rozumienie, zastosowanie, analizę, syntezę i ocenę,
- proponowanie zadań, wymagających rozwiązywania problemów,
- uczenie umiejętności argumentacji, udowadniania swoich racji.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Treści rozszerzające

(Ułatwiają indywidualne podejście do dzieci szybciej rozwijających się, zdolnych, dostosowanie działań do ich większych potrzeb i możliwości).

Blok 1. Znam swoje prawa i obowiązki. Zgodnie bawię się z innymi

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do zgodnego udziału w życiu grupy przedszkola	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • motywuje inne dzieci do dbałości o porządek w swoich szafkach i sali przedszkolnej, • zachęca inne dzieci do dekorowania sali przedszkolnej, • motywuje inne dzieci do odpowiedzialnego wykonywania obowiązków dyżurnego, • podaje swoje pomysły na ulepszenie zadań dyżurnego, • motywuje inne dzieci do przestrzegania zasad zgodnego współdziałania i reguł przyjętych w grupie, zawartych w kodeksie przedszkolaka, • przypomina innym dzieciom o używaniu zwrotów grzecznościowych, • aktywnie uczestniczy w zabawach wymagających różnorodnych form współdziałania, np. ustawianie się według polecenia nauczyciela, organizowanie się w zespoły, • inicjuje wspólne tańce, pąsy, zabawy, wzbudza pozytywne emocje, • aranżuje zabawy kształtujące postawę zrozumienia, opiekuńczości, szacunku, współczucia, troskliwości, • wyraża swoje emocje werbalnie i niewerbalnie, adekwatnie do sytuacji, • określa swoje samopoczucie, wskazuje na jego przyczynę, • słucha uważnie wypowiedzi innych, podejmując rozmowę, • aranżuje zabawy relaksacyjne, odpoczywa przy muzyce, • respektuje swoje obowiązki oraz prawa innych dzieci.
2. Rozwijanie umiejętności radzenia sobie w sytuacjach życiowych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zadaje pytania dzieciom i dorosłym, podejmując rozmowę, • zgłasza nauczycielowi lub opiekunowi swoje dolegliwości, szczegółowo je określając, • respektuje polecenia dorosłych i umie jednocześnie poprosić o ich wyjaśnienie czy powtórzenie, • przekazuje dokładnie informacje między nauczycielem a rodzicami.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 2. Kształtowanie czynności samoobsługowych, nawyków higienicznych i kulturalnych. Wdrażanie dzieci do utrzymywania ładu i porządku

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- umie poprawnie umyć się i wytrzeć oraz umyć zęby;
- właściwie zachowuje się przy stole podczas posiłków, nakrywa do stołu i sprząta po sobie;
- samodzielnie korzysta z toalety;
- samodzielnie się ubiera i rozbiera, dba o rzeczy osobiste i nie naraża ich na zgubienie lub kradzież;
- utrzymuje porządek w swoim otoczeniu.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 2. Jestem samodzielny, dbam o higienę, ład i porządek

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Wdrażanie do samodzielności i kulturalnego zachowania	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • spożywa posiłek, zachowując prawidłową postawę i porządek wokół siebie i motywując inne dzieci do takiego zachowania, • pomaga innym dzieciom w czynnościach samoobsługowych, • orientuje się w sali przedszkolnej, udzielając wskazówek innym dzieciom, • cieszy się z możliwości pomagania innym, uświadamiając wartość niesienia pomocy, • uczy inne dzieci, jak prawidłowo pełnić rolę dyżurnego.
2. Wyrabianie dbałości o ład i porządek	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • motywuje inne dzieci do dbałości o swoją i cudzą własność, • uczy inne dzieci starannego nakrywania do stołu z zachowaniem zasad higieny, • sprząta po sobie naczynia, odkładając je we wskazane miejsce, motywuje inne dzieci do takiego zachowania, • uczy inne dzieci, aby oddawały nauczycielowi, pracownikowi przedszkola rzeczy znalezione.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 3. Wspomaganie rozwoju mowy dzieci

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- zwraca się bezpośrednio do rozmówcy, stara się mówić poprawnie pod względem artykulatoryjnym, gramatycznym, fleksyjnym i składniowym;
- mówi płynnie i niezbyt głośno, dostosowując ton głosu do sytuacji;
- uważnie słucha, pyta o niezrozumiałe fakty i formułuje dłuższe wypowiedzi w ważnych sprawach;
- w zrozumiałym sposób mówi o swoich potrzebach i decyzjach.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 3. Mówię coraz wyraźniej, panuję nad swoim głosem, rozumiem się z innymi

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie wrażliwości słuchowej	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> wybiera spośród wielu fragmentów muzycznych te, które zna, powtarza usłyszany rytm o różnym stopniu trudności, rozpoznaje nieznaną dźwięk spośród wielu znanych, próbując go określić, np. dźwięk przypominający stukanie obcasami, przypisuje czynność do usłyszanego fragmentu muzycznego lub dźwięków, powtarza poprawnie usłyszany fragment melodii, rozpoznaje błędnie zagrana, znaną mu wcześniej piosenkę, melodię.
2. Ćwiczenie oddechu	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> prowadzi ćwiczenia oddechowe, naśladując nauczyciela.
3. Usprawnianie narządów artykulacji	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> prowadzi ćwiczenia artykulacyjne, naśladując nauczyciela, aranżuje zabawy dźwiękonaśladowcze, z własnej inicjatywy recytuje na forum grupy krótkie wierszyki, rymowanki z różnym natężeniem głosu według własnego pomysłu.
4. Rozwijanie umiejętności porozumiewania się	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> zgłasza swoje potrzeby nauczycielowi lub innemu pracownikowi przedszkola i motywuje do takiego postępowania inne dzieci, zadaje pytania w sposób zrozumiały, oczekując dokładnej odpowiedzi, mówi poprawnie pod względem artykulacyjnym, gramatycznym, fleksyjnym i składniowym, porusza ważne dla niego sprawy, formułując dłuższe wypowiedzi, i oczekuje wyjaśnienia, zgodnie wykonuje w parze z innym dzieckiem lub w małym zespole powierzone zadanie, szukając ulepszeń, motywuje inne dzieci do rozmowy, zadawania pytań, zgłaszania potrzeb.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 4. Wspieranie dzieci w rozwijaniu czynności intelektualnych, które stosują w poznawaniu i rozumieniu siebie i swojego otoczenia

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- przewiduje, w miarę możliwości, jakie będą skutki czynności manipulacyjnych na przedmiotach (wnioskowanie o wprowadzonych i obserwowanych zmianach);
- grupuje obiekty w sensory sposób (klasyfikuje je) i formułuje uogólnienia typu: *to do tego pasuje, te obiekty są podobne, a te są inne;*
- stara się łączyć przyczynę ze skutkiem i próbuje przewidywać, co się może zdarzyć.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 4. Coraz lepiej rozumiem siebie i swoje otoczenie

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Stwarzanie sytuacji umożliwiających dzieciom określanie wyniku dodawania i odejmowania oraz dostrzegania efektu zmiany	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyznacza pamięciowo sumę i różnicę w wyniku dodawania lub odejmowania przedmiotów w trakcie czynności zadaniowych i zabaw aranżowanych przez nauczyciela, • sprawnie rachuje w trakcie gier i zabaw, • konstruuje gry i wyjaśnia ich zasady.
2. Rozwijanie umiejętności klasyfikowania przedmiotów	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • grupuje obrazki, wyjaśniając związek między nimi, • segreguje przedmioty ze względu na posiadane cechy, jednocześnie definiuje przedmiot przez wymienianie jego cech, • dokonuje zróżnicowanych pod względem trudności klasyfikacji przedmiotów, biorąc pod uwagę wybrane cechy, • grupuje słowa według podanej reguły, np. rodzina wyrazów z nazwami roślin, wymieniamy słowa określające kolory, • klasyfikuje przedmioty w sytuacjach codziennych, np. przygotowujemy składniki do ugotowania zupy i rozdzielamy dla każdego dziecka komplet składników.
3. Uświadamianie dzieciom sensu zdarzeń przyczynowo-skutkowych i umożliwienie przewidywania następstw	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podaje przykłady tego, co się może zdarzyć w wyniku następujących po sobie czynności oraz co było przyczyną tego ciągu zdarzeń, • odpowiada na pytania: <i>Dlaczego tak się stało?</i>, <i>Co się może stać?</i>, <i>Co by było gdyby?</i>, • planuje czynności, które prowadzą do osiągnięcia zamierzonego celu, • opowiada przebieg znanych sytuacji i stara się ulepszyć ten przebieg, • analizuje różne zdarzenia i sytuacje, szuka odpowiedzi na pytanie, co można zrobić, aby było lepiej, • podaje przykłady zdarzeń odwracalnych i nieodwracalnych, • układa z kilku obrazków sensowne historyjki, wskazując, co było przedtem i co może dalej się wydarzyć, • układa z losowo wybranych obrazków historyjkę, opowiada ją, • wymyśla najlepsze zakończenie danej historyjki, uzasadniając swój pomysł, • układa słownie sensowne opowiadania według metody „zapominalskiego bazarza”, przewidując dalszy ciąg zdarzeń, oraz wskazuje możliwy, inny, początek tego samego sensownego opowiadania, • przedstawia słownie treść ułożonej przez siebie historyjki, ilustrując ją obrazkami, • szuka rozwiązań trudnych sytuacji, • planuje kolejność czynności w wykonaniu zadania podanego przez nauczyciela.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 5. Wychowanie zdrowotne i kształtowanie sprawności fizycznej dzieci

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- dba o swoje zdrowie, zaczyna się orientować w zasadach zdrowego żywienia;
- dostrzega związek pomiędzy chorobą a leczeniem, poddaje się leczeniu;
- jest sprawne fizycznie (a jeśli jest dzieckiem mniej sprawnym ruchowo – jest sprawne jak na swoje możliwości);
- uczestniczy w zajęciach ruchowych, zabawach i grach w ogrodzie przedszkolnym, w parku, na boisku, w sali gimnastycznej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 5. Dbam o zdrowie i sprawność fizyczną

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do dbałości o swoje zdrowie	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • stosuje zasady higieny, motywuje inne dzieci do ich stosowania: mycie rąk przed posiłkami, mycie zębów po posiłkach, mycie rąk po powrocie z podwórka, po skorzystaniu z toalety i wtedy, kiedy ręce są brudne itp., • przygotowuje samodzielnie z podanych składników potrawy, np. z produktów mlecznych, warzyw i owoców, • serwuje przygotowane przez siebie potrawy, zachowując zasady higieny, • wyjaśnia znaczenie pracy lekarza, • wyjaśnia zasady postępowania w razie choroby, • określa zasady zdrowego trybu życia, np. codzienne przebywanie na świeżym powietrzu, ruch, spożywanie warzyw i owoców itd., wyjaśnianie ich znaczenia dla zdrowia, • motywuje inne dzieci do uczestniczenia w różnych formach wypoczynku, relaksu, wyjaśniając ich znaczenie.
2. Motywowanie do dbałości o sprawność fizyczną	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • motywuje inne dzieci do uczestnictwa w zabawach ruchowych, grach i ćwiczeniach gimnastycznych prowadzonych w ogrodzie przedszkolnym, parku, sali gimnastycznej, na boisku, • aranżuje ćwiczenia i zabawy ruchowe z dziećmi, • inicjuje ruchy kreatywne w sytuacjach zabawowych, wykorzystując różnorodne pomoce, np. chustki, wstążki, klocki.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 6. Wdrażanie dzieci do dbałości o bezpieczeństwo własne oraz innych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wie, jak trzeba się zachowywać w sytuacji zagrożenia i gdzie można otrzymać pomoc (umie o nią poprosić);
- orientuje się w bezpiecznym poruszaniu się po drogach i korzystaniu ze środków transportu;
- zna zagrożenia płynące ze świata ludzi, roślin i zwierząt oraz unika tych zagrożeń;
- wie, że nie można samodzielnie zażywać leków i stosować środków chemicznych (np. środków czystości);
- próbuje samodzielnie i bezpiecznie organizować sobie czas wolny w przedszkolu i w domu; ma rozeznanie, gdzie można się bezpiecznie bawić, a gdzie nie.

AUTOR: Iwona Broda

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 6. Dbam o bezpieczeństwo swoje i innych

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>1. Rozwijanie umiejętności zapewniających bezpieczeństwo sobie i innym</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przestrzega zasad bezpieczeństwa obowiązujących w przedszkolu i jego otoczeniu, przypomina o nich innym, • zachowuje ostrożność wobec nieznanymi osob, podaje przykłady braku ostrożności, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zachowania ostrożności względem nieznanymi roślin i zwierząt, przypomina o nich innym dzieciom, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zakazu zabawy zapalkami, lekarstwami i środkami chemicznymi, przypomina o nich innym dzieciom, • przestrzega zasad bezpieczeństwa dotyczących zabaw na śniegu i lodzie, przypomina o nich innym dzieciom, informuje o skutkach nieprzestrzegania zasad, • przestrzega zakazu zabawy w miejscach niedozwolonych, takich jak, np. ulica, plac budowy, uzasadniając takie postępowanie, • wyjaśnia, gdzie można bawić się bezpiecznie i dlaczego, • wyjaśnia zagrożenia związane z gorącą wodą, ogniem, prądem, • stosuje się do umów i znaków, sygnałów umownych stosowanych przez nauczyciela, służących bezpieczeństwu dzieci, motywuje inne dzieci do ich przestrzegania.
<p>2. Uświadamianie dzieciom konieczności przestrzegania zasad bezpieczeństwa w sytuacji zagrożenia</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyjaśnia, do kogo należy się zwrócić o pomoc w sytuacji niebezpiecznej i dlaczego, • podaje numer telefonu policji, straży pożarnej, pogotowia, wskazując jednocześnie te numery wśród innych, • uczestniczy w rozmowach dotyczących bezpieczeństwa wynikających z oglądanych zdarzeń, filmów, ilustracji, wyjaśnia możliwości unikania sytuacji niebezpiecznych i radzenia sobie z nimi.
<p>3. Przygotowanie dzieci do właściwego zachowania się w ruchu ulicznym</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • właściwie zachowuje się na skrzyżowaniu i podczas przechodzenia przez ulicę bez przypominania zasad bezpieczeństwa przez nauczyciela, • zakłada „odblaski” przed wyjściem poza teren przedszkola i wyjaśnia innym ich rolę, • określa znaczenie w ruchu ulicznym wskazanych przez nauczyciela znaków drogowych, • rozróżnia wiele znaków drogowych, wyjaśnia ich znaczenie, • zadaje sensowne pytania dotyczące bezpieczeństwa podczas spotkania z policjantem.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 7. Wychowanie przez sztukę – dziecko widz i aktorem

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wie, jak należy się zachować na uroczystościach, np. na koncercie, festynie czy przedstawieniu, w teatrze, w kinie;
- odgrywa role w zabawach parateatralnych, posługuje się mową, mimiką, gestem i ruchem oraz umie używać rekwizytów (np. maski).

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 7. Jestem jak prawdziwy aktor w teatrze i widz na widowni

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Budzenie zainteresowania sztuką teatralną	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • inicjuje zabawy teatralne, pantomimiczne, wykorzystując rekwizyty i przebrania oraz muzykę i efekty dźwiękowe, • motywuje inne dzieci do udziału w przygotowaniach do przedstawień przedszkolnych, • aktywnie uczestniczy w spektaklach teatralnych, odgrywając role, • wymyśla krótkie teatryki kukielkowe, angażuje dzieci do przedstawiania, • angażuje inne dzieci do różnorodnych zabaw w teatr, • tworzy albumy związane z teatrem, korzystając z dostarczonych przez nauczyciela różnorodnych źródeł i materiałów.
2. Kształtowanie postawy kulturalnego widza	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • motywuje inne dzieci do kulturalnego zachowania się, np. w teatrze, kinie, na koncercie, na przedstawieniu, uroczystości, • zwraca uwagę dzieciom niekulturalnie zachowującym się w teatrze, kinie, na koncercie itp.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 8. Wychowanie przez sztukę – muzyka i śpiew, pąsy i taniec

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- śpiewa piosenki z dziecięcego repertuaru oraz łatwe piosenki ludowe, chętnie uczestniczy w zbiorowych tańcach, śpiewie i muzykowaniu;
- dostrzega zmiany dynamiki, tempa i wysokości dźwięków utworu muzycznego – wyraża je przez pąsy i taniec;
- tworzy muzykę przy użyciu instrumentów perkusyjnych (i innych przedmiotów), improwizuje ją ruchem;
- w skupieniu słucha muzyki, w tym także muzyki poważnej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 8. Lubię śpiewać, lubię tańczyć

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie zainteresowań muzycznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • aktywnie słucha piosenek śpiewanych przez nauczyciela, nagrań, różnych rodzajów muzyki, w tym klasycznej, • śpiewa piosenki z akompaniamentem i <i>a capella</i> solo, w duecie, w małych zespołach, chóralnie, • wykonuje ćwiczenia incytacyjno-inhibycyjne, związane z reagowaniem na sygnał muzyczny i rozwijaniem orientacji w przestrzeni, • reaguje ruchem na zmiany dynamiki, tempa i wysokości dźwięków utworu muzycznego,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • gra na instrumentach perkusyjnych samodzielnie i naśladowując nauczyciela, • wygrywa podany rytm na wybranych instrumentach perkusyjnych, • dobiera melodię do wierszyków, rymowanek, • ilustruje utwór literacki dźwiękami wydobywanymi z różnych przedmiotów: gazety, folii, kamyków, patyków, butelek z wodą, • gra na instrumentach perkusyjnych „w ruchu” w przedszkolnej orkiestrze, • gra na instrumentach i różnych przedmiotach niemelodycznych zgodnie z partyturą (według metody Batii Strauss), • gra krótkie, proste utwory na instrumentach, np. na dzwoneczkach chromatycznych, pianinie, • tworzy muzykę, grając na instrumentach i różnych przedmiotach, włączając inne dzieci do własnej orkiestry, • improwizuje ruchem, mimiką, gestem muzykę własną i usłyszaną, • wykonuje proste instrumenty muzyczne.
2. Rozwijanie zainteresowań tanecznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • inicjuje pąsy i tańce do różnorodnej muzyki, • porusza się krokiem dostawnym i w naprzemiennych podskokach w rytm słuchanej muzyki, • opowiada tańcem utwór literacki inspirowany muzyką, • tańczy własne układy różnorodnych kroków, • motywuje inne dzieci do przedstawiania muzyki ruchem ze wstążkami, chustkami, • gromadzi informacje: zdjęcia, obrazki związane z różnorodnymi formami tańca.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 9. Wychowanie przez sztukę: różne formy plastyczne

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- *przejawia, w miarę swoich możliwości, zainteresowanie wybranymi zabytkami i dziełami sztuki oraz tradycjami i obrzędami ludowymi ze swojego regionu;*
- *umie się wypowiadać w różnych technikach plastycznych i przy użyciu elementarnych środków przekazu (np. kształty i barwy), za pomocą prostych kompozycji i form konstrukcyjnych;*
- *wykazuje zainteresowanie malarstwem, rzeźbą i architekturą (także architekturą zieleni i architekturą wnętrza).*

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 9. Wypowiadam się przez różne działania plastyczne

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do wypowiadania się poprzez różne techniki plastyczne i rozwijanie wrażliwości na kształty i kolory	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • nazywa kolory powstałe w wyniku zmieszania barw, • podaje nazwy kolorów, które należy mieszać, aby powstał kolor: zielony, pomarańczowy, różowy, brązowy, fioletowy,

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • nadaje tytuły stworzonym przez siebie obrazom, kompozycjom, • tworzy swobodne, kolorowe kompozycje różnorodnymi technikami i opisuje swoje dzieło, • projektuje stroje, kukielki, pacynki, wystrój mieszkania, aranżację ogrodu, • tworzy obrazy na małych i dużych powierzchniach, stosując technikę collage'u, • tworzy obrazy – miniaturki, stosując różne techniki plastyczne, • z namalowanych dowolnie kolorowych plam wydobywa kształty, komponując obraz, • rysuje pastelami olejnymi różnorodne postaci w ruchu, • rysuje pastelami olejnymi i suchymi, rozplanowując rysunek na całej powierzchni kartki, • maluje obrazy, używając różnorodnych farb i różnej grubości pędzli według własnego pomysłu, • tworzy jak najwięcej rysunków, używając kredek tylko w trzech podstawowych kolorach, • tworzy kolorowe płaskorzeźby i rzeźby z mas terapeutycznych i plasteliny, nazywa swoje dzieło, • tworzy obrazy na wykonanych własnoręcznie różnych fakturach.
<p>2. Rozwijanie zainteresowania dziełami sztuki, tradycjami i obrzędami ludowymi swego regionu</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • gromadzi ilustracje, zdjęcia różnorodnych dzieł sztuki regionalnej, obrzędów ludowych swego regionu, • tworzy albumy ze zgromadzonych ilustracji, zdjęć różnorodnych dzieł sztuki regionalnej, obrzędów ludowych swego regionu, • rysuje zabytki oglądane w najbliższej okolicy, na filmach, ilustracjach, fotografiach, • współtworzy kącik regionalny, gromadząc i charakteryzując przedmioty związane ze sztuką regionalną, obrzędami, tradycjami ludowymi swego regionu, • współtworzy dekoracje do uroczystości związanych z różnorodnymi świętami, np. Wielkanoc, powitanie wiosny.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 10. Wspomaganie rozwoju umysłowego dzieci poprzez zabawy konstrukcyjne, budzenie zainteresowań technicznych

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wznosi konstrukcje z klocków i tworzy kompozycje z różnorodnych materiałów (np. przyrodniczych), ma poczucie sprawstwa (potrafię to zrobić) i odczuwa radość z wykonanej pracy;
- podczas majsterkowania używa – we właściwy sposób – prostych narzędzi;
- interesuje się urządzeniami technicznymi (np. używanymi w gospodarstwie domowym), próbuje rozumieć sposób ich działania i zachowuje ostrożność przy korzystaniu z nich.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 10. Interesuję się techniką, konstruję i cieszę się, że potrafię to zrobić

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie zainteresowań technicznych	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • podaje pomysły na ulepszenie istniejących już urządzeń, np. w gospodarstwie domowym, • wyjaśnia szczegółowo działanie opracowanego przez siebie w formie rysunku wynalazku technicznego, • przedstawia słownie proces powstawania (kolejne etapy) zaprojektowanego przez siebie urządzenia technicznego.
2. Inspirowanie do działań konstrukcyjnych	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • konstruuje urządzenie techniczne z różnorodnych materiałów, np. klocków, patyczków, plasteliny, sznurka, według własnego projektu opracowanego w formie schematycznego rysunku, • z podanych elementów konstruuje urządzenie ułatwiające codzienne życie, opisując jego działanie ze wskazaniem na ulepszenia, • buduje dom marzeń według własnego projektu, opisując kolejne etapy budowy i niezwykle cechy, zalety tego domu, • motywuje inne dzieci do współtworzenia ciekawych konstrukcji i ulepszania już istniejących.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 11. Pomaganie dzieciom w rozumieniu istoty zjawisk atmosferycznych i w unikaniu zagrożeń

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- rozpoznaje i nazywa zjawiska atmosferyczne charakterystyczne dla poszczególnych pór roku, podejmuje rozsądne decyzje i nie naraża się na niebezpieczeństwo wynikające z pogody (np. nie stoi pod drzewem w czasie burzy, nie zdejmuje czapki w mroźną pogodę);
- wie, o czym mówi osoba zapowiadająca pogodę w radiu lub telewizji (np. że będzie padał deszcz lub śnieg, że będzie wiał wiatr) i w miarę swoich możliwości wykorzystuje te informacje.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 11. Obserwuję pogodę i wiem, jak się zachować, aby było bezpiecznie

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie rozumienia istoty zjawisk atmosferycznych	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> • wyjaśnia zjawiska atmosferyczne, np. mżawka, grad, rosa, szron, szadź, mgła, tęcza, błyskawica, grzmot, • wyciąga wnioski z obserwacji płatków śniegu, • w trakcie zajęć poglądowych szuka odpowiedzi na pytania typu: <i>Jak powstaje burza?</i>

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
2. Uświadamianie dzieciom konieczności zachowania się stosownego do pogody	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyjaśnia pojęcia: susza, powódź, określając związane z nimi zagrożenia, • wyjaśnia pojęcie ubierania się „na cebulkę” w chłodne dni, określając korzyści z tego płynące, • wyjaśnia znaczenie tkanin ubraniowych z włókien naturalnych dla zdrowia, • projektuje ubranie odpowiednie do danej pogody, uzasadnia swój pomysł.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 12. Wychowanie dla poszanowania roślin i zwierząt

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- umie wymieniać rośliny i zwierzęta żyjące w różnych środowiskach przyrodniczych (np. na polu, na łące, w lesie);
- wie, jakie warunki są potrzebne do rozwoju zwierząt (przestrzeń życiowa, bezpieczeństwo, pokarm) i wzrostu roślin (światło, temperatura, wilgotność);
- potrafi wymienić zmiany zachodzące w życiu zwierząt i roślin w kolejnych porach roku; wie, jak człowiek może chronić zwierzęta i rośliny oraz pomóc im np. przetrwać zimę.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 12. Jestem częścią przyrody, szanuję rośliny i zwierzęta

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Rozwijanie umiejętności związanych z poznaniem świata roślin	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • prowadzi albumy roślin chronionych, • szuka roślin chronionych podczas spacerów i wycieczek, • aktywnie uczestniczy w rozmowach na temat „Ciekawostki ze świata roślin”, • tworzy albumy ze zgromadzonych ilustracji, własnych rysunków, zdjęć, okazów naturalnych itp. na temat „Niezwykły świat roślin”, • wykonuje prace plastyczne na temat „Moja niezwykła roślina”, uzasadniając swój wybór.
2. Rozwijanie umiejętności związanych z poznaniem świata zwierząt	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • z zaciekawieniem ogląda książki, filmy o zwierzętach prehistorycznych, • opracowuje albumy, wykorzystując zgromadzone zdjęcia, ilustracje, własne rysunki, na temat „Zwierzęta żyjące dawno temu i dzisiaj”, • tworzy własny album na temat „Niezwykłe zwierzęta”, uzasadniając swój wybór, • wykonuje prace plastyczne na temat „Najbardziej niezwykłe zwierzę”, uzasadniając swój wybór.
3. Kształtowanie postawy szacunku i ochrony przyrody	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyjaśnia hasła: „Szanujesz wodę, szanujesz przyrodę”, „Przyrodę kochamy, więc jej pomagamy”, „Czyste powietrze, las i woda to przyrody uroda”, • podaje propozycje rozwiązania problemu: „Co mogą zrobić dorośli i dzieci z górą śmieci?”, „Co mogą zrobić dorośli i dzieci, aby nie było tak dużo śmieci?”.

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • wyjaśnia działanie oczyszczalni ścieków na podstawie obserwacji z wycieczki do oczyszczalni i ilustracji, • prowadzi miniprawy ekologiczne, np. szczypiorek, rzeżucha, • wyjaśnia hasło „Wszyscy jesteśmy częścią przyrody”, • obrazuje piękno przyrody w pracach plastycznych wykonywanych różnorodnymi technikami.
4. Wzbudzenie zainteresowania kosmosem	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • gromadzi książki i czasopisma, ilustracje, informacje o kosmosie, planetach, gwiazdozbiorach, • rozpoznaje planety Układu Słonecznego, • wskazuje Słońce na mapie Układu Słonecznego, • podaje krótkie informacje o Mikołaju Koperniku, • posługuje się pojęciami związanymi z kosmosem, np. planeta, orbita, gwiazda, kometę, meteor, rakieta, • wykonuje prace plastyczne i techniczne na temat kosmosu.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 13. Wspomaganie rozwoju intelektualnego dzieci wraz z edukacją matematyczną

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- liczy obiekty i rozróżnia błędne liczenie od poprawnego;
- wyznacza wynik dodawania i odejmowania, pomagając sobie liczeniem na palcach lub innych zbiorach zastępczych;
- ustala równoliczność dwóch zbiorów i posługuje się liczebnikami porządkowymi;
- rozróżnia stronę lewą i prawą, określa kierunki i ustala położenie obiektów w stosunku do własnej osoby, a także w odniesieniu do innych obiektów;
- wie, na czym polega pomiar długości, i zna proste sposoby jej mierzenia: krokami, stopa za stopą;
- zna stałe następstwo dni i nocy, pór roku, dni tygodnia, miesięcy w roku.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 13. Lubię matematykę i rozumiem coraz więcej

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Kształcenie umiejętności liczenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • sprawnie liczy przedmioty, ustalając, ile ich jest razem, • stosuje sprawne liczenie w sytuacjach życiowych, np. dla tyłu dzieci trzeba przygotować tyle talerzy, • liczy przedmioty, przekraczając próg dziesiątkowy, • dostrzega rytm dziesiątkowy, • kontynuuje liczenie od dowolnego miejsca, np. pięć, sześć, • liczy przedmioty wspak, także od dowolnego miejsca, • pokazując na palcach, liczy piątkami i dziesiątkami, • ustala i respektuje umowy w trakcie kupna i sprzedaży w sytuacjach zabawowych.

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
2. Rozwijanie umiejętności działania na zbiorach	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wnioskuje o stałej liczbie elementów w zbiorze po obserwowanych zmianach, np. zsuniecie elementów zbioru, • ustala równoliczność zbiorów poprzez liczenie albo jednoznaczne przyporządkowanie (ustawianie w pary), • uczestniczy w grach i zabawach ułatwiających poznanie aspektu kardynalnego liczby, • porównuje liczby, stosując znaki $<$, $>$.
3. Rozwijanie umiejętności posługiwania się liczebnikami porządkowymi	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega regularność układu pozycyjnego, • układa przedmioty w szeregi, liczy, przekraczając próg dziesiątkowy, nazywając liczebniki, • określa miejsce przedmiotu w rzędzie: <i>ten jest trzeci, szósty...</i>, • liczy obiekty ustawione w rzędzie od początku do końca i odwrotnie oraz z dowolnego miejsca, licząc dalej i wstecz, • aktywnie uczestniczy w grach i zabawach ułatwiających poznanie aspektu porządkowego liczby, np. jazda windą.
4. Rozwijanie orientacji przestrzennej	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • różnicuje lewą i prawą stronę własnego ciała, • słownie ustala relacje „ja i moje otoczenie” z własnego punktu widzenia, • wytycza kierunki w przestrzeni od obranego przedmiotu, np. na lewo od, za przedmiotem, z tyłu, • orientuje się na kartce papieru: lewy brzeg, prawy, góra, dół, prawy górny róg.
5. Rozwijanie umiejętności dostrzegania i rozumienia rytmów	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przekłada jeden rytm na drugi, np. ułożony rytm z klocków na rytm dźwiękowy (np. klaskanie, stukanie), • koduje rytm na kartce papieru w postaci szlaczka, • układa wyliczanki lub krótkie opowiadania z powtarzającymi się motywami, • orientuje się, co oznaczają pojęcia wczoraj, przedwczoraj, jutro, pojutrze, • dostrzega rytm i stałe następstwo pór roku, miesięcy, dni tygodnia, • układa kalendarze, np. z klocków, patyczków, uwzględniając prawidłowość stałego następstwa pór roku, miesięcy, dni tygodnia.
6. Kształcenie umiejętności mierzenia	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • porównuje obiekty pod względem długości, wielkości, • mierzy długość krokami i stopą za stopą, łokciem, dłonią, palcami, • stosuje umiejętność mierzenia krokami i stopą za stopą, łokciem, dłonią, palcami w sytuacjach życiowych, • odmierza długości klockiem, patykiem, sznurkiem w codziennych sytuacjach, wnioskuje o stałości długości w sytuacjach zadaniowych, • mierzy obiekty narzędziami pomiaru długości: miarą krawiecką, linijką, taśmą mierniczą, miarą stolarską.
7. Kształcenie intuicji geometrycznych	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyodrębnia kształty, nazywając je: kwadratowy – kwadrat, okrągły – koło, trójkątny – trójkąt, prostokątny – prostokąt,

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • układa kompozycje z mozaiki geometrycznej, klocków, • ustala na poziomie intuicji, czym jest koło, prostokąt, kwadrat, trójkąt, • eksperymentuje, wypowiadając się na temat uzyskanych: efektu lustrzanego odbicia, przesunięcia i obrotu figur geometrycznych, • projektuje parkiety, tkaniny, tapety, mieszkania z kartoników o różnych kształtach, stosując obroty i złożenia.
<p>8. Kształcenie umiejętności układania i rozwiązywania zadań z treścią oraz zapisywania czynności matematycznych</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozwiązuje zadania wymagające liczenia w sytuacjach zabawowych i życiowych, • układa zadania do obrazków, • symuluje rozwiązywanie zadań ułożonych do obrazków na kasztanach, patyczkach, innych liczmanach, • układa i rozwiązuje zadania z treścią bez obrazków, • koduje i dekoduje czynności matematyczne, używając liczb i znaków: +, -, =, <, >.
<p>9. Rozwijanie umiejętności mierzenia ilości płynu oraz uświadomienia sobie jego stałej ilości</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega zmiany towarzyszące przelewaniu wody: dolewam – jest więcej, odlewam – jest mniej, • mierzy ilość płynu, posługując się miarką, np. kubkiem, garnuszkiem, filiżanką, • wyciąga wnioski z obserwacji zachowania się wody w zamkniętych butelkach po zmianie ich położenia, • wyciąga wnioski z eksperymentów z przelewaniem wody butelkami litrowymi i półlitrowymi oraz o innej pojemności.
<p>10. Kształcenie umiejętności ważenia</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • konstruuje wagę z patyka, sznurka i torebek foliowych, • waży zabawki klockami, stwierdzając, ile klocków waży zabawka, • porównuje w trakcie ważenia ciężar dwóch przedmiotów, stwierdzając: <i>to waży tyle i jest lżejsze, to waży tyle i jest cięższe,</i> • stosuje formuły niezbędne podczas ważenia: <ul style="list-style-type: none"> – sprawdzić, czy szalki są puste, – do jednej włożyć to, co chce się zważyć, – do drugiej wkładać odważniki (np. klocki, kasztany), – dążyć do zrównoważenia ciężaru, – stwierdzić, ile waży przedmiot, • umie oddzielić cechę ciężaru od cechy przedmiotu, np. mały woreczek gwoździ jest cięższy od dużego worka wacików (cecha przedmiotu to wielkość), • aktywnie uczestniczy w zabawie w ważenie, próbując posługiwać się prawdziwymi odważnikami i różnorodnie pakowanymi przedmiotami.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 14. Kształtowanie gotowości do nauki czytania i pisania

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- potrafi określić kierunki oraz miejsca na kartce papieru, rozumie polecenia typu: *narysuj kółko w lewym górnym rogu kartki; narysuj szlaczek, zaczynając od lewej strony kartki;*
- potrafi uważnie patrzeć (organizuje pole spostrzeżeniowe), aby rozpoznać i zapamiętać to, co jest przedstawione na obrazkach;

AUTOR: Iwona Broda

- *układa krótkie zdania, dzieli zdania na wyrazy, dzieli wyrazy na sylaby, wyodrębnia głoski w słowach o prostej budowie fonetycznej;*
- *dysponuje sprawnością rąk oraz współpracą rąk i oka potrzebną do rysowania, wycinania i nauki pisania;*
- *interesuje się czytaniem i pisaniem; jest gotowe do nauki czytania i pisania;*
- *slucha np. opowiadań i baśni, rozmawia o nich; interesuje się książkami;*
- *rozumie sens informacji podanych w formie uproszczonych rysunków oraz często stosowanych oznaczeń i symboli.*

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 14. Przygotowuję się do czytania i pisania

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Pomaganie dzieciom w przygotowaniu się do płynnego czytania	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dokonuje analizy i syntezy słuchowej wyrazów, określając, jaką głoskę słyszy w nagłosie, śródgłosie, wygłosie, • rozpoznaje obrazy liter: drukowana mała i wielka litera, pisana mała i wielka litera, • dokonuje analizy i syntezy wzrokowej wyrazu, • układa z rozsypanki literowej wyrazy, • układa z rozsypanki wyrazowej zdania, • czyta wyrazy i krótkie zdania, • czyta krótkie teksty, • czyta płynnie teksty.
2. Pomaganie dzieciom w przygotowaniu się do pisania	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rysuje po śladzie znaki literopodobne, • rysuje szlaczki z kształtami liter według wzoru, • pisze litery po śladzie, • pisze litery, • pisze sylaby z zachowaniem poprawnego łączenia liter po śladzie, • pisze sylaby z zachowaniem poprawnego łączenia liter według wzoru, • pisze wyrazy z zachowaniem poprawnego łączenia liter po śladzie, • pisze wyrazy z zachowaniem poprawnego łączenia liter według wzoru, • pisze krótkie zdania.
3. Budzenie zainteresowania czytaniem i pisaniami warunkującym możliwość poznania ciekawych książek, w tym utworów literatury dziecięcej	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • „pisze” listy i krótkie historyjki, stosując symboliczne obrazki, znaki oraz wyrazy, i odczytuje takie listy otrzymane od innych dzieci, • wykonuje książeczki obrazkowo-wyrazowe, czyta je, • czyta proste teksty w książeczkach z biblioteczki grupowej, • przepisuje wyraz i krótkie teksty, np. tytuły z książeczek, • uczestniczy w wycieczce do biblioteki, korzysta z księgozbioru, • wykonuje samodzielnie książeczki z obrazkami i prostym tekstem, • prezentuje własne książeczki na forum grupy, • czyta dzieciom bajki i wiersze.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 15. Wychowanie rodzinne, obywatelskie i patriotyczne

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- wymienia imiona i nazwiska osób bliskich;
- wie, gdzie te osoby pracują, czym się zajmują;
- zna nazwę miejscowości, w której mieszka; zna ważniejsze instytucje i orientuje się w rolach społecznych pełnionych przez ważne osoby (np. policjanta, strażaka);
- wie, jakiej jest narodowości, że mieszka w Polsce, że stolicą Polski jest Warszawa;
- nazywa godło i flagę państwową, zna polski hymn i wie, że Polska należy do Unii Europejskiej;
- wie, że wszyscy ludzie mają równe prawa bez względu na narodowość, kolor skóry, płeć.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 15. Kocham swoją rodzinę, miejscowość, swój kraj

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
1. Motywowanie do uczestniczenia w życiu rodziny	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • opowiada o członkach swojej najbliższej i dalszej rodziny: mamie, tacie, siostrze, bracie, babci, dziadku, cioci, wujku, • podaje pełny adres zamieszkania, • wykonuje samodzielnie drobne upominki dla najbliższych z okazji różnorodnych świąt, • opowiada o rodzinnych tradycjach związanych z obchodami świąt, uroczystości, • opowiada o wydarzeniach rodzinnych, • wypowiada się szczegółowo na temat pracy rodziców, próbując pokazać ją za pomocą ruchu, • uczestniczy we wspólnych przedszkolnych zajęciach edukacyjnych z najbliższymi, pełniąc rolę gospodarza, • pełni rolę gospodarza podczas różnorodnych uroczystości przedszkolnych z udziałem rodziny.
2. Kształtowanie postawy patriotycznej w kontekście tożsamości narodowej oraz równości wszystkich ludzi, bez względu na narodowość, kolor skóry, płeć	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • określa charakterystyczne cechy krajobrazu swojego regionu, • określa charakterystyczne cechy krajobrazu różnych regionów Polski (góry, niziny, wyżyny, pojezierza, wybrzeże), • wskazuje na mapie swoje miasto i rzekę, nad którą leży, oraz większe miasta regionu, • tworzy prace plastyczne inspirowane pięknem krajobrazów Polski, • tworzy obrazy, rysując i malując z natury w trakcie wycieczek przyrodniczych po własnym regionie, • śpiewa fragment hymnu Polski, zachowując odpowiednią postawę, • aktywnie uczestniczy w zabawach dziecięcych charakterystycznych dla innych państw Unii, • akceptuje w grupie dzieci innej narodowości, inicjując wspólne zabawy, • rozróżnia flagi wybranych państw Unii, • wskazuje na mapie niektóre kraje Unii.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 16. Przygotowanie dzieci do posługiwania się językiem obcym nowożytnym

Dziecko kończące wychowanie przedszkolne i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- uczestniczy w zabawach, np. muzycznych, ruchowych, plastycznych, konstrukcyjnych, teatralnych;
- rozumie bardzo proste polecenia i reaguje na nie;
- powtarza rymowanki, proste wierszyki i śpiewa piosenki w grupie;
- rozumie ogólny sens krótkich historyjek opowiadanych lub czytanych, gdy są wspierane np. obrazkami, rekwizytami, ruchem, mimiką, gestami.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 16. Przygotuję się do posługiwania się językiem obcym nowożytnym

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
Motywowanie do nauki języka obcego	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega korzyści płynące ze znajomości języków obcych, • aktywnie słucha rymowanek, piosenek, opowiadań, bajek w języku obcym, • reaguje w sposób niewerbalny lub werbalny na polecenia, • aktywnie uczestniczy w wesołych zabawach słownych, muzyczno-ruchowych, plastycznych teatralnych, plastycznych, konstrukcyjnych, manipulacyjnych i innych, • aktywnie uczestniczy w scenkach teatralnych, przedstawieniach itp., • aktywnie słucha historyjek, opowiadań i bajek, • rozwiązuje niewerbalnie lub werbalnie zagadki, • aktywnie uczestniczy w działaniach praktycznych proponowanych przez nauczyciela, np. wspólne pieczenie ciastek, robienie sałatki, kanapek, napojów, prowadzenie prostych hodowli itd., • aktywnie ogląda krótkie filmy w obcym języku, • prowadzi „kącik językowy” z pomocą nauczyciela i rodziców, • aktywnie uczestniczy wraz z nauczycielem i rodzicami we wspólnych zajęciach prowadzonych w języku obcym, pełniąc rolę gospodarza, • powtarza słowa i krótkie zwroty, • powtarza rymowanki, wierszyki w danym języku, • wypowiada słowa i krótkie zdania w języku obcym, • odpowiada krótko na proste pytania, • śpiewa rymowanki i piosenki, • nazywa wybrane rzeczy w języku obcym.

UWAGA!!!

Nauka języka obcego powinna odbywać się według specjalistycznego programu opracowanego przez osoby posiadające określone prawem kwalifikacje do nauczania danego języka obcego. Program taki będzie szczegółowo podawał cele ogólne i szczegółowe, metody i formy pracy z dzieckiem w wieku przedszkolnym.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego

Obszar 17. Przygotowanie do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym dzieci należących do mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem

AUTOR: Iwona Broda

regionalnym, o których mowa w ustawie z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym

Dziecko kończące wychowanie przedszkolne i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej:

- uczestniczy w zabawach prowadzonych w języku mniejszości narodowej, lub etnicznej lub języku regionalnym;
- rozumie bardzo proste polecenia wydawane w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym i reaguje na nie;
- powtarza rymowanki, proste wierszyki i śpiewa piosenki w grupie w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym;
- rozumie ogólny sens krótkich historyjek opowiadanych lub czytanych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym;
- wie, do jakiej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej należy;
- zna godło swojej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej.

Program „Od przedszkolaka do pierwszaka”

Blok 17. Przygotowuję się do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
<p>Motywowanie do posługiwania się językiem mniejszości narodowej lub etnicznej lub językiem regionalnym</p>	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podaje, do jakiej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej należy, • rozpoznaje godło swojej wspólnoty narodowej, etnicznej lub językowej, • dostrzega, że są osoby posługujące się innym językiem, • dostrzega elementy podobne i wspólne dla własnej i innej kultury, nazywając je; • dostrzega wspólne, akceptowane przez większość uniwersalne wartości, • dostrzega, że wszyscy mają równe prawa do zabawy, nauki, bez względu na kolor skóry, narodowość, płeć, język, • aktywnie uczestniczy w działaniach związanych z pielęgnowaniem danych tradycji i zwyczajów, • aktywnie ogląda krótkie filmy dotyczące własnej kultury, historii, tradycji itp., • aktywnie uczestniczy w wielokulturowych zabawach integracyjnych, inicjując je, • wraz z nauczycielem i rodzicami prowadzi „kącik kulturowy”, podając własne pomysły, • aktywnie słucha rymowanek i krótkich piosenek w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym, powtarzając je, • reaguje w sposób niewerbalny lub werbalny na polecenia wydawane w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym, • aktywnie uczestniczy w różnorodnych wesołych zabawach słownych, muzyczno-ruchowych, plastycznych, teatralnych, konstrukcyjnych, manipulacyjnych i innych prowadzonych w danym języku, inicjując je, • aktywnie uczestniczy w scenkach teatralnych, przedstawieniach prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub języku regionalnym, • aktywnie słucha historyjek, opowiadań, bajek w danym języku, • aktywnie ogląda krótkie filmy w danym języku, • rozwiązuje niewerbalnie lub werbalnie zagadki, • aktywnie uczestniczy w działaniach praktycznych proponowanych przez nauczyciela, np. wspólne pieczenie ciastek, robienie sałatki, kanapek, napojów, prowadzenie prostych hodowli itd.;

AUTOR: Iwona Broda

Cele ogólne	Cele szczegółowe (umiejętności dzieci)
	<ul style="list-style-type: none"> • aktywnie uczestniczy wraz z nauczycielem i rodzicami we wspólnych zajęciach prowadzonych w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym; • powtarza słowa, krótkie zwroty, zdania, • powtarza rymowanki, wierszyki w danym języku, • wypowiada słowa i krótkie zdania w danym języku, • odpowiada na proste pytania, • śpiewa krótkie rymowanki i piosenki, • mówi wierszyki w danym języku, • nazywa rzeczy w danym języku.

UWAGA!

„Podtrzymywanie poczucia tożsamości narodowej i etnicznej dzieci należących do mniejszości narodowej dokonuje się w trakcie edukacji przedszkolnej realizowanej zgodnie z podstawą programową wychowania przedszkolnego bez wprowadzania dodatkowych zajęć nauczania języka mniejszości, a jedynie przez realizację programu wychowania przedszkolnego w sposób dwujęzyczny. Proporcje między czasem zajęć prowadzonych w języku mniejszości lub regionalnym i zajęć prowadzonych w języku polskim zależą od wyboru sposobu nauczania języka. Możliwe jest:

- prowadzenie zajęć przedszkolnych w języku mniejszości lub regionalnym
- prowadzenie zajęć w sposób dwujęzyczny – w języku polskim i mniejszości lub języku regionalnym (w równych proporcjach czasowych)
- prowadzenie zajęć w języku polskim, przy czym część tych zajęć w wymiarze 4 godzin (zegarowych) tygodniowo prowadzona jest w języku mniejszości lub regionalnym”

„ (...) nauczanie języka mniejszości, języka regionalnego, własnej historii i kultury oraz geografii państwa, z którego obszarami kulturowymi utożsamia się mniejszość narodowa odbywa się na podstawie programów nauczania dopuszczonych do użytku w szkole przez dyrektora szkoły” [cytat: Grażyna Płoszajska, radca ministra MEN Departament Kształcenia Ogólnego i Wychowania. (Śląski Kongres Oświaty – materiały szkoleniowe. Katowice, listopad 2014)].

DIAGNOZA PRZEDSZKOLNA, CZYLI JAK BADAĆ, ABY WYNIKI BYŁY PRAWDZIWE?

Prowadząc diagnozę przedszkolną, w szczególności diagnozę gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole, najlepiej wykorzystać wyniki obserwacji prowadzonej w naturalnych przedszkolnych warunkach, podczas swobodnej działalności, zabawy dziecka oraz w czasie zorganizowanych zajęć. Obserwacja bowiem jest doskonałą metodą poznawania dzieci. Jej wyniki można notować w **zeszycie obserwacji, arkuszu obserwacji**. Doskonałym narzędziem badawczym są wszelkie **wytwory dziecięce** (rysunki, prace, konstrukcje itd.).

Diagnoza w dużej mierze zależy od obserwatora, którego powinna cechować rzetelność, spostrzegawczość i obiektywizm. Ważne, aby obserwowane dziecko nie wiedziało, że jego zachowanie jest przedmiotem badań, gdyż mogłoby zachowywać się nienaturalnie. Dobrze jest przygotować kilka scenariuszy zajęć, sprawdzających umiejętności dziecka. Powinny one wzbudzić zainteresowanie dzieci, ale nie mogą zakłócać rytmu dnia codziennego, w którym przedszkolaki czują się swobodnie i bezpiecznie.

Do diagnozy najlepiej wykorzystać naturalne, ulubione i bliskie dziecku przedmioty, np. zabawki, liczmany, układanki, gry, książeczki, różnorodne przybory gimnastyczne.

Prowadząc diagnozę, należy pamiętać o paru prostych zasadach. Należy:

- stworzyć serdeczną, naturalną atmosferę, taką jak podczas zwyczajnych, codziennych zajęć z dziećmi w przedszkolu,
- kierować się zasadą stopniowania trudności i zawsze zaczynać od najłatwiejszej odmiany zadania (forma rozgrzewki),
- prowadzić zadania w formie dobrej zabawy, tak aby dziecko nie odczuwało stresu, takiego jak np. przy zdawaniu egzaminu,
- przygotować interesujące dla dzieci zajęcia, motywując je w ten sposób do podejmowania zadań,
- formułować krótkie, proste polecenia, tak aby dziecko mogło wywiązać się z jego wykonania.

Dziecko nie powinno odczuwać ciężaru prowadzonego „sprawdzianu”. Wtedy jest szansa na to, że wyniki będą prawdziwe.

Niezwykle ważne jest diagnozowanie dziecka pięcioletniego, sześciolatniego, czyli tego, które niebawem podejmie naukę w szkole. Jak to można zrobić?

Na początek należy zdefiniować pojęcie gotowości i dojrzałości dziecka do rozpoczęcia nauki w szkole. **Gotowość szkolna** to osiągnięcie takiego poziomu rozwoju psychofizycznego, który umożliwia dziecku przystosowanie się do nauki w szkole. **Dojrzałość szkolna** to osiągnięcie poziomu rozwoju, umożliwiającego dziecku naukę czytania, pisania, liczenia, zgodne współżycie i współdziałanie w grupie rówieśniczej oraz dostosowanie się do wymagań szkolnych.

Wymagania stawiane dziecku mającemu podjąć naukę szkolną dotyczą przede wszystkim rozwoju: fizyczno-ruchowego, mowy, poznawczego, emocjonalnego, społecznego oraz przygotowania do nauki czytania, liczenia, pisania.

Proponowany **arkusz diagnostyczny** oraz **sposób realizacji zadań** jest opracowany zgodnie z niniejszym programem. **Co więcej, już w trakcie codziennych zajęć prowadzonych zgodnie z programem oraz swobodnej działalności dziecka można zaobserwować, w jakim stopniu wychowankowie osiągają umiejętności ujęte w arkuszu diagnostycznym.**

Arkusz ewaluacyjny umiejętności dziecka (s. 127–132), który także pełni rolę arkusza obserwacji działań dziecka w danym okresie, np. w ciągu miesiąca (zgodnie z okresowym, np. miesięcznym, planem pracy nauczyciela), stanowi źródło wiedzy o postępach i rozwoju każdego dziecka.

Przykładowy arkusz diagnostyczny

„Od pięciolatka do sześciolatka”

Imię i nazwisko dziecka

Wiek dziecka

Data urodzenia

Data przeprowadzenia diagnozy

Istotne dane o stanie zdrowia dziecka

Frekwencja dziecka w przedszkolu

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
I. Rozwój fizyczno-ruchowy					
1	Chętnie uczestniczy w ćwiczeniach gimnastycznych i zabawach ruchowych kształtujących postawę.				
2	Biega w różnych kierunkach bez potrącania, omijając przeszkody.				
I. Rozwój fizyczno-ruchowy					
3	Wykonuje podskoki na jednej nodze i obunóż.				
4	Wykonuje „pajacyka”.				
5	Chwyta i odrzuca piłkę.				
6	Rzuca piłką do celu.				
7	Toczy piłkę przed sobą jedną ręką i dwiema rękami.				
8	Wchodzi na ławeczkę, przechodzi po niej i zeskakuje z niej na ugięte nogi.				
9	Porusza się prawidłowo na czworakach w grupie, omijając inne dzieci.				
II. Rozwój mowy					
1	Wymawia poprawnie głoski, w tym <i>sz, ż, dż, cz, r</i> .				
2	Poprawnie formułuje zdanie, dokonuje autokorekty.				

AUTOR: Iwona Broda

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
3	Wypowiada się na temat obrazka, formułując kilka zdań.				
4	Zachowuje kolejność zdarzeń podczas wypowiedzi.				
5	Wyjaśnia znaczenie wybranych słów.				
III. Rozwój poznawczy					
1	Spostrzega różnice w dwóch pozornie identycznych obrazkach.				
2	Rozumie podstawowe pojęcia abstrakcyjne, np. <i>kształt, kierunek</i> .				
3	Rozumie znaczenie prostych symboli, znaków.				
4	Rozumie pytania i polecenia.				
5	Formułuje wnioski dotyczące obserwowanych zdarzeń, zjawisk.				
6	Recytuje krótkie wiersze, wyliczanki.				
7	Wykazuje się ogólną wiedzą, w tym podaje swój adres zamieszkania.				
8	Jest aktywne poznawczo: zadaje pytania, oczekuje odpowiedzi.				
9	Podjmuje próbę wyjaśniania obserwowanych zjawisk.				
10	Chętnie uczestniczy w grach i zabawach, szczególnie liczbowych.				
IV. Rozwój emocjonalno-społeczny					
1	Wyraża swoje emocje werbalnie i niewerbalnie.				
2	Nazywa emocje, w szczególności: radość, smutek, złość, zadowolenie, zdziwienie.				
IV. Rozwój emocjonalno-społeczny					
3	Stara się panować nad swoimi emocjami.				
4	Potrafi przedstawić się na forum grupy.				

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
5	Określa swoje upodobania, zainteresowania, życzenia, marzenia.				
6	Przedstawia swoje pomysły i słucha pomysłów innych osób.				
7	Przestrzega zasad zgodnego współdziałania i reguł przyjętych w grupie i zawartych w kodeksie przedszkolaka.				
8	Wyraża swoje zdanie, np. <i>nie podoba mi się...</i> , <i>nie lubię</i> , <i>kiedy...</i>				
9	Współdziała z innymi dziećmi.				
10	Potrafi zwrócić się o pomoc do innego pracownika przedszkola.				
V. Przygotowanie do nauki czytania					
1	Dostrzega zmiany w układzie przedmiotów.				
2	Dobiera przedmioty i obrazki do pary.				
3	Odszukuje wskazane przedmioty na obrazku.				
4	Układa zabawki według wzoru.				
V. Przygotowanie do nauki czytania					
5	Wyodrębnia głoski w słowach.				
6	Dzieli wyrazy na sylaby, wypowiadając i klaszcząc rytmicznie.				
7	Dzieli zdanie na wyrazy.				
8	Rytmizuje krótkie zdania, naśladując nauczyciela.				
9	Wyszukuje określone litery w tekście.				
10	Czyta globalnie wyrazy.				
VI. Przygotowanie do nauki pisania					
1	Wykonuje ruchy naprzemienne.				

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
2	Lepi ludzika z plasteliny.				
3	Prawidłowo trzyma ołówek.				
4	Rysuje po śladach.				
5	Łączy linią punkty.				
6	Rysuje na kartce według poleceń nauczyciela.				
7	Odwzorowuje w liniach znaki literopodobne.				
VII. Przygotowanie do nauki liczenia					
1	Układa przedmioty w szeregi lub rzędy, liczy w możliwie szerokim zakresie, nazywając liczebniki.				
2	Rozróżnia błędne liczenie od poprawnego.				
3	Próbuje nazywać liczbę, np. <i>jest pięć lalek</i> .				
4	Wskazuje na palcach liczbę policzonych przedmiotów.				
5	Z pomocą nauczyciela ustala wynik dodawania i odejmowania, licząc przedmioty w sytuacjach zabawowych.				
6	Ustala równoliczność zbiorów, choć oceniając „na oko”, może wydawać się, że zbiory nie są równoliczne.				
7	Tworzy zbiory przedmiotów.				
8	Posługuje się liczebnikami porządkowymi.				

A – dziecko opanowało umiejętność powyżej poziomu wieku

B – dziecko opanowało umiejętność na poziomie wieku

C – dziecko opanowało umiejętność poniżej poziomu wieku

D – dziecko nie opanowało umiejętności

Podsumowanie arkusza diagnostycznego

Stopień opanowania przez dziecko umiejętności wpisujemy do odpowiedniej rubryki, oznaczając np. „X”. Jeśli dziecko opanowało 70% umiejętności oznaczonych: **A**, **B** – osiągnęło gotowość szkolną w stopniu doskonałym i bardzo dobrym. Jeśli zaś dziecko opanowało 70% umiejętności oznaczonych: **B**, **C** oraz **C**, **D** osiągnęło gotowość szkolną w stopniu średnim i niskim. Z dziećmi, które osiągnęły gotowość szkolną szczególnie w stopniu niskim, należy nasilić pracę według programu indywidualnego (opracowanego przez nauczyciela). Należałoby się też za zgodą rodziców skonsultować z poradnią psychologiczno-pedagogiczną.

AUTOR: Iwona Broda

Przykładowe zadania i sytuacje edukacyjne, czyli jak bezstresowo diagnozować

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
I. Rozwój fizyczno-ruchowy					
1	Chętnie uczestniczy w ćwiczeniach gimnastycznych i zabawach ruchowych.				
2	Biega w różnych kierunkach bez potrażeń, omijając przeszkody.				
3	Wykonuje podskoki na jednej nodze i obunóż.				
4	Wykonuje „pajacyka”.				
5	Chwyta i odrzuca piłkę.				
6	Toczy piłkę przed sobą jedną i dwiema rękami.				
7	Rzuca piłką do celu.				
8	Wchodzi na ławeczkę, przechodzi po niej i zeskakuje z niej na ugięte nogi.				
9	Porusza się prawidłowo na czworakach w grupie, omijając inne dzieci.				

Sytuacja edukacyjna „Sen pajacyka Jasia”

Pomocze: piłki, kosze lub pojemniki, trzy ławeczki, maskotka pajacyk, czarodziejska różdżka.

Ad. 1–2

Dzieci zgromadzone przed nauczycielem. Nauczyciel zaczyna zajęcia, wskazując na śpiącego pajacyka:

Pajacyk Jasio śpi i o czymś pięknym śni. Ciekawe o czym? Ja wiem, a ty chcesz wiedzieć też? To stań w szeregu, przygotuj się do biegu.

Dzieci stają w szeregu, następnie nauczyciel tłumaczy:

Jasio śni o tym, że wszystkie dzieci na chwilę zamieniają się w superdoskonale, kolorowe samochody, które szybko jeżdżą w różnych kierunkach po kolorowych drogach. To doskonałe samochody, bo nigdy się nie zderzają, lecz zawsze omijają.

Czary-mary, nie do wiary. Abrakadabra, plim, plam, plum, już samochodów cały tłum. Już jadą, już się mijają i nigdy się nie zderzają.

Dzieci, naśladując samochody, poruszają się w różnych kierunkach, bez potracania, a nauczyciel prowadzi obserwację. Zabawa w samochody to jedna z najbardziej ulubionych zabaw chłopców i dziewczynek.

Ad. 3

Na hasło *Stop!* samochody zatrzymują się. Nauczyciel kontynuuje:

Pajacyk Jasio śpi i o czymś pięknym śni. Śni mu się pajacykowa kraina, która się nie kończy i nie zaczyna. A w tej krainie pajacyków tysiące skaczących jak wesołe zające.

Nauczyciel wydaje polecenia, a dzieci przy wesołej muzyce skaczą na jednej nodze i obunóż.

AUTOR: Iwona Broda

Ad. 4

Na hasło *Stop!* zatrzymują się. Nauczyciel kontynuuje. Pokazuje ćwiczenie i mówi:
Fiki-miki, fiki-miki, teraz skaczą wesole pajacyki.

Ad. 5–7

Na hasło *Stop!* dzieci zatrzymują się i siadają wokół dywanu.

Odpocznijcie chwilkę, bo Pajacyk Jasio wyśnił sobie piłkę.

Nauczyciel demonstruje ćwiczenie z dzieckiem, a potem po kolei rzuca piłkę do każdego dziecka:

Rzucę ją do ciebie, chwyć ją mocno w dłonie, teraz odrzuć do mnie, porzucamy sobie.

Po zakończeniu tego ćwiczenia nauczyciel zwraca się do dzieci:

Piłka wszystkich już poznała, teraz toczyć by się chciała.

Nauczyciel mówi i jednocześnie wskazuje dzieciom drogę, którą pokonają z piłką:

Toczę sobie piłkę, o tak, przed siebie stąd – dotąd i stop. A teraz jedną ręką, którą chcę, toczę piłkę, aż zmęczy się. Stop.

Po zakończeniu ćwiczenia nauczyciel pokazuje duży zamknięty kosz i zwraca się do dzieci:

Pajacyk Jasio śpi i o czymś pięknym śni. Oto zaczarowany kosz, a co w nim jest? Zgadnie ktoś?

Dzieci podają pomysły, a nauczyciel po wysłuchaniu propozycji mówi:

Fiku-miku, o czym śniesz, mój pajacyku?

Otwiera kosz i wysypuje mniejsze piłki.

Łapcie piłki, chwytajcie i ustawcie się w koło. Pajacykowe piłki wskoczą do kosza wesolo.

Dzieci tworzą krąg, a następnie wrzucają po kolei piłki do kosza ustawionego w środku kręgu. Można wykonać np. trzy próby.

Ad. 8

Nauczyciel podnosi czarodziejską różdżkę i mówi:

Pajacyk Jasio śpi i o czymś pięknym śni. Raz, dwa, trzy, na ławeczce siadaj żwawo. Dziewczynki na lewo, a chłopcy na prawo.

Dzieci siadają na przeciwległych ławeczkach ustawionych pod ścianami. Na środku dywanu stoi ławeczka. Nauczyciel tłumaczy zadanie, śpiewając fragment znanej piosenki „Pieski małe dwa”.

Nauczyciel demonstruje ćwiczenie. Prosi naprzemiennie chłopca i dziewczynkę do przejścia po ławeczce. Dzieci przechodzą z asekuracją i wracają na swoje miejsca. Nauczyciel, nawiązując do ostatniego ćwiczenia, czaruje różdżką:

Czary-mary, nie do wiary. Abrakadabra, plim, plam, plum i już piesków cały tłum. Zaraz wyjdą na spacerek, na słońeczko, na wiaterek. A to pieski wyszkolone chodzą sobie w różne strony, omijają się wspaniale, bo to pieski doskonałe.

Przy piosence „Pieski małe dwa” dzieci poruszają się na czworakach. Kiedy piosenka ucichnie, wracają na swoje miejsca. A nauczyciel kończy opowieść:

Ciii, ciii, jeszcze Jasio śpi? Nie – śmieje się do dzieci wkóło, chce pobawić się wesolo.

Na zakończenie dzieci witają zaspanego pajacyka:

Fiku-miku, fiku-miku, baw się z nami pajacyku.

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
II. Rozwój mowy					
1	Wymawia poprawnie głoski, w tym: sz, ż, dz, cz, r.				
2	Poprawnie formułuje zdanie, dokonuje autokorekty.				
3	Wypowiada się na temat obrazka, formułując kilka zdań.				
4	Wyjaśnia znaczenie wybranych słów.				
5	Zachowuje kolejność zdarzeń podczas wypowiedzi.				

AUTOR: Iwona Broda

Tę serię umiejętności można sprawdzać stopniowo podczas zajęć codziennych lub w zabawie indywidualnej, zapraszając kolejno dzieci w formie nagrody do „obrazkowej zabawy”.

Sytuacja edukacyjna „Obrazkowe zabawy z żabką Człapką”

Pomoce: dwie identyczne maskotki żabki, różnorodne sylwety wycięte z kartonu (chmurki, słońce, drzewa itd.) i małe zabawki, klocki, różnorodne obrazki, książka z obrazkami o żabce Człapce.

Ad. 1

Nauczyciel zaprasza dziecko do zabawy z żabką Człapką do kącika przyrody. I dziecko, i nauczyciel mają swoją żabkę – maskotkę, z pomocą której będą pokazywać wierszyk. Dziecko, naśladując nauczyciela, powtarza i inscenizuje wiersz. Najpierw wyraźnie mówi kolejne wersy nauczyciel, a następnie dziecko je powtarza.

Żabka Człapka drogą człapie,

Człap, człap, człap.

Gdzie ten staw?

Szszszkoda,

że taka dłuuuuga droga.

Jak dż, dż, dż.

Aha! Dżdżownica lub stonoga!

Ad. 2

Nauczyciel zwraca się do dziecka, aby opowiedziało o żabce Człapce, o jej wyglądzie, zachowaniu. Nauczyciel dowolnie może poprowadzić rozmowę (ważne, by zadawał pytania otwarte, aby dziecko mogło wypowiadać się zdaniem, a nie jednym słowem).

Ad. 3

Nauczyciel zaciekawia dziecko, opowiadając, że w pewnym przedszkolu bajkowym dzieci dały w prezencie żabce Człapce książkę z obrazkami, w której na każdej ilustracji była żabka Człapka. Nauczyciel wspólnie z dzieckiem przegląda książkę. Wybiera jeden obrazek i opowiada o nim, a następnie pyta dziecko:

Który obrazek ci się podoba? Ja opowiadałam ci, teraz ty opowiedz o tym obrazku, który wybierzesz, a ja postucham, jak pięknie opowiadasz.

Uwaga! Do tego zadania można wykorzystać książeczkę o żabce Człapce wykonaną wcześniej przez dzieci w trakcie codziennych zajęć programowych.

Ad. 4

Nauczyciel przykłada żabkę do ucha, udając, że żabka coś mu mówi. Informuje dziecko, że ma ona zmartwienie, bo wczoraj była w odwiedzinach u bardzo mądrej koleżanki Kumki i nie rozumiała kilku słów. Teraz prosi o ich wyjaśnienie, bo też chce być taka mądra. Żabka pięknie prosi dziecko o pomoc w ich wyjaśnieniu.

Nauczyciel, naśladując żabkę, wypowiada wyrazy, np. ulewa, deszcz, słońce, kosmos, mądry, wesoły. Na koniec żabka dziękuje dziecku za wyjaśnienia i podaje łapkę-człapkę.

Ad. 5

Nauczyciel prosi dziecko, aby opowiedziało o zabawie z żabką Człapką. Na zakończenie żabka dziękuje dziecku za spotkanie i zaprasza kolejne dziecko.

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
III. Rozwój poznawczy					
1	Spostrzega różnice w dwóch pozornie identycznych obrazkach.				
2	Rozumie podstawowe pojęcia abstrakcyjne, np. kształt, kierunek.				
3	Rozumie znaczenie prostych symboli, znaków.				
4	Rozumie pytania i polecenia.				
5	Formułuje wnioski dotyczące obserwowanych zdarzeń, zjawisk.				
6	Recytuje krótkie wiersze, wycieczki.				
7	Wykazuje się ogólną wiedzą, w tym podaje swój adres zamieszkania.				
8	Jest aktywne poznawczo: zadaje pytania, oczekuje odpowiedzi.				
9	Podjmuje próbę wyjaśniania obserwowanych zjawisk.				
10	Chętnie uczestniczy w grach i zabawach szczególnie liczbowych.				

Sytuacja edukacyjna „Zabaw z żabką Człapką ciąg dalszy” (dalszy ciąg zadań poprzednich, tym razem z udziałem wszystkich dzieci)

Pomocze: po dwa pozornie identyczne obrazki z żabką Człapką dla każdego dziecka, z tym że każde ma inną parę ilustracji, maskotki – różne zwierzęta, przedmioty o różnych kształtach, ołówki.

Ad. 1

Nauczyciel ogłasza, że żabka Człapka przyniosła podarunki z zagadką dla dzieci. Rozdaje kolorowe koperty z dwoma pozornie identycznymi obrazkami o żabce Człapce. Dzieci oglądają je. Nauczyciel zwraca się do dzieci:

Pewnie zapytacie, gdzie zagadka? Powiem wam w sekrecie, że te obrazki wcale nie są takie same. Trochę się różnią. Zaznaczcie krzyżykiem te miejsca, które nie są takie same.

Po zakończeniu nauczyciel i żabka chwala dzieci.

Ad. 2–4

Żabka Człapka zaprasza do dalszej zabawy. Pokazuje na kartonikach symbole nawiązujące do kolejnych zadań, np. piktogram symbolizujący sposób ustawienia się dzieci, określający zabawę ruchową, znak mówiący o tym, że dzieci teraz muszą uważnie słuchać polecenia itd.

Uwaga! Można wykorzystać różne znaki umowne, wprowadzane w trakcie wcześniejszych codziennych działań programowych.

Nauczyciel rozkłada w różnych miejscach sali maskotki, klocki z mozaiki geometrycznej, inne klocki, różne przedmioty i prosi, aby kolejne grupy dzieci, np. maszerowały w kierunku misia, biegły w kierunku żabki itd. Następnie żeby poszukały i przyniosły przedmiot w kształcie koła, trójkąta.

Ad. 6–10

Do oceny rozwoju poznawczego według kolejnych punktów najlepiej wykorzystać wyniki z obserwacji zachowania dzieci w trakcie uroczystości i przedsięwzięć przedszkolnych oraz codziennych zajęć programowych.

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
IV. Rozwój emocjonalno-społeczny					
1	Potrafi przedstawić się na forum grupy.				
2	Nazywa emocje, w szczególności: radość, smutek, złość, zadowolenie, zdziwienie.				
3	Wyraża swoje emocje werbalnie i niewerbalnie.				
4	Stara się panować nad swoimi emocjami.				
5	Określa swoje upodobania, zainteresowania, życzenia, marzenia.				
6	Przedstawia swoje pomysły i słucha pomysłów innych osób.				
7	Przestrzega zasad zgodnego współdziałania i reguł przyjętych w grupie, zawartych w kodeksie przedszkolaka.				
8	Wyraża swoje zdanie, np. <i>Nie podoba mi się..., Nie lubię, kiedy...</i>				
9	Współdziała z innymi dziećmi.				
10	Potrafi zwrócić się o pomoc do innego pracownika przedszkola.				

Sytuacja edukacyjna „Zabawa w teatr – W domu smutku i radości, uśmiechu i złości”

Pomoce: scenografia – płaski model domu z kartonu z oknami i drzwiami. Okna i drzwi można otwierać, w oknach umieszczone są zdjęcia lub ilustracje ludzi w różnych stanach emocjonalnych: uśmiechnięci, smutni, zdziwieni, zdenerwowani, weseli.

Ad. 1–3

Nauczyciel inicjuje zabawę w teatr. Wchodzi na podest – miniscenę, kłania się i przedstawia, podając imię i nazwisko. Następnie zaprasza wszystkich do zabawy w teatr, wyjaśniając:

Oto scena, a wy i ja będziemy aktorami na tej scenie oraz widzami na widowni. Oto niezwykły dom smutku i radości, uśmiechu i złości, a dlaczego – zaraz się przekonacie.

Nauczyciel zaprasza kolejno dzieci – aktorów na scenę, aby tak jak on przedstawiły się (na początek zaprasza chętne dzieci, aby ośmielić inne). Następnie zaprasza po dwoje dzieci – aktorów. Dzieci losowo otwierają wybrane okno, określają stan emocjonalny osoby w oknie, np. jest uśmiechnięta, złości się. Dzieci na scenie, stojąc naprzeciwko siebie, pokazują stan emocjonalny osoby ze zdjęcia za pomocą mimiki, ruchów, gestów. Prowadzą dialog z drugim

AUTOR: Iwona Broda

dziekiem – aktorem, z pomocą nauczyciela pytając np. *Kiedy się uśmiechasz?*, *Kiedy jesteś zły?* itp. Na koniec kłaniają się i schodzą ze sceny. Widzowie biją brawo. Na zakończenie zabawy wszystkie dzieci razem na zmianę śmieją się głośno i uśmiechają.

Uwaga! To zajęcie należałoby powtarzać kilka razy w różnych sytuacjach w trakcie zajęć programowych, aby uzyskać obiektywne wyniki.

Ad. 4–10

Uwaga! Aby ocenić stopień uzyskania odpowiedniej umiejętności, najlepiej wykorzystać wyniki z obserwacji zachowania dzieci w trakcie uroczystości i przedsięwzięć przedszkolnych, codziennych zajęć programowych, wspólnych zajęć z rodzicami, wycieczek i spacerów. Trudno bowiem ocenić po jednym zajęciu ukierunkowanym na dane umiejętności, czy dziecko osiągnęło zamierzone cele czy też ich nie osiągnęło.

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
V. Przygotowanie do nauki czytania					
1	Dostrzega zmiany w układzie przedmiotów.				
2	Dobiera przedmioty i obrazki do pary.				
3	Odszukuje wskazane przedmioty na obrazku.				
4	Układa zabawki według wzoru.				
5	Wyodrębnia głoski w słowach.				
6	Dzieli wyrazy na sylaby, wypowiadając i klaszcząc rytmicznie.				
7	Dzieli zdanie na wyrazy.				
8	Rytmizuje krótkie zdania, naśladując nauczyciela.				
9	Wyszukuje określone litery w tekście.				
10	Czyta globalnie wyrazy.				

Sytuacja edukacyjna „Wielkie zgadywanie”

Pomoce: kilka pudełek oznaczonych literami: a, b, c, d, e (wielkimi i małymi, drukowanymi i pisanymi).

Nauczyciel ustawia je jedno na drugim w piramidę z zagadkami (można je postawić na miniscenie). Ogłasza dzieciom:

Oto, panowie i panie, ogłaszam wielkie zgadywanie. Oczywiście z nagrodami, zobaczycie sami!

Wyjaśnia dzieciom, że będą zdejmować i otwierać pudełka, zaczynając od tego, które jest na górze (tu dodatkowo można zadać pytanie: *Dlaczego będziemy zdejmować pudełka w taki sposób?*). W pudełkach ukryte są zagadki dla dzielnych przedszkolaków. Nauczyciel z pomocą dziecka otwiera pudełka, pokazując zawartość, i wyjaśnia kolejne zadania.

Ad. 1

To zadanie na rozgrzewkę. W pudełku „A” (jest ono podłużne) znajdują się minimum cztery przedmioty ułożone w szereg. Nauczyciel pokazuje przedmioty, dzieci je nazywają. Następnie prosi chętne dziecko, aby zajrzało do pudełka i zapamiętało położenie przedmiotów. Następnie dziecko odwraca się w stronę widowni, a nauczyciel zmienia miejsce jednego przedmiotu w szeregu. Ponownie prosi, aby dziecko zajrzało do pudełka. Przedszkolak określa zmianę. Kłania się. Widownia nagradza go brawami.

Ad. 2

W drugim pudełku „B” znajdują się koperty, a w nich po kilka obrazków (parzysta liczba). Dzieci podchodzą kolejno i losują jedną kopertę. Pasujące ilustracje dobierają w pary. Następnie każde dziecko wyszukuje w sali po dwa przedmioty, które do siebie pasują – wyjaśnia dlaczego.

Ad. 3–4

W pudełku „C” znajduje się duża ilustracja zwinięta w rulon, kilka zabawek oraz paski papieru z narysowanymi zabawkami z pudełka. Nauczyciel rozwiesza ilustrację na tablicy i prosi chętne dzieci, aby wskazały na rysunku wymieniony przez niego przedmiot. Następnie dzieci losują paski z narysowanymi zabawkami. Nauczyciel prosi kolejno chętne dzieci, aby ułożyły zabawki z pudełka tak samo jak na obrazkach – paskach. Na zakończenie wszystkie dzieci wraz z nauczycielem śpiewają:

Brawo, brawo, bravissimo. Brawo, bravissimo. Brawo, bravissimo. Braawo, braawo, bravissimo!

Ad. 5–10

W pudełku „D” dzieci znajdują kartkę z symbolem:

Odczytują znaczenie symbolu: *Będziemy dużo mówić*. Następnie losują kartki z tekstem, wyszukują i obrysowują podaną literę. Nauczyciel z kolei zaprasza po dwoje dzieci do kącika z książkami na „zabawy ze słowami”. Wspólnie wykonują zadania według badanych umiejętności ujętych w tabeli: 5, 6, 7, 8, 10. W zadaniu 10 można wykorzystać „wyrazową książkę” złożoną z samych napisów do globalnego czytania. Dziecko wybiera strony i czyta globalnie wyraz. Na zakończenie wszystkich zadań nagroda: pyszny poczęstunek, np. kolorowe galaretki z owocami, owocowe lizaki.

Uwaga! W organizacji tej zabawy przyda się pomoc drugiego nauczyciela lub rodzica.

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
VI. Przygotowanie do nauki pisania					
1	Wykonuje ruchy naprzemienne.				
2	Lepi ludzika z plasteliny.				
3	Prawidłowo trzyma ołówek.				
4	Rysuje po śladach.				
5	Łączy linią punkty.				
6	Rysuje na kartce według poleceń nauczyciela.				
7	Odwzorowuje w liniach znaki literopodobne.				

Sytuacja edukacyjna „Urodziny ludzika z plasteliny”

Pomoce: plastelina, podkładki plastikowe, kartki, kredki ołówkowe, małe kolorowe pudełka przygotowane wcześniej przez dzieci.

Ad. 1

Nauczyciel pokazuje dzieciom książkę pt. „Plastusiowy pamiętnik” M. Konopnickiej oraz dziwne pudełko (stary piórnik). Jednak nie otwiera go. Ogłasza, że dzieci wszystkiego się zaraz dowiedzą, ale konieczna jest do tego rozgrzewka. Demonstruje ćwiczenia, inicjując ruchy naprzemienne (w tle odpowiednia muzyka): naprzemienne ćwiczenia ramion, nóg, skłony z dotykiem prawą ręką lewej stopy.

Uwaga! Gdy grupa jest liczna, rozgrzewkę można prowadzić kolejno w mniejszych zespołach. Pozostałe dzieci biją brawo dzieciom ćwiczącym.

Ad. 2

Nauczyciel zaprasza wszystkie dzieci do siebie. Siadają wygodnie w gromadce. Nauczyciel wzbudza ich zainteresowanie, mówiąc, że o tym, co jest w dziwnym pudełku, dowiedzą się z tej książki. Następnie czyta fragment „Plastusiowego pamiętnika” dotyczący tego, jak pojawił się Plastuś i gdzie zamieszkał. Pokazuje dzieciom, jak wyglądały kiedyś piórniki. Dzieci porównują je z dzisiejszymi. Następnie nauczyciel otwiera piórnik i okazuje się, że jest pusty. Wyjaśnia, że zaraz ulepi własnego Plastusia, który zamieszka w tym piórniku, a dzieci zrobią z plasteliny własnego. A potem mówi: *Urządzimy urodziny dla Plastusiów z plasteliny i przygotujemy wiele niespodzianek.*

Nauczyciel pokazuje, jak lepi się ludzika z plasteliny. Następnie dzieci robią swoje postacie i wkładają je do własnych kolorowych pudełeczek. Ustawiają je na podkładkach ułożonych wzdłuż brzegu dywanu. Będą przynosić Plastusiom różne urodzinowe niespodzianki.

Ad. 3–7

Dzieci otrzymują kolorowe kredki ołówkowe i dwie kartki z ramkami zdobionymi znakami literopodobnymi na górze i na dole kartki. Na jednej kartce jest prosty obrazek – czarno-biały szkic. Dzieci rysują po śladzie – po liniach kredkami. Na drugiej kartce znajdują się punkty ułożone w kształt Plastusia. Dzieci łączą punkty ołówkiem. Potem kolorują Plastusia. W dalszej kolejności odwzorowują szlaczek znaków literopodobnych na dole i górze kartki (rysują w liniach). Ostatnia niespodzianka dla Plastusia to „zaczarowany obrazek”. Dzieci otrzymują kartki w kratkę. Rysują według poleceń nauczyciela:

Na górze kartki narysuj chmurki, a pod nimi słońce. Na dole kartki narysuj kwadraty i prostokąty. To będą prezenty. Wykorzystaj linie na kartce, możesz rysować po nich. W prawym dolnym rogu narysuj kwiatek. Na koniec na samym środku kartki, nad prezentami spróbuj narysować swojego Plastusia. Jeśli chcesz, możesz pokolorować obrazek. Jest piękny!

Trzy powstałe w ten sposób obrazki dzieci dają w prezencie swojemu Plastusiovi.

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
VII. Przygotowanie do nauki liczenia					
1	Układa przedmioty w szeregi lub rzędy, liczy w możliwie szerokim zakresie, nazywając liczebniki.				
2	Rozróżnia błędne liczenie od poprawnego.				
3	Próbuje nazwać liczbę, np. <i>jest pięć lalek.</i>				
4	Wskazuje na palcach liczbę policzonych przedmiotów.				

	Badana umiejętność Dziecko:	Stopień opanowania umiejętności			
		A	B	C	D
VII. Przygotowanie do nauki liczenia					
5	Z pomocą nauczyciela ustala wynik dodawania i odejmowania, licząc przedmioty w sytuacjach zabawowych.				
6	Ustala równoliczność zbiorów, choć oceniając „na oko”; może wydawać się, że zbiory nie są równoliczne.				
7	Tworzy zbiory przedmiotów.				
8	Posługuje się liczebnikami porządkowymi.				

Sytuacja edukacyjna „W liczenie zabawa to świetna sprawa”

Pomoc: różnorodne przedmioty do liczenia, np. korki, kasztany, kamyki, guziki, cukierki, talerzyki papierowe, paski z papieru lub wstążki, pojemniki.

Ad. 1–8

Nauczyciel zakłada z dziećmi klub „Liczydełko”. Urządzają kąciak klubowy. Gromadzą w pojemnikach różne przedmioty potrzebne do liczenia. Segregują zbiory do odpowiednich pojemników. Każde dziecko dostaje woreczek pomieszanych przedmiotów, które następnie rozdziela: korki tu, guziki tu. Tworzą różne zbiory. Nauczyciel zaprasza po dwoje, troje dzieci do kąciaka klubowego „Liczydełko” i wykonuje z nimi różne zadania.

Proponuje dzieciom, aby rozłożyły przed sobą wstążkę lub pasek papieru, a na nim kilka korków (guzików itp.). To będzie pociąg, korki to wagoniki. Dzieci liczą wagoniki, wskazując na każdy (dotykają), i określają, ile ich jest. A potem pokazują na palcach. Następnie nauczyciel liczy swoje wagoniki, celowo myli się (albo zbyt szybko pokazuje, przeskakując wagoniki, albo np. myli liczebniki). Dzieci poprawiają błędne liczenie.

Następnie dzieci robią pociągi, ale tak, aby każdy wagonik był inny. Według poleceń nauczyciela wskazują wagoniki, określając: ten jest drugi, ten piąty. Odpowiadają na pytanie: *A który jest szósty?* Wskazują go.

Nauczyciel kładzie przed dziećmi po jednym talerzyku, a na nim trzy cukierki. Dzieci liczą i określają liczbę cukierków. Nauczyciel mówi: *Masz trzy cukierki, daję ci jeszcze dwa. Ile masz teraz? Pokaż na palcach.* Analogicznie dzieci liczą w trakcie odejmowania przedmiotów.

Nauczyciel daje dzieciom po dwa talerzyki. Na jednym kładzie pięć małych guzików, a na drugim pięć większych klocków. Pyta, na którym talerzyku jest więcej przedmiotów. Dzieci ustalają równoliczność, przeliczając elementy lub ustawiając (łącząc po jednym elemencie z każdego zbioru) w pary.

Uwaga! Tę serię umiejętności można sprawdzić stopniowo podczas zajęć codziennych z dziećmi.

CO JESZCZE MOŻNA ZROBIĆ, ABY LEPIEJ POZNAĆ SWOJEGO WYCHOWANKA?

Nauczyciel zgodnie z programem planuje swoją pracę, tworząc okresowe plany pracy wychowawczo-dydaktyczno-opiekuńczej (np. miesięczne plany pracy). Układ treści w planie jest spójny z programem i zawiera cele ogólne, cele operacyjne i tematykę, tak jak w programie „Od przedszkolaka do pierwszaka”. Taki układ treści ułatwia diagnozowanie dzieci – ich zachowanie i osiągnięcie umiejętności.

Diagnoza powinna być przeprowadzana najlepiej trzy razy: „na wejściu, w trakcie, na wyjściu”, czyli dostosowując do roku szkolnego: wstępna – w październiku, śródroczna – w styczniu, końcowa – w maju, czerwcu. Minimalnie powinna ona być przeprowadzona dwa razy w ciągu roku, np. w listopadzie i w kwietniu–maju. Nauczyciel, prowadząc codzienną obserwację dziecka – czy to spontaniczną, czy planowaną, nieustannie monitoruje rozwój swoich wychowanków. W trakcie codziennych zajęć programowych, podczas zabawy, uroczystości i różnorodnych przedsięwzięć, poprzez analizę wytworów dziecięcych, ma możliwość dostrzegania postępów wychowanków, ich potrzeb, zainteresowań lub trudności.

Wyniki swoich obserwacji nauczyciel odnotowuje np. w zeszycie obserwacji, arkuszu obserwacji czy nawet bezpośrednio w okresowym planie pracy w rubryce: „Uwagi” (patrz: Schemat okresowego planu pracy), a po zakończeniu np. miesiąca odnotowuje – zestawia wyniki obserwacji w arkuszu ewaluacyjnym (patrz: Arkusz ewaluacyjny). Spełnia on funkcję arkusza obserwacyjnego na planowany okres i służy do monitorowania osiągnięć wychowanków. Jego zaletą jest to, że obserwacja prowadzona jest stopniowo i systematycznie. Co więcej, podsumowuje on zaplanowany przez nauczyciela okres pracy z dzieckiem i ukierunkowuje nauczyciela w dalszym planowaniu pracy, która ma służyć wszechstronnemu rozwojowi wszystkich wychowanków z uwzględnieniem ich indywidualnych potrzeb.

Nauczyciel ma czytelny obraz rozwoju grupy. Na tej podstawie, biorąc pod uwagę potrzeby wychowanków, planuje swoją pracę na przyszły miesiąc (okres). Uwzględnia w planie, oprócz nowych umiejętności, także te, z opanowaniem których dzieci mają trudności. Taki sposób sprawdzania rozwoju dziecka jest systematyczny, precyzyjniejszy, ponieważ opiera się na ciągłej obserwacji (w różnych formach), prowadzonej w krótkich odstępach czasowych. Ma jeszcze jedną zaletę – jest bezstresowy dla dziecka.

Schemat okresowego planu pracy

Plan pracy wychowawczo-dydaktyczno-opiekuńczej (fragment)

Grupa 3–4-latki

Miesiąc październik

Temat kompleksowy: Jestem dzielnym przedszkolakiem

Lp	Blok tematyczny	Cele ogólne	Cele operacyjne	Kategoria celu	Poziom	Uwagi
1	Blok 2. Jestem samodzielny, dbam o higienę, ład i porządek	Wyrabianie dbałości o ład i porządek	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> rozpoznaje swój znaczek indywidualny, odkłada do swojej półki rzeczy osobiste, wiesza własny ręcznik na swój wieszak, odkłada zabawki i rzeczy na swoje miejsce po zakończeniu zabawy. 	B C C C	P P P P	
2	Blok 6. Dbam o bezpieczeństwo swoje i innych	Rozwijanie umiejętności zapewniających bezpieczeństwo sobie i innym	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> przestrzega zasad bezpieczeństwa obowiązujących w przedszkolu i w jego otoczeniu. 	C	P	
2	Blok 8. Lubię śpiewać, lubię tańczyć	Rozwijanie zainteresowań tanecznych	Dziecko: <ul style="list-style-type: none"> chętnie uczestniczy w płąsach i tańcach zbiorowych, porusza się dowolnie do słuchanej muzyki, porusza się przy muzyce, naśladując nauczyciela. 	C C C	P P P	

Arkusz ewaluacyjny

Zestawienie wyników ewaluacji umiejętności osiągniętych przez dzieci (zgodnie z okresowym planem pracy wychowawczo-dydaktyczno-opiekuńczej)

Grupa

Miesiąc

Lp.	Umiejętności																Razem liczba opanowanych umiejętności			
	Imię Nazwisko																			
1	2	3															4			
1																				
2																				
3																				
4																				
5																				
6																				
7																				
8																				
9																				
10																				
11																				
12																				
13																				
14																				
15																				
16																				
17																				

AUTOR: Iwona Broda

1	2	3												4			
18																	
19																	
20																	
21																	
22																	
23																	
24																	
25																	
Liczba dzieci posiadających daną umiejętność																	

W okresowym planie pracy (Schemat okresowego planu pracy) wpisujemy:

- W kolumnie 2 – prosto z programu: dany blok tematyczny.
- W kolumnie 3 – cele ogólne – prosto z programu. Cele ogólne określają strategię działań nauczyciela – to, co będzie przedmiotem jego działań z dzieckiem.
- W kolumnie 4 – oczekiwane rezultaty (umiejętności) – cele operacyjne, czyli to, co dziecko ma osiągnąć, zdobyć, czego się nauczyć. Wpisujemy je również prosto z programu. Jednak w niektórych wypadkach można, a nawet trzeba, je uszczegółowić, np. gdy chcemy nauczyć dzieci piosenki. Wówczas należy podać konkretną piosenkę: tytuł, autora muzyki i słów.
- W kolumnie 5 – kategorię celu, np. A, B (gdy określamy umiejętności dotyczące zdobywania określonej wiedzy), C lub ewentualnie D, gdy określamy umiejętności praktyczne i postawy. To daje nam możliwość oceny, czy nie koncentrujemy się wyłącznie na teorii, scholastycznym podejściu i czy wprowadzamy umiejętności przydatne w życiu, te, które powinny dominować w pracy z dziećmi. Oznacza to, że tych z kategorii C powinno być najwięcej.
- W kolumnie 6 – poziom wprowadzanych umiejętności, oceniając, czy jest to umiejętność podstawowa (P) czy też ponadpodstawowa (PP).
- W kolumnie 7 – np. ciekawe formy pracy, zaznaczamy, z osiągnięciem której umiejętności dzieci miały problemy, czy też inne ważne uwagi związane z realizacją planu.

Uwagi dotyczące trudności w osiąganiu danej umiejętności są przydatne do planowania pracy na kolejny miesiąc. W kolejnym planie jeszcze raz uwzględniamy nieosiągnięte umiejętności.

W arkuszu ewaluacyjnym (Arkusz ewaluacyjny) wpisujemy:

- W kolumnie 2 – imiona i nazwiska wszystkich dzieci z grupy.
- W kolumnie 3 – wszystkie umiejętności (można oznaczyć je cyframi i tak wpisać do arkusza), które zaplanowaliśmy na dany okres, np. miesiąc.
- W kolumnie 4 – liczbę opanowanych przez dane dziecko umiejętności (wynik można zapisać w procentach).
- W ostatnim wierszu, w kolejnych kolumnach – liczbę dzieci (z całej grupy), które opanowały daną umiejętność (można ująć to w procentach).

W ten sposób powstaje obraz stopnia realizacji planu pracy, w tym stopień realizacji umiejętności przez każde dziecko oraz ogólnie przez grupę.

„MŁODSZAKI I STARSZAKI”, CZYLI JAK PROWADZIĆ ZAJĘCIA W GRUPIE RÓŻNOWIEKOWEJ

Niniejszy program ułatwia organizowanie zajęć w grupach różnowiekowych. Pomocny jest bowiem układ treści z podziałem na trzy przedziały wiekowe i dodatkowo treści rozszerzające, a w nich cele (przewidywane umiejętności dzieci) ułożone zgodnie z zasadą stopniowania trudności. Nauczyciel może elastycznie poruszać się między przedziałami, uwzględniając nie tylko wiek dziecka, ale przede wszystkim jego możliwości i dotychczas osiągnięte umiejętności. To priorytet w celowym planowaniu zajęć z wychowankami w grupach zarówno jednowiekowych, jak i różnowiekowych. Nauczyciel bowiem, uwzględniając możliwości swoich podopiecznych, może tak dobierać cele do realizacji, aby wszystkie dzieci – i starsze, i młodsze, mogły optymalnie wykorzystać swój potencjał.

Prowadząc zajęcia w grupach mieszanych, należy pamiętać o istotnej zasadzie, że **nieważny jest wiek dziecka, lecz poziom jego rozwoju**. Należy więc dostosować metody pracy i stawiać zadania dzieciom zgodnie z ich wiekiem oraz możliwościami. Wspólne zajęcia dzieci młodszych i starszych przynoszą niewątpliwie dużo korzyści. Uczą zaradności, życzliwości, opiekuńczości. Pozwalają dzieciom lepiej się poznać. Stymulują ich rozwój. Wymagają jednak świetnego przygotowania od nauczyciela, który musi posiadać fachową wiedzę teoretyczną i praktyczną. Musi umieć planować swoją pracę pedagogiczną zgodnie z programem wychowania przedszkolnego. Nauczyciela powinna także cechować wrażliwość i empatia oraz umiejętność łatwego przechodzenia w dziecięcy świat.

Poniżej przedstawiam przykład wielokrotnie przeprowadzanych zajęć z grupami różnowiekowymi – dziećmi pięcioletnimi i sześciolletnimi, a także trzy-, cztero- i pięcioletnimi. Są to zajęcia wprowadzające przedszkolaków w świat poezji. Stanowią również propozycję zastosowania metody przekładu intersemiotycznego.

W trakcie opisu zajęć używam zwrotów: *Dzieci starsze wykonują...*, *Dzieci młodsze robią...* Jednak należy pamiętać o możliwościach, potrzebach i umiejętnościach wychowanków. Równie dobrze dzieci młodsze mogą wykonywać to, co starsze, i odwrotnie.

Dziecko w wieku przedszkolnym dysponuje ogromnym potencjałem, umożliwiającym mu pełne działanie i odkrywanie świata. Uaktywniając wszystkie zmysły, potrafi z niezwykłą łatwością przenosić się ze świata rzeczywistego w świat fantazji i wracać do niego. Przy tym wykazuje ogromną pomysłowość. Dziecko obdarzone otwartością, spontanicznością, naturalnością, niezwykłą ekspresją jest zawsze chętne do zabawy. Jest ona przecież najbardziej naturalną i najważniejszą formą działania kilkulatek. Wspaniale można ją więc wykorzystać do wprowadzenia dziecka w świat poezji i sprawić, by ją pokochało i aby oddziaływała ona na nie dobroczynnie. W zabawie z utworem literackim doskonale sprawdza się metoda przekładu intersemiotycznego, która polega na przekładaniu jednych znaków na drugie i preferuje aktywność dziecka.

W spotkaniach najmłodszych odbiorców z poezją należy uwzględnić kilka wskazówek:

- dostosować formy pracy z tekstem do poziomu recepcji małego dziecka,
- każde spotkanie z poezją powinna rozpocząć sytuacja przedrecepcyjna, która wycisza organizm, skupia uwagę, zanim jeszcze zostanie wygłoszony wiersz,
- organizować atrakcyjne, angażujące wiele zmysłów spotkania dziecka z poezją, by umożliwić mu przekład intersemiotyczny na najbardziej ulubione formy ekspresji,
- spotkanie musi nieść ze sobą pozytywne emocje, umożliwiające dziecku uwolnienie się od napięć,
- nie należy poprzedzać działań dziecka analizą i omówieniem tekstu, ponieważ opracowanie utworu literackiego przebiega tu według modelu:
wiersz → emocja → ekspresja → wytwór lub konstrukt (ruchowy, plastyczny, dramowy, logorytmiczny).

Dopiero zamknięta forma ekspresji powinna być podstawą do omawiania, bo tylko wówczas przedstawiona formuła zajęć spełniać będzie równocześnie zadania diagnozujące i terapeutyczne (K. Krasoń, 2001).

Uwaga! Opisana forma pracy z tekstem jest jedną z wielu równoprawnych form. Nie należy jej nadużywać i traktować jako wyłącznego modelu opracowania utworu.

Przebieg zajęć

Temat: Lubię słuchać wierszy, czyli jak poznaję świat poezji.

1. Wstęp. Powitanie. Dzieci siedzą w kręgu w parach, naprzeciwko siebie lub w trójkach w małych kółeczkach – dzieci młodsze ze starszymi. Trzymają się za ręce. Witają się różnymi częściami ciała, np. noskiem do noska, podanie ręki, czoło do czoła. Dziecko starsze pomaga młodszemu.
2. Sytuacja przedreceptyjna. Dzieci siedzą w kręgu:
 - pokazują mimiką i gestem różne stany, np. jesteś niewyspany, jesteś radosny, jesteś zamyślony,
 - „budzimy się i zasypiamy, jedziemy i zatrzymujemy się” – przedstawiają kolejne stany i czynności ruchem przy dźwiękach różnych instrumentów muzycznych.
 Dzieci młodsze naśladują dzieci starsze. Dzieci starsze pomagają młodszemu, udzielają wskazówek.
3. Wyrazista recytacja utworu Ewy Szelburg-Zarembiny *Królowna* przez nauczyciela. W tle muzyka.
4. Improwizacja ruchowa – przełożenie słowa na gest, zgodnie z indywidualnym przeżyciem ćwiczącego. Nauczyciel ponownie czyta utwór (w tle ta sama muzyka, wyrazista, dostosowana do utworu), dzieci słuchają i jednocześnie obrazują treść gestem, ruchem według własnego pomysłu. Dzieci młodsze naśladują swoich starszych kolegów.
5. Proponowanie ruchów pojedynczych, fragmentarycznych. Nauczyciel czyta tekst krótkimi, komponującymi się w całość fragmentami, np. *Obudziła się królowna smutna...* Dzieci podają propozycje gestów, ruchów przedstawiających dany fragment. Grupa wybiera jedną. Pozostali ćwiczący, w tym dzieci młodsze, uczą się zgłaszanych i prezentowanych gestów. W miarę potrzeby nauczyciel powtarza niektóre części tekstu.
6. Kompozycja całości obrazu ruchowego i rozmieszczenie ćwiczących w przestrzeni. Nauczyciel recytuje utwór (w tle ten sam utwór muzyczny), a dzieci przedstawiają go ustalonymi i zaakceptowanymi wcześniej ruchami, gestem, scenkami ruchowymi. (Warto wykorzystać piktogramy – schematyczne rysunki, które na pewno pomogą dzieciom, zwłaszcza wzrokowcom, zapamiętać tekst).
Dzieci młodsze znajdują się pod opieką dzieci starszych. Naśladują swoich starszych kolegów, którzy czują się bardzo potrzebni i ważni, gdyż pomagają swoim młodszym kolegom i uczą ich. Młodszym zaś wszystko się udaje i są dumne, że potrafią zrobić to, co starsi.
7. Przedstawienie utworu opracowanym układem przestrzenno-ruchowym wzmocnionym muzyką. Wyłączenie słowa, które zostało w pełni przełożone na ruch i dźwięk, na swoisty taniec – minispektakl. Dzieci stają się aktorami, tancerzami znajdującymi się w centrum akcji utworu poetyckiego.
Wykonanie finalne. Dzieci młodsze prowadzone są i wspomagane przez dzieci starsze i nauczyciela.
8. Rozmowa z dziećmi na temat utworu. Dzielenie się wrażeniami, spostrzeżeniami. Wykonanie rysunku związanego z treścią utworu (wykorzystanie np. farb, kredek, kredy). Dzieci starsze rysują samodzielnie, a młodsze wybierają spośród prostych ilustracji związanych z wierszem, zaproponowanych przez nauczyciela tę, która im się najbardziej podoba, i kolorują ją grubymi kredkami świecowymi według własnego pomysłu (w tle już znana dzieciom muzyka).
9. Ekspozycja prac. Dzieci starsze opowiadają o swoich dziełach, prezentując je młodszemu kolegom. Następnie układają prace kolejno na dywanie według wskazówek nauczyciela. Dzieci młodsze, naśladując swoich starszych kolegów, układają swoje prace na dywanie. Dzieci starsze pomagają. Wszyscy podziwiają dzieła, spacerując pomiędzy nimi przy muzyce. Następnie dzieci starsze z pomocą nauczyciela przypinają obrazki do tablicy ekspozycyjnej. Dzieci młodsze je podają.
10. Zaproszenie dzieci z innych grup lub innego przedszkola, rodziców na pokaz tańca i do galerii pt. „Wiersz w ukrytych w naszych obrazkach”.

ZAKOŃCZENIE

Gdyby na wielkim świecie zabrakło uśmiechu dziecka, byłoby ciemno i mroczno, ciemniej i mroczniej niż podczas nocy bezgwiazdnej i bezksiężycowej – mimo wszelkich słońc, gwiazd i sztucznych reflektorów. Ten jeden mały uśmiech rozwidnia życie.

Julian Ejsmond

Treści programu należy interpretować i wprowadzać adekwatnie do możliwości i potrzeb dzieci. Najważniejsze bowiem jest to, aby dziecko czuło się w przedszkolu szczęśliwe i z radością zdobywało coraz to nowe umiejętności, nie odczuwając trudu uczenia się.

Dziecko kończące naukę w przedszkolu będzie:

- rozumieć świat i nagromadzone w nim wartości,
- opiekuńcze, tolerancyjne, otwarte wobec innych,
- radzić sobie i aktywnie uczestniczyć w życiu rodziny i grupy rówieśników,
- radzić sobie z trudnościami i problemami,
- przygotowane do roli ucznia,
- aktywne, kreatywne, ambitne, konsekwentne, komunikatywne,
- postrzegać siebie pozytywnie,
- wyrażać własne opinie,
- dbać o własne bezpieczeństwo i zdrowie,
- mieć świadomość własnej tożsamości.

Podstawy prawne

- Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. nr 256, poz. 2572 z późniejszymi zmianami)
- Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56 poz. 458)
- Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku szkolnego programów wychowania przedszkolnego, programów nauczania i podręczników oraz cofania dopuszczenia (Dz.U. Nr 89 poz. 730)
- Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz.U. Nr 4, poz. 17)
- Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 maja 2014 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz.U. 2014, poz. 803)

Bibliografia

- Andrzejewska E., *Kształcenie nauczycieli języków obcych na potrzeby edukacji wczesnoszkolnej*, Języki Obce w Szkole, 2008, 3.
- Andrzejewska E., *Kompetencje nauczyciela języków obcych w edukacji wczesnoszkolnej*, Języki Obce w Szkole, 2008, 4.
- Bogdanowicz M., *Metoda dobrego startu*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1989.
- Bogdanowicz M., Kisiel B., Przasnyska M., *Metoda Weroniki Sherborne w terapii i wspomaganiu rozwoju dziecka*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1994.
- Broda I. (red.), *Przedszkolny świat*, Wyd. Regionalny Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli „WOM”, Katowice 2007.
- Dennison P. G., *Kinezylogia edukacyjna. Podstawowy Podręcznik Kinezylogii Edukacyjnej dla rodziców i nauczycieli*, Międzynarodowy Instytut Neurokinezylogii Rozwoju Ruchowego i Integracji Odruchów, Warszawa 2003.
- Dorance S., *Zajęcia twórcze w przedszkolu*, Wydawnictwo „Cyklady”, Warszawa 1997.
- Dudzińska I., Lipina S., Mystkowska H., Roszczak R., *Metodyka wychowania w przedszkolu*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1976.
- Dudzińska I. (red.), *Wychowanie i nauczanie w przedszkolu*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1983.
- Dunin-Wąsowicz M., *Jak się bawić – to się bawić*, „Wychowanie w Przedszkolu” nr 10 1991.
- Dyner W. J., *Zabawy tematyczne w domu i przedszkolu*, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław 1989.
- Frycie S., Kaniowska-Lewańska I., *Kultura literacka w przedszkolu. Antologia*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1984.
- Frostig M., Horne D., *Wzory i obrazki – Program Rozwijający Percepcję Wzrokową*, PTP, Warszawa 1989.
- Gruszczyk-Kolczyńska E., *Dzieci ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się matematyki*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1994.
- Gruszczyk-Kolczyńska E., Zielińska E., *Dziecięca matematyka. Książka dla rodziców i nauczycieli*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1997.
- Gruszczyk-Kolczyńska E., Zielińska E., *Dziecięca matematyka. Metodyka i scenariusze zajęć z sześciolatkami w przedszkolu, w szkole i w placówkach integracyjnych*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 2000.
- Gruszczyk-Kolczyńska E., Zielińska E., *Dziecięca matematyka. Program dla przedszkoli, klas zerowych i placówek integracyjnych*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1999.
- Hurlock E. B., *Rozwój dziecka*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1985.
- Jachimka M. (red.), *Grupa bawi się i pracuje*, Oficyna Wydawnicza UNUS, Wałbrzych 1994.
- Jaworowska A., *Rozwijanie sprawności receptywnych w przedszkolnym nauczaniu języka obcego*, Języki Obce w Szkole, 2008, 4.
- Kaja B., *Metoda symboli dźwiękowych w pracy z dziećmi ryzyka dysleksji*, „Scholasticus” nr 2 1994.
- Kaja B., *Zarys terapii dziecka*, Wydawnictwo Uczelniane WSP, Bydgoszcz 1995.
- Komorowska H., *Metodyka nauczania języków obcych*, Wydawnictwo Fraszka Edukacyjna, Warszawa 2005.
- Korczak J., *Jak kochać dziecko. Prawo dziecka do szacunku*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2002.
- Kotarba-Kańczugowska M., *Sześciolatek na zajęciach z języka obcego. Poradnik dla nauczycieli*, Ośrodek Rozwoju Edukacji, Warszawa 2014
- Kozik M., *Dzieci niepełnosprawne czekają*, Wydawnictwo Raabe, Warszawa 1998.
- Krasoń K., *Malowniczy most do poezji*, Wydawnictwo Edukacyjne, Kraków 2001.
- Kruk H., *Wybór literatury do zajęć w przedszkolu*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1985.
- Kwiatowska M. (red.), *Podstawy pedagogiki przedszkolnej*, Warszawa 1985.
- Lorek M., Rostańska E., Krasoń K., *Apli-Papli. Książka dla nauczyciela*, Wyd. Maria Lorek, Katowice 1997.
- Lee C., *Wzrastanie i rozwój dziecka*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1997.
- Melosik Z., *Reforma edukacji i (re)konstruowanie tożsamości*, w E. Putkiewicz, Zahorska M. (red) *Monitorowanie reformy edukacji*, Instytut Spraw Publicznych, Warszawa 1999

- Niemierko B., *Pomiar wyników kształcenia*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1999.
- Ochęduszek J., *Planowanie pracy dydaktycznej nauczyciela*, WOM, Bydgoszcz 1997.
- Okoń W., *Wprowadzenie do dydaktyki ogólnej*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 1998.
- Pankowska K., *Edukacja przez dramę*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1997.
- Partyka M. (red.), *Modele opieki nad dzieckiem zdolnym*, Centrum Metodyczne Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej Ministerstwa Edukacji Narodowej, Warszawa 2000.
- Partyka M., *Dziecko zdolne*, Centrum Metodyczne Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej Ministerstwa Edukacji Narodowej, Warszawa 2000.
- Pfeiffer W., *Nauka języków obcych. Od praktyki do praktyki*, Wagros, Poznań 2001.
- Płoszajska G., radca ministra MEN Departament Kształcenia Ogólnego i Wychowania. (Śląski Kongres Oświaty – materiały szkoleniowe. Katowice, listopad 2014)
- Przetacznik-Gierowska M., Tyszkowa M., *Psychologia rozwoju człowieka*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1997.
- Rocławski B., *Nauka czytania i pisania*, „GLOTTISPOL”, Gdańsk 1993.
- Sawicka A., *Wybór tekstów do ćwiczeń z pedagogiki przedszkolnej*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1985.
- Sękowski A., *Osiągnięcia uczniów zdolnych*, Towarzystwo Naukowe KUL, Lublin 2001.
- Soida D., *Bądź mistrzem i przyjacielem, czyli edukacja ekologiczna na wesoło*, Regionalny Ośrodek Edukacji Ekologicznej, Kraków 1996.
- Stadnicka J., *Terapia dzieci muzyką, ruchem i mową* (książka i kasety), Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1998.
- Wysocki L., *Wybrane prace psychologiczne*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1971.
- Zaorska Z., *Pedagogika zabawy – metodyka pracy z grupą*, [w:] Kędzior-Niczyporuk E. (red.), *Wprowadzenie do pedagogiki zabawy*, Wydawnictwo KLANZA, Lublin 1998.
- Żebrowska M. (red.), *Psychologia rozwojowa dzieci i młodzieży*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1977.
- Żyłka K., *Praktyczne wykorzystanie metody aktywnego słuchania muzyki klasycznej w szkole podstawowej. Metoda Batii Strauss*, „Forum Nauczycieli” Nr 1 2002.
- Materiały PSPiA KLANZA. Materiały szkoleniowe i informacyjne ze strony www.cmppp.edu.pl oraz materiały własne.
- Wybrane bloki programu dotyczące głównie działań matematycznych opracowano na podstawie fragmentów programu E. Gruszczyk-Kolczyńskiej, E. Zielińskiej, *Dziecięca matematyka. Program dla przedszkoli, klas zerowych i placówek integracyjnych*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1999.